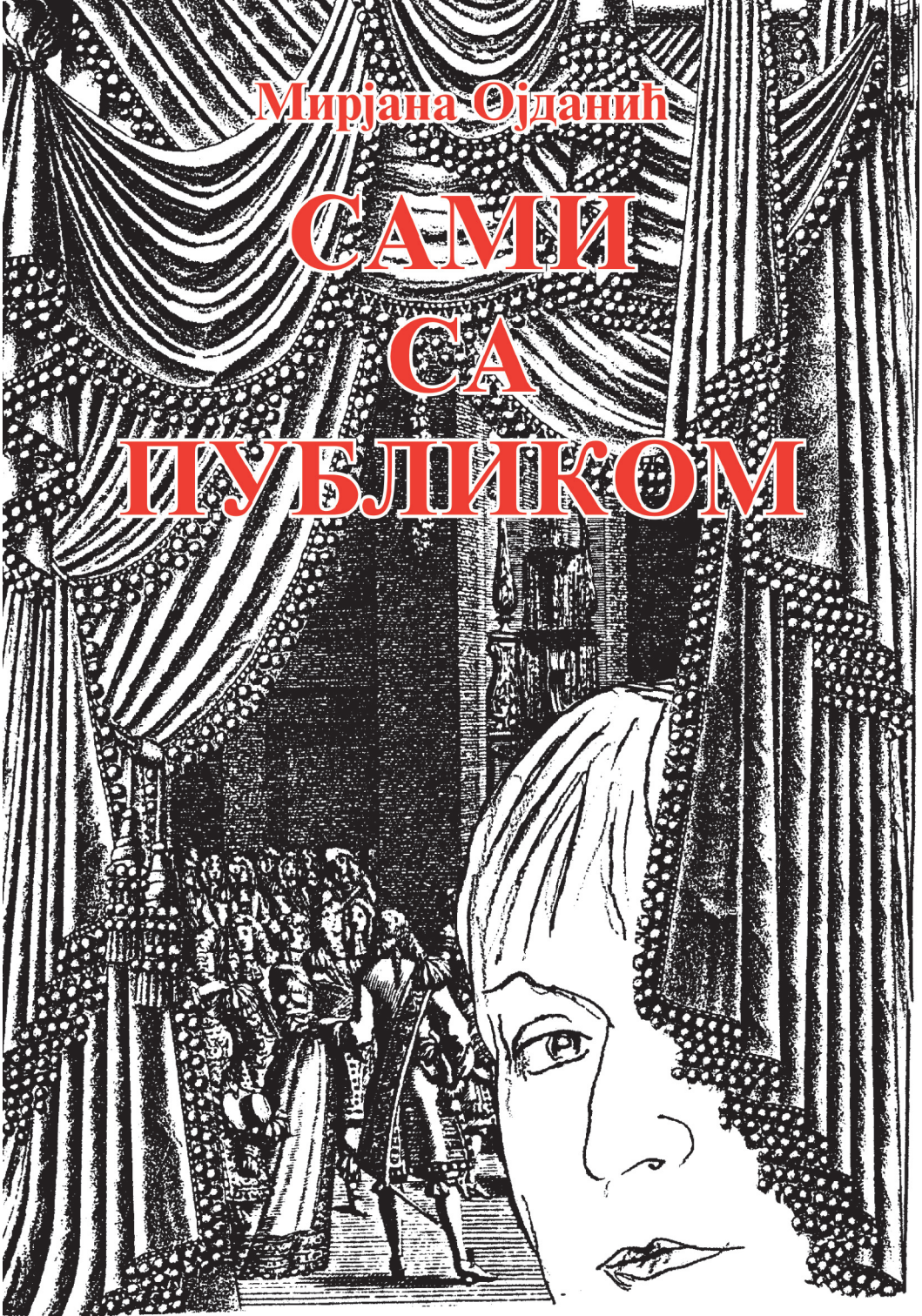
Мирјана Ојданић

САМИ СА ПУБЛИКОМ

Мирјана Ојданић
САМИ СА ПУБЛИКОМ

Издавач:
Фестивал монодраме и пантомиме Земун
Карађорђева 9
www.festmono-pan.org.yu

За издавача:
Борислав Балаћ

Уредник и рецензент:
Радомир Путник

Илустрација за корице:
Жак Кукић

Ликовна опрема и прелом:
Данијела Јакшић

Штампа:
Бирограф, Земун

Тираж:
300 примерака

Мирјана Ојданић

САМИ СА ПУБЛИКОМ

тоносатире

Земун
2007

Садржај

Садржај
5
Како постати жена којој се све прашта
7
На рубу свега
37
Или-или
85
Дупло огледало
125
Приватизација
161
Самоубиство у самоодбрани или спасилац
203
О судбинама текстова
251
Моносатире Мирјане Ојданић
257

КАКО ПОСТАТИ ЖЕНА КОЈОЈ СЕ СВЕ ПРАШТА

упутство за употребу мозга

Београд - Осијек, априла 1985.

Посвећено љубавима.

(Ствар је замишљена као предавање. Предавач је у ствари предавачица. Особа, биће или личност женског пола, са или без секундарних карактеристика истога. Небитних година. Може да буде на линији и платформи текста који говори, дакле бомба а може и на контру... Анализом текста нећете открити њен карактер. Морате сами да га измислите или да користите метод "ја у датој ситуацији". Током предавања она користи разна атрактивна предавачка помагала: карте анатомског атласа, фотографије, графиконе, дијапозитиве, школску таблу и видео бим... Сасвим као ова модерна предавања о којечему. Пре него што уђе чује се звоно за почетак часа.)

Добро вече! Добродошли на убрзани курс ***Како постати жена којој се све пашта.*** Седите. Опустите се. И сконцентришите се. Бележење није дозвољено. После часа можете да купите скрипта.

Дакле, овако:

Француски писац Анри Милон де Монтерлан написао је у некој од својих књига:

Постоји једна драстична подела међу људима о којој се премало води рачуна - а то је подела на људе којима се све праштa и на људе којима се не праштa ништа, мада ови други често имају много више позитивних људских особина !!!

Господин Монтерлан јесте био женомрзац и било би тешко доказати да је био хуманиста, али као што се то циницима често догађа, у овом случају успео је да убоде истину.

Осврните се само на библијски проблем блудног сина, па ће вам одмах бити јасно: прво - да је проблем вечан и друго - да се много више исплати бити блудни син повратник него онај добрица ...као што се и иначе више исплати бити повратник... Кад се вратиш, сви ти се радују, а ко може да ти се радује ако му се стално моташ око ногу?

Сигурно сте и сами уочили да неки људи **редовито касне** на посао и то, не само да им се опрашта, него се сви још и обрадују кад их виде напокон појављене. Другима се пак злопамти и ако су само једном задоцнили 10 минута јер се брзи воз у коме су се налазили ударио са авионом у бришућем лету. Јер, забога, какав је то начин ићи на посао брзим возом и још се сударати са авионима!

Којештарије!

Исто тако знате да је пушење скоро свуда строго забрањено. Али не свима. Некога ухвате код другог дима и одеру га за казну, а има и оних којима опросте... Све зависи од тога да ли спада у особе којима се праштa или пак у оне којима се не праштa. Ту нема неког већег значаја то - шта сте пушили. Битно је, додуше, коме... али после ћемо о томе.

Такође сте приметили да се неким дамама узима као део љупкости што троше огромне суме пара на све и свашта док се другима замера ако само купе крему против бора. И то, не само да им се не опрашта куповина креме, него им се узима за зло и сама чињеница што имају боре, затим чињеница што уопште старе а, као последица тога **и сам факат да време пролази њихова је кривица.**

Немамо реч која означава особу којој се пашта за разлику од оне којој се не пашта. У језику постоје термини НЕВИН И КРИВ. Невинима нема шта да се пашта, па зато њима нико ништа и не пашта. Кривима има - па се њима лепо и пашта.

Овај феномен до сада никад није озбиљно проучаван.

Постоје многобројне и разноврсне категорије људи којима се све замера, али они нису предмет нашег изучавања.

Занимају нас они којима се пашта. Њих има само две основне врсте а то су:

- они којима се пашта са осмехом симпатијама и завишћу или **шармери** и

- они којима се пашта са мржњом, страхом и презиром илити **опасни лудаци.**

Што се последица тиче сасвим је свеједно којој групи припадате. И шармери и опасни лудаци живе лагодно, али пошто већина људи ипак жели да буде вољена, обратићемо прво пажњу на то - **како да се уврстите у групу шармера**?

Ви сада мислите да ја причам којешта јер је шарм наводно урођена особина, а кад би могао да се научи, нема ко га не би савладао. Наравно да сте у праву... и да грешите.

Да бисмо сузили подручје истраживања, ограничићемо се, овом приликом само на жене, јер ипак постоје неке специфичне разлике између жена - шармерки и мушкараца - шармера, а поготово између жена и мушкараца опасних лудака. Ови други су нпр. далеко чешћи и бројнији.

(Не желим да мислите како сам ретро и да истражујем само традиционалну, биолошку жену. Истраживање се односи на сваку особу која се осећа као женско, без обзира на то шта носи у препонама. Ово је социјално-психолошки феномен који нема никакве везе са биологијом, ни са природом уопште. Уосталом, данас ништа нема везе са природом, пошто ње више такорећи и нема.)

Дакле, да бисте били жена којој се све праштa потребно је пре свега да имате:

- дугачку количину ногу,
- огромну запремину груди и
- многобројне беле и сјајне зубиће у очаравајућем осмеху.
- Затим да имате између 17 и 37 година и да се, по могућности зовете Анђелина Жоли или Мадона.

Ако вам пак, ово није дато, а сва је прилика да није, пошто је, кад сте се ви рађали, мајка природа била у фази неке транзиције, па сте испали нестабилни - на кратким и дебелим ногама, са равним грудима и бројем зуба редукованим на десет предњих комада - то јест **ако нисте рођени под срећном звездом мораћете да се послужите главом.**

Значи: Глава

Врсте глава и начини употребе:

Глава је горњи екстремитет који се налази на, најбоље дугачком, врату а служи:

- за ношење фризуре,
- за климање,
- за експонирање скупоценог шешира или наушница
- и ... за још неке мање важне делатности.

Може да се користи у разне сврхе, примерице:

- у сврху забијања гола, како је често користе фудбалери,

- онда у сврху примања шамара по левом образу и пружања десног за сличну радњу, како је раби мањи број будала и верских фанатика.

- Глава се, осим тога може употребити за пробијање зида, обично безуспешно, што упражњавају такозване "усијане главе" и занемарљив број људи који себе сматрају "принципијелнима".

- Може се, затим, глава искористити тако да се да за отаџбину или за љубав. Може се жртвовати и за неку другу идеју али **они који дају главу за идеју обично немају ништа друго да дадну!**

- Глава се, осим тога може изгубити. Овакав малер се често дешава заљубљенима, љубоморнима, уплашенима, растрешенима... Затим уметницима (посебице лирским песницима, који најчешће губе главу - за новцем!) - дакле - незрелим личностима.

Има ликова који често нуде **главу за опкладу** на пример:

"Главу дајем да она вара мужа!" и слично. Не треба им веровати! Сасвим је сигурно да, ако бисте такву опкладу прихватили и добили, они не би дали главу. А ви је не бисте могли узети јер је узимање главе за опкладу из неког глупог разлога кажњиво.

Осим тога, шта ће вам туђа глава и ваша вам може створити довољно проблема?!

А што се клађења тиче... за то су вам бар данас могућности неограничене. Кладионице су на сваком ћошку, можете се кладити чак и на изборне резултете, дакле уопште вам не треба глава за то.

Боље вам је да се кладите у неку сигурнију валуту.

Глава пак може боље послужити за дубљење на глави што радо чине телољупци, затим једна врста удварача, те многобројни полтрони, лицемери. Дупелизци, што би рекао народ.

Може глава да се упротреби и за ударац... ако у близини нема полиције. За овакву употребу глава треба да је врло тврда.

Иначе тврда глава није уопште практична, јер није употребљива ни за какве друге сврхе, сем поменуте.

Данас се главица најчешће користи за забијање у песак, по угледу на нојеве. Са главом у песку тешко ћете постати било шта, а камоли жена којој се све праштa. Значи, песак заборавите.

Код извесног броја хомосапијенса глава има и свој садржај који се састоји од сиве материје, што се зове церебрум, бреин, мозак, а служи за производњу сплетки, трачева, теорија, вицева, пројеката и, понекад, мисли.

Постоји мали и такозвани велики мозак. Неки сматрају да историја иде оваквим током зато што је велики мозак код човека заправо злоћудни тумор на малом мозгу, који је током развоја генетски мутирао. То није доказано, али није ни оповргнуто.

У ширем друштвеном смислу **мозак служи за испирање.** Испирање мозга врши се нпр. у сврху постизања чи-

стоте нације и послушности. Исти ефекат тј. чиста нација може се постићи и сапуном, али то још нема довољно широку примену у шта се можете и сами уверити ако уђете у јавни превоз. Послушност се може постићи и батинама, али је то превазиђено... бар на папиру и у јавности.

Испирање мозга врши се и у маркетиншке сврхе, рекламом, но пошто је то такође вид послушности нећемо се на њему сада задржавати. Послушници сваке врсте су категорија која нас најмање занима. Њима се не прашта ништа.

Мада велика већина поседника сиве материје не употребљава исту, она ипак има велики потенцијал примењивости. То јест - сива материја, а не велика већина! (Велика већина вреди само на изборима и то само у демократији, а мозак може да послужи чешће.)

- Ах, да, примењивост, односно употребна вредност сиве материје мери се коефицијентом интелигенције и означава са IQ.

Један од најпростијих, највулгарнијих и најбаналнијих а наравно најраспрострањенијих начина употребе мозга је употреба истога у сврху стицања новаца.

Ако вам пође за руком да стекнете велику количину лове, аутоматски постајете жена којој се све прашта. Па ћемо због тога и размотрити овај поступак.

Дакле - примена сиве материје у сврху стицања пара:

Озбиљне паре могу се добити победом у коцкарници, на изборима, у рату, затим трговином (највише на дрогама, оружју, лековима) или у банци... ако вас не ухвате. Може и у бизнису, такође ако вас не ухвате. Али све су ово традиционално мушке делатности, а нас овде

првенствено занима како се постаје жена којој се све пашта, па значи и како се постаје екста богата жена.

Запамтите: мало богатство се не пашта, само велико. Ако се дакле одлучите за овакав пут не смете стати на половини, то је неопростиво. А пошто до врха стигну ретки, или бар ретко стигну живи, овакав план је доста ризичан.

Још увек није научно утврђено на чему се заснива заблуда да новац можете зарадити радом, али то себи, као и многе друге примитивне предрасуде морате избити из главе! American dream о младом и лепом бићу што је од перача судова постало милијардер је - бајка за мале кретене! Може... ако је дотични млади судопер имао стрица милијардера, који је одапео у најбољим годинама, не имавши ближе родбине, па чак ни мачета ни кучета коме би оставио лову.

Пошто код нас људи, а то значи и милијардери без ближе родбине и не умиру (јер не би имали од чега да умру!) - ви се не можете надати таквом расплету. Наравоученије: **не перите судове - то је безнадежна делатност!**

Да је заблуда о томе како се новац може зарадити радом и код нас врло распрострањена сведочи чињеница да огроман број младих људи тражи посао. (Ово, успут, доказује и да су млади наивни што није ништа ново, али пошто је модерно доказивање ноторних чињеница - нећу ни ја да изостанем!) На тим пословима које они траже по 4-5 година једва може да се заради за голи живот, а и то само ако имате здраве и имућне родитеље.

Запослити се данас значи - **стећи могућност да гладујете о властитом трошку!**

Постоји само један разлог релевантан за запошљавање, а њега је најбоље дефинисао један наш глумац слободњак. Он је рекао: **Морађу да се запослим да не бих више морао да радим.**

Дакле, ако сте млади, пуни радног елана, а уз то образовани и талентовани најгоре што можете урадити је - да потражите посао. Ево зашто:

Прво - то је непопуларно.

Ако тражите и не налазите посао, неминовно ћете пре или касније постати џандрљиви, брљиви, досадни својој околини, а околина воли веселе и расположене људе по принципу: смеј се и када би плакати хтео! **Уосталом, можете да будете весели или да будете околина, што се не препоручује јер се околини ништа не праштa.**

Друго - то је неоригинално!

Утопићете се у масу већ поменутих трагалаца а **нема горег утапања од утапања у масу!** Додуше, није нарочито оригинално ни да вас неко други издржава, али будите без бриге - ту неоригиналност ће вам опростити шира околина. Што се пак тиче уже околине, тј. оне која вас носи на грбачи - она ће вам опростити мало теже али увек имате могућност да кривицу пребаците на ширу околину.

Треће - то је недемократски!

Јер, ако сте млади, образовани и талентовани, ви ћете кад тад негде, неопрезно, подвући те своје квалитете, а то је елитистички безобразлук према старима, неталентованима и необразованима, јер имплицира да нисмо сви исти и једнаки за шта су се борили они који су се борили. Јер логично, знате, за једнакост се увек боре они који су гори. Зашто бих се ја борила за једнакост са вама, ако сам

боља од вас? Ето! Исто овако као што се ви љутите кад ја вама то кажем тако ће се наљутити и сви они којима ви кажете то исто! Знам, знам, знам да ми не верујете јер мислите да су данас баш млади у моди. У праву сте. Јесу млади у моди... Али матори владају. А док се млади попну на власт - биће и они матори!

Четврто - стварaћете гужву на тржишту рада, а шалтераши који тамо раде не воле гужву. Они су устали у 7 ујутро, прошли кроз саобраћајни кркљанац, затим кроз скупу и лоше снабдевену пијацу, па кроз смрдљиви бифе за пијење прве јутарње чашице " с ногу" и **једва стигли на своје радно место да на миру прочитају новине и да доручкују.** А сада - ви им буљите у уста док једу своју прву јутарњу пљескавицу с купусом и луком или пицу с наполитанцем. Још је горе ако су нпр. на дијети а ви бленете у њихову теглицу са бареним пиринчем и ренданом шаргарепом. Па, молим вас - то није лепо. То је непристојно!

Имају они своје планове развоја. Ако им затребате да вас преквалификују од кројачице брусхалтера у монтера пропелера за хеликоптера - они ће вас и сами позвати. Нема потребе да висите код шалтера и реметите им варење доручка... новина... живота...

Њима је све то и без вашег буљења тешко сварљиво.

Пето - рођендан.

У свакој молби за посао обавезно се помиње година и датум рођења, а сваки документ где се тај податак јавља, потајно је уперен против женског рода и није добар за здравље.

Уосталом, једној перспективној жени уопште није потребно да ради. Кроз читаву историју **бистре жене**

су удруживале свој таленат за трошење са нечијим талентом за зарађивање!

Изгледаће вам контрадикторно у односу на оно што сам раније рекла - тј. да се жени која има лове све праштa кад кажем да за жену уопште није добро ни да има новаца.

Жена која има пуно пара никад није сигурна да ли се у њу заљубљују због њеног богатства или због ње саме.

Таква несигурност подрива самопоуздање, ремети метаболизам, па доводи до претераног мршављења или претераног дебљања, зависно од тога да ли сте орални или неки други сексуални тип. Што даље води ка томе да се у вас нико и не може заљубити - сем ради пара!

И - тако стрепња постаје истина, а као што знамо, ни стрепња, а поготово истина није добра за тен.

Дакле, да закључимо:

Да бисте постали жена којој се све праштa потпуно је непотребно да имате посао (јер ако бисте имали посао, могли бисте пасти у искушење да нешто и радите, а ко ради тај и греши а **много је боље бити грешна жена на некој другој основи, него на пословној.**)

Није важно ни да имате новаца, што смо такође објаснили.

Важно је да будете шармантни.

А да бисте били шармантни најважније је и апсолутно неопходно да будете **тајанствени!**

Тајанственост је кључна особина жена којима се све праштa.

Она се најбоље постиже путем трептања дугим густим трепавицама и моналзинског осмеха развученог

преко дубоке ћутње. Трепавице могу да буду вештачке, али ћутање, нормално, мора да буде право...

Овде, наравно, имамо проблем...

Пошто већина жена успева да савлада вештину ћутања тек када умре и када то више ничему не служи, морамо да кажемо нешто о томе **како треба да говорите кад већ не можете да држите језичину за зубићима.**

Односно, ако већ морате нешто да кажете гледајте да то буде што нејасније, тако да саговорник никад не може са сигурношћу знати шта сте под тим мислили, и да вас не може ухватити за реч.

Упамтите: **паметна жена може се ухватити за све - осим за реч!**

Одлична је на пример реченица типа ***" Ушла сам у њеїову собу и нашла їа бијесна..."*** Где се не зна ко је био бесан, она која је ушла у собу или пак онај који је био у соби. Или:***" Идем код снахе да убијем змију!"*** где ни Шерлок Холмс не може поуздано да утврди коме прети смртна опасност - снајки или змији, или је снајка змија... или је све то нека метафора.

Метафора је увек одлична ствар, што и сама реч каже. Реч ***метафора*** је, наиме сложеница од ***мета*** и ***фора.*** Мета, као што знате значи циљ, а фора значи фора. Фазон. Дакле циљ вам је фазон.

Ову вештину запетљавања можете најбоље да савладате ако као уџбеник користите књиге неких савремених литерата које и онако не могу ничему другоме послужити сем, ето томе и... евентуално, за умотавање смрзнуте рибе! Тамо има красних реченица као нпр. ***"Седели смо између степеница".*** Шта то значи?

Ништа, али је писац објавио роман.

Ипак, ако нисте романописац или извините на изразу - песник, ви треба да имате меру и да не злоупотребљавате метафоричан начин изражавања како не би донео негативне ефекте. На пример реченица :***"Прећи ћу ти ӣлашко ӣреко ӣркљана и ӣрла белоӣа ӣрехрамбено одбрамбеним оруђем ако се оӣусшиш и одеш у царсшво снова, наӣусшивши ме."*** Никада неће деловати тако функционално као: ***"Заклаћу ше, ако засӣиш!"***

У исто време погрда ***ђубре једно!*** увек може лепо да се замени речима ***секундарна сировино!*** Без губитка у ефекту. Чак ћете оставити утисак да бирате речи и владате собом!

Ни у овоме не треба претеривати, јер на пример псовка: **у вагину материну** не може да обави посао као она која се у народу обично користи. Звучало би мало нетемпераментно и фалш.

У вештину вођења конверзације спада и **качење за небитно.** Особито је важно да се увек, баш увек качите за небитно и да никад не говорите о битном. Јер битно је озбиљно, озбиљно је досадно а људи су већином досадни сами себи, па вам неће опростити ако то будете и ви.

Пример број 1.: Сцена са љубоморним мужем.

МУЖ: *(љуш као зверка)* Шта си то разговарала са Пером Швалером читавих пола сата испред бакалнице?

ВИ: *(наивно, нимало збуњено)* Испред **које** бакалнице, мили?

МУЖ: *(мрачан као сурова сшварносш)* Испред оне бакалнице на ћошку 29-тог новембра и 1-ог маја, шта се правиш луда!!!

ВИ: *(стрпљиво, љубазно, мајчински надмоћно)* Нема никакве бакалнице на углу 29-тог новембра и 1-ог маја, душо.Ти си опет нешто побркао! Тамо је мобил-шоп.
МУЖ: *(урличе, као сваки рањени мачо)* Одговарај кад те питам! Шта имаш ти толико дуго да ћућориш са Пером Швалером?
ВИ: Када, мацо?
МУЖ: Синоћ дођавола!!!
ВИ: *(безазлено)*: Синоћ, а где љубави?
МУЖ: Испред бакалнице на углу Првог маја, видео сам те!
ВИ: *(сталожено и нежно)* Мишићу, бакалница се налази на углу 22-ог маја и Деветог децембра, види се да никад не идеш у шопинг! Само ја теглим за ову кућу. И опет си помешао датуме. Кладим се да не знаш ни када ми је рођендан! Не знаш ни колико сам ти деце родила. Хајде, кажи ако знаш! Двоје или троје? Шта је? Ја сам просто инвентар у твојој спаваћој соби!
МУЖ: *(потпуно забезекнут)* Каква деца, побогу жено! Па ми уопште немамо деце...
ВИ: А зашто немамо, ха? Зашто ми немамо деце? Зато што ти мене не волиш, не примећујеш ме...

Овде је потребно да пустите неку врелу сузицу и он ће, ако сте у првој петољетки брака заборавити све и почети да вас теши.Ако сте пак у другој петољетки залупиће вратима и отићи у непознатом правцу (кафане) - да утеши себе...

Е, тада ћете ви назвати Перу Швалера и рећи му да, ако вас заиста воли, премести бакалницу са угла 29-ог новембра и Првог маја на угао 29-ог маја и 22-ог децембра. Рећи ћете му, даље, како ви верујете да време витезова

још није прошло и како би ћошку Првог маја много боље пристајала посластичарница Осми март! Итд.итд.

Вештина хватања за небитно такође ће вам бити неопходна ако желите без тежих последица да прекинете нечију гњаваторску причу.

Људи не воле да им показујете колико су вам досадни, па су зато и измислили да је непристојно прекинути саговорника у пола речи. Међутим, ако поштујете ово правило Бон-тона догађаће вам се да вам свекрвине-заове-шогора-снајка на породичном ручку почне да прича свој животопис (СиВи) и да до саме торте не стигне даље од 1948 године. Што значи да сте њене ратне страхоте морали да преживите баш ... ту негде.. око прасећег печења. Толико пристојности би сигурно оптеретило вашу пробаву!

Пристојност је, као таква, и иначе једна врло непрактична особина, али о томе ћемо касније.

Значи, ако вам неко почне причу на пример овако: ***"Кад је моӣ бабе деда ӣрейливао Дунав јануара месеца иљаду девеӣсӣо чеӣрнесӣе ӣодине лед је био дебо ӣола меӣра и...*** Свакако упадните у првој паузи за узимање ваздуха, јер ако деда доплива на другу обалу - обрали сте бостан! Јасно треба да водите рачуна о томе **како упадате.** Никако не смете с повлађивањем рећи: ***"Верујем, Дунав је хладан заӣо шӣо извире у Алӣима исӣод Шварцвалда..."*** Јер ако будете на његовој страни - наратор ће да се навади. А сасвим је могуће да је дотични деда имао 1916-те тек 18 година, а богу душу дао тек у осамдесет и трећој што значи да вам остаје да саслушате још 65 година његовог житија. Узбудљивог, залеђеног, пливачког житија.

Исто тако није упутно питати како је и зашто госпон декица **пливао кад је лед био дебео пола метра?!** Свако би се увредио да га ухватите у тако глупој лажи, поготово ако та лаж представља породичну традицију.

Вештина качења за небитно састоји се управо у томе да брбљивца ескивирате не увредивши га.

Зато је најбоље ускочити са нечим што нема ама баш никакве везе и што ће саговорнику сјебати, пардон уништити концентрацију у корену. На пример:" ***Јао, фантастично! А, замислите, знам неке персоне чији прадедови уопште нису знали да пливају! Обични скоројевићи, разумете? Нису умели чак ни да скијају...***"

Противник мора да буде не само констерниран оваквим обртом, него ће упадицу схватити као комплимент, јер испада да је прадедово ледено пливачко умеће праунукова лична заслуга и квалитет. И вук сит и овце на броју.

Дивљење је такође особина жена којима се све пашта.

Наравно, ради се о јавном дивљењу себи које изгледа као дивљење другима!

На пример, кажете пријатељици: ***"Красна ти је та хаљина, имам и ја исту такву!"*** Наравно, ако је то истина, чим дођете кући, бацићете своју хаљину. Или још боље, поклоните је некој бабетини из комшилука. Што одвратнијој.

Кад се мало испраксирате у овоме, успеваће вам да, после оваквих комплимената, ваша пријатељица баци свој примерак хаљине. Довољно је само да претходној реченици љубазно додате:***" Изгледа као из Бутика, а ја сам је купила на распродаји у Прчајевцима. Била је јефтиниja од пристојних гаћа. Само, теби много боље стоји,***

јер си конфекцијски ӣшиӣ. А ја! Види само колике су ми ноге! До рамена!"

Понекад, ето, треба да убаците понеку самокритичку опаску, али увек пазите да то буде жаљење на врлину, а мане никако, никад не помињите. Људи то често раде сасвим неоригинално:***"Најӣоре је код мене шӣо сам добар и ӣошӣен."*** Мада је принцип у реду, то је страшно отрцано. Биће боље да се понекад пожалите како су вам трепавице тако несносно дуге и густе да ни на хавајском сунцу не могу да вам поцрне подочњаци, што вас доводи до лудила... Зуби су вам тако јако сељачки здрави да никад у животу нећете упознати ни једног зубара, а они су тако симпатичан свет. Ах.

Ако вас је познаница нешто страшно, али баш гадно наљутила, онда јој се можете пожалити како вечеравате по четири пута, а никако вам не успева да се угојите. Ипак, са овом причом будите обазриви и користите је само у случају крајње нужде. Постоји опасност да се познаница због овакве приче пропије или убије.

Кад смо већ код конверзацијских вештина, треба да знате како људи бескрајно воле да буду питани. (Сетите се само оне својевремене опозиционе кампање: "Ми питани нисмо".) Зашто да им не приуштите то мало задовољство? Питајте их увек: колико је сати? Шта мисле који је данас датум? Можеш ли се, Бога ти, сетити шта оно беше Карло Ћелави Пипину Малом, пашеног или девер? Колико ли је сада година Брижитки Бардо и тако даље.

На тај начин створићете им илузују да сте им дали могућност да изразе своје знање и мишљење и унапред ћете задовољити њихову одвратну потребу за поповањем.

Ако то не урадите они ће се и непитани трпати у ваш живот са својим саветима о томе, када треба да устанете, а када да легнете (и с ким!). Како треба да се облачите и свлачите. Како да се понашате! Када да се удате (и за кога) а када пак да се разведете. Колико деце да родите и како да их одгајате... Што ће вас једног тренутка довести до тога да их пошаљете у ... но, па до ђавола! Или да завршите у лудници, а ни једно ни друго неће вам бити опроштено!

Ако желите да будете шармантни, то јест, угодни људима, а да при том не будете неугодни себи врло је важно да увек имате на уму велику разлику између љубазности и пристојности.

Пристојност користи другима, док вама углавном штети. Она ће вас нагонити да устајете у аутобусу не само онима који су старији од вас, него и онима који су се отрцали па изгледају старији. Не само трудницама, већ и пивопијама. Пристојност! Тераће вас да слушате ступидна филозофска разматрања о томе има ли живота после смрти и **има ли живота пре смрти!** Мораћете да се уклањате са врата свакоме ко наилази с друге стране...

Једном речју пристојност ће вам учинити живот крајње некомфорним!

Љубазност, напротив, учиниће вас омиљеном, а не захтева велике напоре. Ту и тамо неки сладак осмејак и малкице љупког лажуцкања у стилу: ***Дивно сте поцрнели у болници...Изгледате две године млађи него лане...*** и слично.

Пристојност оптерећује а љубазност ослобађа!

Што се тиче ваших личних знања и способности пожељно је да не знате ништа и да сте потпуно неспособни

и беспомоћни! Ако пак нисте, онда то барем немојте обнародовати. Јер: - ако куцате на компјутеру увек ће се наћи неко коме треба нешто хитно прекуцати, неких триста страничица до сутра ујутро. Ако, не дај Боже, шијете - бићете обавештени о сваком откинутом дугмету и покиданом рајсфершлусу у вашој најширој околини. Тек кад научите да штрикате сазнаћете колико имате родбине која просто не може да опстане без скијашког џемпера!

Чак и када сами оперете прозоре, немојте то никоме признати! Дивиће вам се, али ко зна шта чучи иза тога. У зло доба могу да вас замоле да то учините и код њих јер **ви имате златне руке а они имају 16 прозора.**

Све жене које имају "златне руке" постале су робови истих!

Ово можда изгледа као да вас наговарама да будете паразит, али то није сасвим тачно. Ипак - или ћете вући рикше - или ћете седети у њима.

"Човек је увек слободан на нечији рачун!" каже Ками у Калигули. Шта ћемо, живот је борба.

Истина.

О истини смо већ рекли да није добра за тен и да је досадна! Она има још једну великуману - није уверљива. А што је још горе - њу вам неће опростити.

Супротно свему чему су вас учили од детињства - лаж је мајка међуљудских односа!

Будите уверени да ваша разредна која вас је током читавог школовања гњавила да треба говорити истину и ништа осим истине - не очекује од вас да јој на десетогодишњици матуре саспете у лице истину о томе како је остарела ко опанак, угојила се ко свиња и пролупала ко стара веш-машина.

Напротив, лагати можете колико хоћете. Можете чак ризиковати да стекнете статус ординарне лажовчине - и то има своју добру страну. **Нико вас неће узимати озбиљно, а ионако није добро да вас узимају озбиљно - то обавезује!**

Једино чега се треба чувати су добронамерне, милосрдне лажи. Ако жени попут Тамаре Прес или Мартине Навратилове (значи дебелој ко америчка нижа класа) кажете да изгледа баш нежно и женствено, излажете се ризику да стекнете њено поверење и удавиће вас својим проблемима. Још горе, може вам се десити да помисли како на вас може да се ослони. Нема ништа горе него кад се неко на вас ослања! Тај ће вам тражити подршку до краја живота. И то до краја вашег живота, јер они су практично бесмртни.

Будите она која се ослања, никако ослонац!

Признајем, далеко је лакше говорити истину, али то себи могу да дозволе опасни лудаци, а не шармери. Свака лаж изискује, ако не баш труд, као милисрдна лаж, оно свакако доста маште. Ако сте пак одвише лењи за лагање или немате потребну машту,онда говорите само чудне истине и, по могућности, само половично. На пример: ако сте видели да су на раскрсници човек и пас чекали да се упали зелено светло за прелазак улице, треба рећи само да сте видели ***ū с а*** који је сачекао да се упали зелено светло... Чудесна куца!

Често ће вас саговорници инаспирисати на лепу, функционалну лаж. Морате само научити да то искористите.

Ако у пола зиме на пример сломите ногу, сви ће веровати да вам се то догодило на скијању. Нема никаквог

разлога да их разуверавате и објашњавате како сте ногу сломили у подруму док сте преко хрпе угља носили корпетину дрваца за потпалу а један вам пацов, дебео ко крмак, скочио за врат, што вас је уплашило и довело до пада. Ако дознају ову истину сажаљеваће вас, а људи вас сажаљевају само зато да би били изнад вас. Осим тога схватиће да сами цепате дрва из чега произилази да немате ни парног грејања ни новаца, а ни храбрости да се, упркос препоруци владе, грејете на струју. Све док верују да сте се изломили на скијању биће срећни. Завидеће вам и имаће злобну сатисфакцију што сте се ви, ето, скрљали на скијању, јер они нису могли ни да оду на зимовање. Чиниће им се да је то нека виша правда... Зашто да им не приуштите ту малу илузију о постојању правде?

Уосталом, ако навалите са истином - неће вам поверовати! Корпа иверице, у данашње време кад се и ливаде грејају на струју и још поврх тога - цап - пацов за вратом, па признајте да то не звучи баш уверљиво!

Извините што ћу сада да наведем један лични пример који ће вам илустровати исту тезу.

Једном приликом послала сам мајци хрпу новаца да врати неке моје дугове и плати моје заостале рачуне. Знатижељни поштар, који је то донео, питао је:***"О! То ћеркица шаље за рођендан?"*** Мами, као бистрој жени остало је само да каже:***"Неӣо како!"***

Поштар је ствар раструбио по читавом комшилуку. Бабе су о томе лапрдале месецима. Завиделе су мами и приговарале својој деци. Деца су била кивна на мене. Бабе од зависти, а њихова деца од муке, заобилазили су нашу кућу кадгод су могли. То је било дивно. Комшилук који вас избегава, а не може ништа конкретно да вам приго-

вори - можете ли да замислите ишта лепше?! При том смо, по слободној процени, уштедели бар 3 килограма кафе. Време и шећер нисмо ни процењивали.

А шта би, молим вас, добила моја мама, да им је објаснила како је то први пут у животу да сам јој послала лову за враћање дугова и како се њеног рођендана никад нико не сети бла бла бла бла... Шта би добила? Уравниловку са бакутанерима из комшилука.

Сваки дан би јој свраћале на кафу да се жале на своју исту такву децу!

Као што сте приметили потребно је доста напора да бисте се уврстили у шармерке којима се све пашта. Упркос целом труду, може ипак да вам се деси да не успете. Можда имате антипатичан нос или урокљиве очи? Шармеру је, осим свега, ипак потребна и нека врста природне умиљатости као и нека врста талента, до чега се не може доћи никаквом логичком анализом.

Много је лакше ући у групу опасних лудака. Довољна је само храброст.

Ако је по дефиницији јунаштво врлина да сачувате себе од других, а чојство врлина да сачувате друге од себе - онда је вама потребно само јунаштво, чојство не.

Напред цитирани Монтерлан је ово изразио врло прецизно: ***"Будите непријатни и неваспитани, то је једини начин да вас људи поштују!"***, а Емир Кустурица то исто каже још лепше ***"У животу и у смрти - не дај ником да те трти!"***

Да бисте постали опасан лудак није неопходно да неког убијете или повредите - то би вам само закомпликовало живот. За свакодневне потребе, вама је довољно да **изгледате лудо и опасно.** Да бисте изгледали опасно,

није потребно да носите жилете, ланце, пробушене усне, тетовиране змајеве и осталу сатанистичку, панкерску или скинхед реквизиту и дизајн. Напротив, многи који то носе изгледају смешно. Нису вам неопходни ни напади беса или хистерије, који беспотребно арче енергију.

Доста је да будете **непредвидљиви.** Можете, например нестати са сопственог венчања и појавити се након месец дана као да се ништа није десило. Или - прокоцкајте мужа на картама. ***"Срце, ӣређи код Марице, изӣубила сам ӣе на ӣокеру."*** А када хладнокрвно замените бакина инвалидска колица за нов бикини - сви ће зазирати од вас до краја живота.

Али, ако сте кукавица, немојте ни сањати о томе да постанете опасан лудак. Упамтите, треба много више храбрости и безосећајности да жртвујете друге, него да жртвујете себе. Јер у првом случају наступа постоперативна компликација звана "грижа савести" а у другом случају не наступа ништа - осим сахране.

Треба такође много храбрости и издржљивости за подношење сталне људске мржње. Баш због те мржње, или аверзије, неки теоретичари тврде да се опасним лудацима заправо не праштa истински, него само околина не сме ништа да им замери. Па, то је то! Ми овде не говоримо о правом праштању хришћанског типа, са катарзом и сличним заврзламама. Говоримо о конфорном живљењу где ти радиш шта хоћеш, а нико се не буни. Да ли не жели или не сме, за нас је у овој студији скроз ирелевантно.

За разлику од шармера, опасним лудацима је дозвољено да говоре истину нарочито најнепријатнију и у најнезгоднije време.

Гледајте људима право у очи и остављајте утисак као да знате све о њима и да ћете их овога тренута упитати: ***Лечиш ли ти тај твој ментални сифилис, Боїа ти?***

Заувек се опростите са жељом да будете омиљени ако се одлучите да постанете опасан лудак. Осим ако сте политичар. Опасан лудак - политичар може извесно време бити чак и омиљен о чему имате у историји многобројне доказе. Хитлер је, на пример, својевремено био обожаван, од великог дела популације. Такође и Стаљин, мада то сада сви поричу. Обожавање је, што се да видети на истим примерима, касније постало врло опасно. Поготово за обожаваоце. Обожавалац, као врста нас уопште не занима, јер је он по својој природи инфериоран. Феномен политичара - опасног лудака, мада је врло чест, ја ипак не бих овде проучавала јер сам гадљива.

Дакле, ограничавам се на анализу опасних лудака који су ипак нормални људи. Односно жене.

Никада неће о вама лепо говорити а кад кажу: ***Ја не смем да јој се усиротивим, она је луда....*** То значи да сте поштеђени непријатних аргумената и чињеница. А кад кажу: ***Пусти луду!*** - то значи да ће бити по вашем, јер ко би се спорио с лудачом!

Од лудих се не очекује никакво разумевање, што је један од основних проблема паметних!

А чим вам неко натукне ***Ви ћете то сиїурно разумети...*** морате одмах да се замислите над својим имиџом. Можда су вас провалили као озбиљну, разумну и паметну особу, што собом доноси низ неприлика.

Паметном се ништа не опрашта - лудом све.

Ако сте стварно заинтересовани да постанете жена којој се све праштa стално морате имати на уму основно правило: **треба упорно да грешите како би имали шта да вам опраштају!** Ономе ко не греши, нема шта да се праштa - па се људи одвикну. После не праштају ни ситнице.

Код опасног лудака има још један мали проблем. Њему се ништа више не праштa од часа кад престане бити опасан и остане само лудак. Опасност може да измакне вашој контроли, ако се можда мало разболите или просто остарите...

Зато, размислите још једном. Можда је вама сасвим добро као искреном и поштеном створењцету. Можда немате дара за шармера ни храбрсти за опасног лудака...

Није то тако лако као што изгледа, а није ни безопасно...

Ако много употребљавате мозак може вам се догодити да га оптеретите знањем, а знање... то вам је... ма чули сте ону познату мафијашку сентенцу: **Ко мање зна - дуже живи!**

Уосталом, шта мафијашка, и Библијска сентенца гласила би **ко мање сазна - боље живи** само кад би се скратила читава она замршена прича о Еви, Адаму, јабуци са дрвета сазнања, змији и истеривању из раја...

Да није сазнао да је земља округла, Ђордано Бруно не би умро на ломачи.

Употреба сиве материје довела је Нобела до усавршавања барута и - знамо како се то завршило.

Ајнштајна је довела на пут ка атомској бонби и - не знамо како ће се то завршити!

Употребити свој мозак, значи пробудити у себи животињу, која, кад се размрда може свашта починити...

Можда је ипак боље да га пустите на пашу?

Да останете у већини?

Да будете кворум човечанства?

Шта вам фали?

(Звони за крај часа)

К р а ј

НА РУБУ СВЕГА*

масовка за расну ĩлумицу

У Беоĩраду крајем друĩоĩ миленијума (1993-96).

Посвећено пријатељима

** Ову монокомедију играла је Злата Нумановић 1993, год под насловом* ***Ало, овде ја,*** *до свог исељења у Америку. Тај наслов морала сам променити 1996, док је Саша Николић спремала премијеру, пошто је у међувремену изашла монодрама* ***Ало, ође мобилни.*** *Одабрале смо тада, на брзину, наслов* ***Нежељени ефекти,*** *који се испоставио* ***нежељено ефектан!*** *Наиме, не конференцији за штампу, пошто је Саша освојила награду публике на Фестивалу монодраме, сазнале смо да нико, али баш нико није запамтио наслов! Зато претпостављам да нико неће приметити ни да је поново промењен... Уосталом ово и није ни једна од те две верзије. Прва верзија бавила се углавном преживљавањем у време галопирајуће инфлације и несташице свега и свачега. Саша је у први план извукла љубавни троугао. За њу сам дописивала гомилу текстова, које је она у складу са ситуацијом и својим осећањем за меру, учила, испробавала - па одбацивала. Па враћала. Ово је нека средња "лего" верзија (пошто је остале прогутао један стари компјутер, по имену Миливоје), савршена за - штриховање. Просто избаците саговорника који вам се не свиђа, Ковиљку, или ујку, или купца оружја, или попа... Уосталом, надам се да неће поново доћи време када ће ово личити на реализам, али онда је личило....*

М. О.

Празна канцеларија позоришног драматурга.
На радном столу зелени и црвени телефон.
На сточићу егзотична биљка, именом Ковиљка.
Поред ње фотеља за странке.
Телефон звони 4 пута.
Након краће паузе улази, са улице, Душанка.
Носи: велику кутију са канадским батацима, врућу кафу, везу мимоза..
Телефон поново упорно звони. Она диже слушалицу.

(1. Откачивање списатељке)

Алооо...
Одмах спусти, као да се опекла.
Ух, мајку му, шта ћу сад?!
Ова ми је екстра неопходна!
Убрзано нешто тражи, телефон поново звони.
Коцо, бре, где ми је сад тај текст?
Морам да га нађем, душу ће да ми попије, ајкула!
Где си га затурила, Коцо, копривo једна!
Куд заказах баш за данас.

А, ту си, дабогда те по контејнерима скупљали!

Нашла је текст, моментално се среди и диже слушалицу.

Добар дан, овде Позориште, изволите.

О, то сте ви, драго ми је. Баш сам овог часа мислила зашто ли се ви не јављате кад смо се договориле за сутра.

Разгледа текст који је нашла.

Ма, не, на први "зврц" сам дограбила слушалицу. Немогуће!

Дакле, какве су нам централе, да не поверује човек!

Ко зна с ким су они вас спојили кад се нико не јавља.

Сигурно са првом помоћи! Ха, ха.

Ужурбано прелистава текст, лаже, да би добила у времену.

Дакле... Шта то крчи? ... Јел ви мене чујете? Ја вас једва...

Имате право. Важно је да ви мене чујете. Молим?

Наравно да сам прочитала! Са особитим задовољством.

Диван вам је текст! Ди-ван! И ја ћу колико сутра да га препоручим Управнику чим се он, за два месеца, врати из Берлина! Та идите, молим вас, шта су два мала месеца у односу на вечност! А ви, са овим текстом улазите у историју!

То је моја најдубиознија опсервација!

Боже сачувај! Немам ни једну једину примедбицу!

Осим можда... али то није круцијално.

Сад је на почетку текста, код наслова и лица.

Ма нема везе! Ко сам ја да вама дајем примедбе!

Ви сте уметница, ја сам обичан занатлија. Мастиљара такорећи.

Добро, ако вас стварно занима... онда... мислим тај наслов...

"Нераскидива веза" то је мало таутолошко удвајање.

Довољно би било да се зове **Спона** или **Беочуг. Беочуг** би имплицирао комплексно семиолошко значење вашег врло економичног идејног фонда. Он би антиципирао читаву трагедију.

Сад је на крају ӣексӣа. Разӣледа.

Кад рекох трагедију, ако се не љутите, имам још једну примедбицу.. Крај, знате... Крај је одвише песимистичан...

Људима је доста мрака и код куће, они долазе у театар да би видели нешто колористичније! Уместо те атомске бомбе која пада на крају, зашто не бисте... зашто не бисте на пример направили једно гламурозно венчање са ватрометом?! Нека то буде метафора пакла! Молим?

Добро, па и Хамлет је трагедија, али не пада атомска бомба на крају! Како нема на кога, а Фортинбрас и његова војска? Уосталом, све је питање концепције и динамичке вертикале... Ко вам каже да венчање не може да буде трагедија? Види се да ви мени, нисте баш ни мало удати!

Апсолутно инсистирам да се избаци атомска бомба и да допишете венчање! Ту би се виолентно експлицирао ваш минуциозни стих трансформисан у бизарне риме!

Шизма, кризма, харизма... Епопеја, ономатопеја. Да... кад смо већ код стиха, то бих такође могла да вам напоменем: ваши стихови су апсолутно импресивног сензи-

билитета, али данас то више нико не акцептира. Ово је време прозе... Нажалост.

Препричајте ви то исто, само у прози и - биће ко бонбонче!

Јељ' се ви то мало као љутите?

Па немојте да се љутите, тражили сте да вам кажем!

У чему је сад проблем? Разговарамо професионално и колегијално.... Немам ништа више. ...Не. ... Не.

Не желим да будем виновник ваше маничне депресије!

Текст вам је сјајан, кажем вам! Сјајан!

Нашла је неки монолоī око средине тексīа. Сīасоносно.

Једино та главна јунакиња... Та Валентина... Много је логореична. Мислим пуно прича. Делује као логоманијак, а знате ионако владају те глупе предрасуде да су жене одвише брбљиве! ... Молим? То је бар једноставно.

Могла би да буде, на пример, **глувонема!**

Шта с тим што носи идеју комада? Као да не може да носи идеју ако је нема! Све то може да се експлицира фином унутрашњом рефлексијом и емотивном анимацијом!

А затим, има ту и један чисто практичан разлог. Наиме, наша Стојановићка, наша првакиња, ви је знате? Она је прекрасна глумица онако као особа и као појава. Просто је фрапантна, фасцинантна и флуидна - док не зине. Али кад проговори оним својим басом све пада у воду јер има шпрахфелер, а нема говорну радњу. И - пошто ће она сигурно добити ту вашу Валентину, верујте ми, најбоље је да вам главна јунакиња буде нема! Уосталом, не треба ни

да се зове Валентина, него Милодарка! Валентина је водвиљско име!

Зашто мислите да то није улога за њу?... Ха, ха.

Има 20 година и 30 килограма вишка!? Баш сте духовити!

Ха, ха, ха! Целулит и на ушима... Сјајно запажање!

Ви бисте, у ствари, требали да пишете комедије!

Али, верујте ми на реч, она ће добити ту улогу, таква нам је кадровска политика. Она игра све. Самохране мајке, нероткиње, хероине, даме, љубавнице, куртизане, тинејџерке, шверцерке, швалерке... она је чиста лирска...

(2. Ковиљка, сестро)

Лакне јој најокон. Особа је сӣуснила слушалицу. Тријумфално, Ковиљки.

О, фалим те Боже! Већ сам скоро помислила да сам промашила тактику и да ме никад неће прекинути. Писци трагедија су најтврдокорнија животињска врста. Не уме да спусти слушалицу. Не уме да попизди, то је недостатак адреналина, моја Коцо! Осуше се седећи за том машином.

Слушај, часна реч, у првим слободним тренуцима прочитаћу тај њен комад, баш да видим колико је издржала!

Добро, одрадили смо плату за овај месец.

Сад можемо оно што нам живот значи.

Премешӣа куӣију до Ковиљке.

Па, добро ти јутро Ковиљка, сестро!

Лако је теби, а ја имам брдо обавеза данас...

Прво да се јавим ујки.

Окреће бројчаник, а прича Ковиљки.

Где си бре? Што си ми лепа и зелена, одјутрос!

Чувај ми те батаке. То су канадски. Смрзнути.

Стално ми избацује већ на другој деветки...

Звони зелени телефон.

Ју! Препаде ме, идиоте!

Она диже слушалицу и спусти слушалицу.

Ментална вежба:

Конце свога живота држим у својим рукама!

Телефону, који опет звони:

Видиш да те не зарезујем! Престани! После ћемо ујку.

Зелени стварно престане да звони.

Она зове са црвеног телефона.

(3. Безобразан пој)

Ало, јел' то господин Ђурић?

А, ви сте, господин' попо, нисам вас ваљда, пробудила? Не!

Нисам вас, не дај Боже, прекинула у молитви?

При доручку сте? Е, па лепо, пријатно вам било!

Знате, мени је ваш пашеног Сима дао број да вам се обратим за стручни савет, пошто сам решила да се крстим.

Е, баш сте ви ђаво, господине попо. Ију, извините, хоћу да кажем - као да нисте од овога света! Зар никада нисте чули да се једну даму не пита за године?!

Добро, добро, кад баш инсистирате... начела сам *(јунђа)* пету банку, што би рекла деца.

Па, чекала сам боља времена!

Како за кога, господине попо, за неког су, Бога ми и боља... Нисам ја крива што ме нису крстили...

Мој отац је био, да извинете комуниста, па зато...

А, Боже сачувај, сад је демократа и то водећи у странци!

Не, не, мамица је радикал. Знате, они су разведени...

Зар је важно шта је била? Била је исто...

Па, исто као тата.

Знате, они су се упознали на једној радној акцији где су били добровољно по директиви - и тако сам ја дошла на сцену. Наравно да су се венчали, па како би се развели да се нису венчали!? Истини за вољу, мора се признати да је и та компартија имала неки свој морал. И она је терала људе да се венчавају кад су већ направили децу. Исто као црква.

Молим? ... Апсолутно срећан брак.

Срећан брак, па срећан и развод. Молим?

Наравно да сам удата. Срећно удата други пут.

А ви бисте, господине попо били одличан иследник.

Него да **ја вас** нешто питам: Могу ли ја некако да се крстим у манастиру Хиландар на Светој Гори?

Много би ми значило.

Знам, знам, да није дозвољено, али већ је крајње време да православна црква престане са дискриминацијом жена!

Е, видите, то није тачно! Ја знам госпођу која се крстила усред Ватикана. И како то, молим вас, она може усред Ватикана, а ја не могу усред Свете Горе?! Онда се питате зашто католичка црква има више верника. Ето зашто!

Кад ја себи нешто увртим у главу - не питам шта кошта! *Душанка изува чизме.*

Мислите да не може?

Све може да се купи, господине попо, и ја претпостављам да ви као угледан човек ... *(Одлази по папуче.)* и способан човек имате негде неког, ко зна неког, ко има неку везу, која би некако могла то да ми среди. Е, па да је дозвољено, онда ми не би требала веза! Па немојте ми рећи да имате везу код Бога а немате на... Знате, ја идућег месеца идем у Грчку и страшно би ми одговарало... Да, било би ми успут...

Молим, зашто ме то питате?

Па, ако хоћете искрено да вам кажем то "тројица а један", то тешко могу да разумем. И оно са оним безгрешним зачећем и то ми је мало... Ја, госпон попо, имам двоје деце и знам тачно како се деца праве. Ха. Ха... Ало... ало...

Дрчан неки поп...

(Пева црквено) Дабогда разбио телефоооон!

Чуј, он ће мени безгрешно зачеће, а овамо дискриминише читаву лепшу половину човечанства.

Ма наћи ћу другог попа, боли ме уво.

Узећу првог који се вечерас појави у Дневнику.

(4. Мушка Живка)

Зове са црвеног телефона.

Ало, овде ја... Живка, јесу стигли они хамбургери?

Молим, како није Живка?

Па чујем и ја да си мушко сад кад си дрекнуо. А јел то Музеј? Ама музеј Савремене уметности.

(Ковиљки) Ко да имамо сто музеја далеко било!

(У ҭелефон) Питај Живку јесу стигли они хамбургери - нећу да ми се одмрзну, разумеш?... Молим?

Ма, коме ти мајку прождрљиву, педеру један музејски!?

Луӣи слушалицу.

Уф. Свако се данас ‘вата за телефон!

(5. Живка хамбурӣерка)

Зове ӣоново са друӣоӣ ҭелефона. Службено.

Ало, овде Позориште, да ли је то Музеј?

Жану Живановић, молим.

А, ти си Живка. Шта ти је то са гласом, не могу да те познам?

Озбиљно? Сингапурски или хонгконшки?

А или Бе? Ја сам имала Сингапурски А, пет дана ме болела глава нисам могла да гледам. ...

Да, са температуром.

Јок, без срaћке. Тај са срaћком, то је Бомбајски А. Њега је закачио мој Теофил. Жено, што је то скупо! Потрошио ми четири ролне тоалет папира, знаш оног финог румунског, розе, што смо пазариле у Атељеу 212 прошле среде... Урнисо ми месечну потрошњу!

Него, кад смо код тога - кад стижу они хамбиħи? ...

Шта? Ма, ја сам теби батаке већ узела, ево их код мене. 30 кила, канадски, одлични, велики, к’о од ноја. Само чекам да ми кажеш за хамбургере, па да ти их доставим истим возилом.

Звони друӣи ҭелефон. Она иде до сҭола.

Живкић, чекај мало звони ми други апарат, чекај само час да видим да није Рале, онај лик за превоз батака...

(9. Кретен који би у позориште)

Диже слушалицу другог телефона.

Ало, овде Позориште, изволите, молим...

Шта желите?

Слушалицу са Живком стави у џеп.

Немамо представе до идуће недеље. Молим?

Болестан нам је главни глумац.

Па шта с тим што сте га видели на телевизору? Јел то грех?

Нажалост - немамо другог!

Па, знате, госпођо, позоришни прваци не расту на дрвету и не можемо да га заменимо...

Како то мислите: морамо да играмо и ако он умре?

Можда бисмо морали да смо добили плате, али овако не морамо!

До закона о позоришту ко жив, ко мртав...

Спусти слушалицу.

Нема ништа пре него да ти игра! Ођеш чочек на столу!

Не зна где јој је телефон са Живком. Тражи, а онда је просто виче:

(10. Живка, наставак)

Живка... *(Нађе телефон.)* Ах, ту си...

Ало, Живка, чекам да ми се јави Рале, знаш онај вајар, онај мој вајни девер... Не, не тај мали и дебели, он

уопште није вајар, него шустер. Да, и он ми је неки девер, али из првог брака, а Рале ми је из другог. Висок и мршав, ма знаш га сигурно са ТВ. Добио је ове године Октобарску награду...

Добро нема везе...

Чекам да ми се он јави па да га пошаљем до тебе да ти довезе ове батаке и да мени пребаци те хамбургере, да ми се не одледе... Молим?

Не грејy вас? Одлично!

Колико? Минус десет?

Како - 10, кад је напољу + 3?

А је л? Толико вас олади кошава? Па што не издате пословни простор хладњачи? Прича се да они имају лове, а немају струје. У сваком случају: супер! Значи да то може да чека Ралета без опасности. Супер! Па, теби ако није супер, а ти се боље обуци! Ти би хтела и смрзнуте хамбургере и грејање и да не плаћаш струју... и министра унутрашњих послова да ти шета белу пудлицу са спољне стране музеја, међу манијацима...

Слушај 'вамо: тај Рале, он је мало давеж и сигурно ће да ти тражи да му направиш изложбу у музеју, али ти немој да се нервираш, него му само укрцај у кола те хамбургере...

Е, па знаш, не могу никог пристојнијег да ти пошаљем, јер нема да се бира. Нико други није луд да иде у тај твој Музеј на крају света. Ама, откачићеш га, само му обећај. Човек је уметник, навик'о на празна обећања...

Звони друӣи ӣелефон.

Чекај, ево га, напокон!...

(11. Девизни штедиша)

Спусти "Живку" на сто. На другом телефону.

Ало, добар дан.... јесте Позориште... да...

Ја сам. Ко вас је препоручио? Стева из савеза девизни штедиша? Државних или приватних банака?

Знам га. Кажите још само лозинку.

Одговара на лозинку што је човек рекао.

Србија! ... Сад реците шта желите...

Нажалост немамо. Ми знате, имамо два синдиката па ни један ништа не ради. Али сам чула да имају у Дому културе.

Јавите се тамо Гилету портиру, и само реците да сте мој пријатељ. Нема на чему. Пријатно.

Поздравите Стевицу.

Спусти слушалицу, враћа се на први телефон.

Није Рале, једина будала са слабим рефлексима. Тражи брашно. Касни за испоруком.

Звони будилник у њеној ташни, али она прво помисли да је други телефон, па се затим мало збуни и лаже Живку.

Јао, извини... имам посету... Јавићу ти се касније.

(12. Јутарња серенада)

Спусти слушалицу. Извади будилник и прекине звоњаву. Ковиљки:

Аха, време је да пробудим Љубишу.

Коцо, сад се држи кад чујеш ову јутарњу лирику.

Шминка се и срећује.

Слушалицу зеленог телефона уђура у чизму.

Ти, мали, немој да ми реметиш атмосферу!

Окрене број на црвеном ҭелефону, заҭим окрене и слуша-лицу, ӣа, као на микрофону, ӣева ӣуҭарњу серенаду.

Тешко је љубит тајно,
кад то не сме бити јавно,
кад то не сме нико знати,
само душо, ја и ти...

Ало Љушке, јеси ми се пјобудио? А онај мали јел ми се он пјобудио?... Добро, добро, није мали, он је даса de lux! И ти си даса. Па, како ми је павала моја мала маца?

Какви матерински инстикти, мишу мој мали?! Нису то матерински инстикти, него сексуални. Само да знаш како сам сјајно расположена! Какав је диван петак свануо ӣутрос!

Е, мени је сваки дан петак!

Тачно, ромиња нека кишица и магла је. Не види се прст пред носом, али бар не гледамо сурову стварност око себе, и зар то није супер!

Не, не, не ради превоз. Дошла сам тахијем.

10 марака.

Јок, нисам добила плату ӣош од маја, али ја сам оптимиста, бар имам посао.

Замисли како је тек онима који не раде!

Да знаш само какве си ми дивне мимозе купио ӣутрос, за Дан заљубљених... Молим? Какве везе има што је празник католички, кад је романтичан?! ... Зашто потрошачки? Па, потрошачка је и нова година, па свеједно славимо... Дакле: изађем ја из таксија и налетим на ту продавачицу мимоза...

Тре романтик: она у смогу, рана зора, као Сарита Монтиел...

И онда ја купим себи на поклон од тебе један букетић... колико да ми лепше почне дан...

Тек сад се сети да стави мимозе у вазу.

Да видиш само како дивно миришу. На љубичице! Знам да би ми их ти купио да си био будан! Видећеш их вечерас кад дођеш на романтичну вечеринку за двоје...

Па, овде су код мене.

Вечеринка исто код мене. Код куће.

Боже, Љушке, како можеш у једном оваквом тренутку да ми помињеш **мужа !?!**

Па послаћу га негде. Послаћу га да тражи нешто чега нигде нема. Ионако нигде ничега нема.

Ух, снаћи ћу се ја већ, као да ме не знаш!

Мама и мала путују поподне у бању на 7 дана то сам већ средила!

... Боцу? Њега ћу да увалим татици преко викенда...

Не може да ме одбије, пошто ћу му у противном тражити алиментацију за двадесет година ратроактивно са затезном и ревалоризационом каматом...

Е, Ђоку не могу ником да увалим! Њега ћеш морати да отрпиш!

... Ма, неће те ујести. Он је добар, он те воли...

Добро, ако те једном ујео, не значи да ће поново!

Мацо, немој да се љутиш. Свака велика љубав има неку препреку. Знаш ону причу о Ромеу и Јулији. Они су имали задрте родитеље, а ми имамо Ђоку...

Јао, немој да вичеш.

Добро, закључаћу га на тераси!

Их, заболе ме за комшије. Нек' лаје. И они лају!

Него слушај, морам нешто важно да те замолим. Сад кад кренеш на посао, сврати, молим те, пред Пеперминт банку...

Имам ја тамо своју дилерку...

Ко ти је рекао да нема више дилера?

Има брате, само су се неки преквалификовали. Ова, на пример, тамо демонстрира уместо мене. Да, демонстрације зајебаних штедиша. Треба само да јој даш 10 дем...

Па, тако сам се погодила.

Можда је скупо, али зато она може да попије батине или сузавац! ... Шта кажеш?

Јао, немој да се упишкиш. Иди пишки, сачекаћу те!

Не, не, бићу на жици.

(13. Љушке ӣишки, мама ћуӣи)

Нежно одложи слушалицу.

Коцо моја, зашто се ја увек заљубљујем у неке упишане типове? А што су се размазили ови мушкарци, откад су постали сексуална мањина. Измисле неки рат, изгину к'о будале, постану сексуална мањина и одмах се понашају као национална мањина!

Позива са зеленоӣ ӣелефона.

Ало, мама, знам да си ту. Немој бре, да ме зезаш!

Мамаааа! Искључи то! Јавићу ти се за 15 минута!

(14. Љушке - наставак)

Чује Љушкеӣа, брзо сӣусӣи слушалицу и јури на друӣи ӣелефон.

Љушке? Јеси пишкио? Јељ' ти сад лакше? Онда слушај: госпођа коју треба да нађеш има црвени шешир, жути шал и зелени кишобран... Куд ћеш ближи опис?!

То је баш упадљиво! Као семафор!

Не знам како се зове, зар је то важно?!

Обрати јој се некако... покушај са "Добар дан"...

Ма нећеш испасти "смијешан". Тамо нико није "смијешан"!

Ама не ћерам те да добацујеш женетинама по улици, чоче!

Ко те ћера да стартујеш бабетине?!

Мацо, немој да се љутиш. Шта ти је одјутрос?

Добро. Немој да ми идеш. Добро.

Стварно ни за шта ниси. Осим за оно...

Добро, куцо моја, добро, видимо се вечерас...

Зашто да те не зовем куцо?

Уплаши се да је он прекинуо везу.

Ало, ало... Ништа. Ништа...

Мислила сам да си ми спустио слушалицу, па сам мало пукла.

Знам да не би... Знам да не љутим лава док спава.

Љубим те, страшно пуно и још мало више.

Цмок, цмок, ајде... иди сад на посао.

Како касниш кад сам те на време пробудила?

Ко пуно прича?

Љушке, ако се наљутим, купићеш ми шешир у знак извињења! Упозоравам те, да сам већ ошацовала један розе, велики као сомбреро! Аја, ја, ај, ај, Паломаааааа....

Добро, добро, пожури, чекам те вечерас. Цмок.

(15. веза из секретаријата)

Звони други телефон. Она се јави.

Да? Молим? Зашто мене? Ама, немој да ме спајаш са Секретаријатом за културу, шта ја имам с њима. То је веза за управника. Знам да није ту, дај им шефицу рачуноводства...

А где је она у пизди материној, на пијаци? Ували им, онда,секретарицу драме. У забавишту? Шта, решила да се дошколује?

Па нису ваљда сви на боловању, дај им правницу! Јеботе, па зар сам ја једина дошла на посао одјутрос... Је л? Па схватам да си и ти дошла, ал' није те било кад сам пролазила поред портирнице... Где ти је уметнички директор? Је ли? Како знаш да зове баш лично секретар? Теби се представио? Добро, споји ме, онда... **Уф!** *(љубазно и врло фино)*... Добро јутро, изволите...

Ах, па јутро је релативно... ми смо радили и синоћ... Да? ...

Па... у принципу ја правим предлог репертоарског плана, али заправо имам врло мало утицаја... Мислим да је Управа то вама доставила још крајем прошле године... Да. *Тешко паметном!* Грибоједова... Па, мислили смо да је то данас врло актуелно... Шта актуелније? Савремених домаћих текстова слабо има, ви знате криза театра... Ко прави кризу? Ја и мени слични? Извините, али мени слични не постоје... Наравно да сам прочитала. Ја читам 5-6 драмских текстова дневно, и немате појма колико имамо скрибомана. Молим? Да избацим *Тешко паметном* и да уместо њега ставим *Нераскидиву везу*... Па... наравно, ја сам баш хтела да предложим тај текст управнику чим се врати... Молим? Када се сложио? Овај... Ако сте се ви са

њим већ договорили, онда ја могу само... У реду... А извините, могу ли једно индискретно питање? Ка'ће плата?

То што ни ви нисте примили, мене не може да утеши... Да... да, да.

Забележила сам, довиђења...

Спушта слушалицу, нерасположено.

Канда засрах мало, Коцо... Ко би рек'о да она скрибоманка има оваква леђа! Јебига! И њена леђа ће неко да смени...

(16. Порука за мамицу)

Зове маму са другог телефона. Ледено.

Ало, мама...

Па говори као аутоматска секретарица.

Хелоу, добили сте своју кћер јединицу, наследника и носиоца својих пргавих гена, која вас моли да не заборавите да данас у 16.00 часова путујете са својом унучицом у бању, и да треба до 13. часова да подигнете карте а до 14. часова да подигнете унучицу. Ако имате неку примедбу можете је оставити после звучног сигнала, тили ду, тили ду.... пи, пи, пи...

Спусти слушалицу. Тријумфално:

Коцо, 'оћеш да се кладиш ко ће кога пре да отера у лудницу? Ја њу или она мене?

Пева на сав глас.

Полудеће... полудеће....

Звони телефон. Због њега.

Полудећу. Полудећу... ја ћу да полудим.

(16. Теофил)

Диже слушалицу. У апарат.

Ало... Позориште...

Смркне се. Ледено.

А, ти си, Теофиле... Изволи...? Кажи!

Шта да ме обавестиш? Штаааааа си урадио?

Кога си позвао на вечеру?

Сјајно! Позвао си на вечеру булументу алкохоличара, те ме благоизволеваш известити како си ме, за вечерас, претворио у куварицу и служавку за твоје пијане коцкаре...

Нервозно покушава да упали цигарету, али упаљач изда, узима други који такође не ради. То се понавља много пута током разговора са мужем, али не упали цигарету.

Ма, глете курца! Пословни партнери! Пословни људи своје пословне партнере зову на пословне вечере у пословне хотеле где имају отворен рачун?... Шта, шта, шта си мислио? Па си сконтао да вам ја скрчкам вечерицу да се вас тројица јадни не потуцате по Хајату теглећи са собом читав нови шпил карата за преферанс. ...

Добро, није преферанс, него покер!

Знам да није за паре, само не знам одакле ти онда толики коцкарски дугови! Ма не занима ме. Откажи вечеру. Заузета сам! И стан је заузет!

Па схвати да се залетела.

Молим? Не могу!

Па, не могу, зашто морам увек све да ти објашњавам!?

Схвати да неће упалити без суза. Хистерично, кроз сузе:

Не могу јер нећу, јер немам времена, јер не желим да вас гледам! Јер нећу да будем куварица ни служавка него уметница!

... Како, нисам? Шта нисам написала већ 15 година?

Па како да пишем кад морам стално да кувам!

Нећу, јер немам ништа у кући, јер немам плина...

Сад схвати да је набола прави изговор

То је суштина, видиш, сетила сам се - немамо плина! Не могу ни ровито јајце да вам скувам. Видиш, није да нећу, него не могу! Откажи ти одмах ту вечеру!

Закажи је за 31. фебруар, а сад откажи! Онда иди лепо кући:узми све три плинске боце и ону из кухиње и оне две из подрума, па лепо пожури у Мали Мокри Луг, пошто ја имам поуздане информације да ће се тамо ноћас изненада, појавити пуне боце.

... Не, иди одмах да заузмеш ред!

Шта онда што немаш бензина?! Купи. Кад немаш паре - иди превозом, к'о и сва остала сиротиња!

Поново пада у ватру.

О човече, ја нисам чак ни чула да негде има тако неспособан мушкарац као што си ти! Шта сад још хоћеш од мене? Да ти нацртам како да унесеш три плинске боце у пун аутобус?!

И да ти тај цртеж пошаљем факсом. Иди бициклом!!!

Снађи се мало. Смисли нешто и сам. Мућни мало том ћелавом главом. Видиш каква су времена!

Мора још мало да се плаче...

Баш ме брига! Јесам ти открила где стиже плин? Јесам ти казала где су боце?! Јесам ти све организовала? Па шта још хоћеш од мене? Хоћеш развод?

Како да се не љутим?

До инфаркта ћеш ме довести!!!

Ја сам на рубу нервног слома! Да! Шлога, коме колапса, инфаркта, лудила... Ја сам на рубу свега човече!

Ево сад ћу да покварим шминку! Кад ја носим јефтину шминку!... Јао, пусти ме, пусти ме, молим те!

Иди у - Мали Мокри Луг!

(17. Забуна са кланицом)

Залуӣи слушалицу, Ковиљки.

Боже шта ли сам само нашла на овом човеку! И ко ме тер'о да се удам?! А једва сам га испросила... Мама! Мама није хтела да јој јединица буде курва... Боље да буде робиња...

Нађе шибицу и уӣали је али ӣре неӣо шӣо усӣе да уӣали циӣарећу, ӣелефон ӣоново зазвони и она одмах расӣали рафал...

Нећу више ни реч да чујем! Не могу више да се расправљам с тобом! Знаш да имам слабо срце! Ођеш да ми деца остану без мајке?!

Молим? Кога?

Не! Немамо ми таквог.

(Шибица ӣори док је не оӣече.)

Не, не, погрешили сте. Ово уопште није Вршац, него Београд и није коњска кланица него Позориште, коњу коњски!

(18. Србобранка - ӣоверилац)

Залуӣи слушалицу, али ӣелефон исӣоӣ ӣрена зазвони.

Ама, сјаши с тог телефона, идиоте, треба ми веза!... Молим?...

Ко?... А, ти си Србобранка, душо, извини. Ту ми се неки коњ накачио на телефон па ме коље читаво јутро! А ти звучиш пет година млађе. Јеси ли се заљубила? Срећан ти дан заљуб...

Знам зашто ме зовеш, баш сам хтела да ти се јавим и да ти вратим тих 1000 марака...

А је л... било је 1700? Каква камата? Па, ниси ми рекла за камату... Знам да се враћамо у капитализам и да више ништа нема џабе али... Господе Боже, па то је 300 мојих плата...

Јесте, кад си ми дала то била једна моја плата, али ко је могао знати да ћемо пропадати оваквом брзином?

Не сећам се датума али ... Знам да су прошле 2-3 године...

Добро! Добро! Не знам датум јер... Јер... Знаш...

Мени су јуче у аутобусу украли мој мали тефтер с дуговањима.

Ма, све се данас краде, драга моја... У мом крају опљачкали пекару. Са пиштољем! Часна реч. Уш'о даса, уперио пуцу и каже: две кифле и паре из касе. Јеботе, да је хтео бурек ваљда би дон'о калашњиков! Молим?

Не, нисам пуно. Ту и тамо. Ти си ми главни поверилац... И најдуже ме чекаш...

Па сам хтела да те замолим...

Али не, Боже сачувај, не да ми одложиш.

Боже сачувај!

Знам да то већ предуго траје...

Знам да ти треба... Разумем... јасно...

Само сам хтела да те замолим да конвертујемо ако немаш ништа против, пошто тренутно немам марке...

Не, у динаре, којешта! И одакле ми динари!?

Конвертовати, значи претворити у неку другу конвертибилну валуту - само да се договоримо око адекватног курса... Имам доларе...

Колико? 1200? Како знаш? Што си брза, као дигитронче!

Па, да... можда... Само ја немам америчке него источно-карипске доларе, а они су нешто мало већи...

Не разумем шта имаш против Источних Кариба? То су ти Антигва и Барбуда, они су нам ко рођена браћа, а види Амери шта нам раде... Ја не бих узела амерички долар из чисто патриотских разлога!

Ко те прави лудом - хоћеш фунте да ти дам?

Јок, него суданске...

Боже, Србобранка, нисам знала да си расиста!

А шилинге? ... Не, него танзанијске...

Ма, шта се одмах палиш, договорићемо се... Да.

Слушам те пажљиво...

(19. Наручивање ујака)

Остави слушалицу на сто. Покрива је јастуком.

У црну ћеш ме земљу сатерати...

Ух, јеботе, остаде ми ујка непозван!

телефонира са другог телефона.

Ало, централа! молим вас, не могу да добијем број 99457-444. Не у Батајници него у Канади. Торонто. Најлепше вас молим. Хвала. Ја сам на броју 629-277.

На мој рачун, наравно! Ту сам до два сата!

Спусти слушалицу. Говори Коци на Србобранкин рачун.

Ова још клепеће. Јао, Коцо, што ми Срби имамо тежак епигонски комплекс!

Велики комплекс мале нације!

Добро Срби, него чак и Српкиње - Бог те мазо!

Само ‘оћемо на запад, па на запад, а колико пута нас је тај запад нагузио - нема везе!

Пази, камата, “као свуда у свету!”

Сврати и завири под јастуче, ослушне да ли она још трабуња и каже:

Да, да, потпуно те разумем...

Молим? Немој, живота ти, немој да ми шаљеш утериваче...

Нису, него? Агенција за тиху делатност? Дај ми још један дан... А? Обе руке сто марака? Значи једна рука 50. Је ли?

Десница је скупља... Хм, па... врло пословно...

Добро, добро, нађи ћу ти марке. Јавићу ти се сутра.

Ћао... Само немој да ми се нервираш, то шкоди лепоти!

Спусти слушалицу.

У гроб ћеш ме отерати! Стипсо!!! Шта ћу сад?

(20. Ујка из Торонта)

Телефон звони, она зграби слушалицу.

Ало... Да, да, хвала лепо...

Пронто, пронто, је л то Торонто?

Дере се ко да нема телефон. Говори у завичајном наречју.

Ујка Миломире, јес’ то ти?

Па, каки си ми, ујка Мићо?

Не брате, ништа, шта би се десило? Зашто би се десило?

Ах, касно? А ја рачунам да ти у твојим годинама патиш од неснице, па рек'о да ти малко прекратим дугу поларну ноћ...

Добро, бре, наспаваћеш се, ако је три сата, чек да чујем каки си?! Ко ти хрче? Девојка?

Па ни не јављаш, ни у свадбу не зовеш...

Имаш право, није свадба више за твоје године...

А није ни женидба да ти право кажем!

Је л тако?

Само ако ја држим језик за зубе, ти си у цвету младости! Еј, ујко, а да није то нека жута са пиринчаних поља? Пази бре, шта радиш, знаш како се они брзо "размножаву".

Знам да није на мене да ти то казујем...

Ујко! Да те питам ја нешто?

Ако је Европа стара курва, шта је Балкан на тој курви?

Их, заборавио си да се смејеш од те њихове зиметине!

Како: зашто? Па, звала сам те да чујем како си...

А зашто претпостављаш да ми нешто треба?

Е, то није истина, баш си безобразан, а ја тебе волим. Ма, не не, ништа ми не треба, имамо свега...

Само што не цркавамо од глади. Знам да не смеш да ми шаљеш паре, одраће те од пореза, знам.

Ма, не требају ми никакве ствари...

Добро, кад баш инсистираш, Боци су се поцепале патике.

Све троје. И она кожна јакна му је омалела.

Ама, нисам продала, расте дете. Е, није више дете, али расте. Микица нема зимски капут ни школску торбу...

Па не иде у школу, ал торба треба и за забавиште... А навалила је да је упишем на клавир. Јесте.

Клавир... музикална је јако. ... На тебе.

Мени лично ништа... сем што сам изарчила сву шминку, гола сам, боса и без бунде. Угаљ неће нико да копа, шуме смо већ посекли, а струју извозимо. Ко не набави бунду смрзава се гарантовано.

А сахрана ти је кудикамо скупља од бундице!...

Шта кажеш?

Списак од колико тачака? 20? Како да се уденем у 20?

Знаш колко треба да ти стигне писмо! Јел имаш ти факс?

Пишем бројку! Ама, јасно, само најнужније!

Шта ти је, бре, ко фантазира?

Кад сам ја тражила нешто што није најнужније?

Јесу хтели да нас бомбардују? Је л' било на свим светским телевизијама? Јеси гледʼо својим рођеним очима? Претили су сваки дан. Па јесам тражила да ми пошаљеш противавионске ракете? Нисам. Ето видиш да сам скромна.

Добро, спавај сад. Чувај девојче. Сутра чим стигнеш на посʼо чекаће те мој факсић.

Стани, сетила сам се нешто! Знаш ону Симониду Мирковић из Погановаца? Ону, брате Вукашинову...

Е, она је тамо у Отави код стрица, враћа се идуће недеље, па можеш све по њој да ми пошаљеш да не плаћаш царину и поштарину. Послаћу ти тамо њену адресу.

Наравно да неће пристати да носи клавир... али неки синти...

Ајде, немој да си на крај срца, волим те пуно! Ћао!
Сӣусти слушалицу и ӣриӣреми ӣаӣирчину.

Овде ћу да направим тај списак чим решим питање Боце!

Само паметно и хладнокрвно. Није Србобранка мени дорасла.

(21. Мица секретарица)

Концентрација за нови важан разговор.

Ало Бомерц-комерц, молим вас генералног директора... Шта? Није ту? За промену...
Замало да сӣусти слушалицу, али се досети нечеӣа...

Јеси ти то Мицо - секретарицо? Што ти дивно стоји та фризура!

Ма - супер! А где ти је Миша - диша?

Озбиљно? Сам? Без тебе? Шта ради у Картуму? Увози песак или црно робље? Сад су веш-машине толико скупе да би сигурно било јефтиније купити робињицу за прање веша! Ха, ха. А и не поставља се питање делова!

Него, слушај, мила моја, ја сад имам један крупан проблем.

Мислила сам да му испоручим Боцу преко викенда, пошто га тражи војна полиција, јер није дао годину па да га мало склоним... И, куд ћу ја са дететом, сад кад Миша...
Па се досети решења.

Уосталом, што да га не пошаљем теби, иако Миша није код куће?! Знаш, ви сте у војном насељу, где војна по-

лиција не залази. Ја само хоћу да ми дете буде на сигурном неколико дана... Како си заузета? Имаш љубавника?

Не? То је баш лепо од тебе што си једна верна женица... Дакле, ако немаш љубавника, не видим никакву реалну сметњу да примиш Боцу у госте. Службено, ти си моме Боци маћеха и потпуно је нормално...

Молим? Шта онда што сте вршњаци?!

Ко те тер'о да се удајеш за жењеног човека! Ти си знала да он има одраслог сина и да ћеш ти том сину бити маћеха!

Уосталом твој мали Пера ће се сигурно радовати да се мало поигра са својим **официјелним** братом по татици...

Шта, шта мислим под официјелним?

А ти немаш појма шта ја мислим?

Мислим службено, законски, они су полубраћа по тати, зар не? Шта хоћеш да ти отворено кажем? Ти знаш шта мислим, ја знам шта мислим и шта ту има отворено да се говори?

Забога жено, о томе си ти требала отворено да разговараш са Мишом а не са мном! Он ти је муж, а ко сам ти ја? Бивша жена твог тренутног мужа! ... Шта?

Шта фали придеву "тренутни"?

Ко хоће тебе да разведе од Мише?

Па ти си идиот! Ја сам теби, жено, доживотно захвална, јер мени Миша никад не би дао развод да га ти ниси смотала.

А шта има ружно у глаголу **смотати?**

Знам да си била трудна, немој да ме вучеш за језичину!

Молим? Ej, немој да цмиздриш, нисам ти ја публика за то!

Крајње ледено.

Знам да могу да ти будем мајка, али сам увек настојала да будемо као пријатељице.

Дрекне.

Престани да се дереш!!!

Пауза. Зашим оӣасно

Шта ћеш ти да испричаш мом Теофилу?

Добро, ако баш инсистираш да разговарамо отворено, онда отворено да ти кажем, **као мајка!**

Екстра ледено.

Твој синчић Пера, то јест твој и **Мишин** синчић Пера - неодољиво личи на Дојчила Кнеза! Ја сам то приметила кад сам га први пут видела, али ми није било сумњиво док ми ти лично ниси рекла како ти не подносиш Дојчила Кнеза зато што те барио, а ожењен жовек. И док ми ти лично ниси казала како си забранила Миши **да ти га доводи у своју кућу.** Мени се тек ту упалила лампица и ти си то одмах осетила, зар не?

Дакле, ја знам, и ти знаш да ја знам и не видим у чему је проблем!

Па даме смо, нисмо генерали забога, нећемо се издавати!

Зашто бих ја то рекла Миши? То је ваша ствар. Уосталом, ко зна колику је децу он посејао по свету. Мени је баш Жарко, знаш Жарета? Е, он ми је причао да је Миши још једна рибица била у благословеном стању, баш пре четири године, у исто време, кад и ти... Можда сте носиле близанце... Па, вас две...

А? Молим? Немам појма...

Зашто те то сад занима?

И то је, ваљда, уваљено неком другом, приручном татици!

(22. Ескивирање прекобројног)

Неко им се меша у везу.

Чекај мало.

Ало, господине, спустите слушалицу, ми смо прве почеле.

Не, погрешили сте, ми већ одавно разговарамо.

Не, није Позориште. Овде Пинг-понг клуб!

(23. Мица секретарица- даље)

Откачила је типа, поново Мици:

Добро је, откачила сам га.

Дакле, сад ћути и пливај даље!

Ко те терао да гураш нос у ђаволово дупе, јер и Дојчило Кнез има жену, а и она има очи и - шта ће бити ако она укапира?

А Гордана је љубоморна као шпанска дога, то знаш. Осим тога, они имају ћерку у пубертету којој може тешко пасти ако одједном негде чује да јој је татица направио тајног брацу.

Знаш како смо ми девојчице осетљиве на те ствари. А, право да ти кажем и мој Боца се једва навикао на чињеницу да има брата који може да му буде син. Бојим се да би још теже прихватио чињеницу да је тај брат његовом

татици уваљен! Знаш како дечаци не воле кад им мушки предак испада шоња!

Слушај, сачувај те сузе за неку другу прилику и особу!

Ej, на твом месту, је не бих мене више зајебавала!

Оӣе̄т се наљуӣи.

Ако ме изнервираш турићу те у неку комедију, знаш! Молим? Како то мислиш: нико те неће препознати кад те ја напишем?

Е познаће те, ја ти добра стојим! Престани да слиниш! Ти си бре, жено, зајебала троје деце, а сад ми ту цмиздриш око маторог Мише! ... Шта: како троје?

Математику не знаш, а драматургију знаш! Троје!

Па, прво си зајебала свог сина који верује да има бату, а у ствари има секу! Онда си зајебала моје дете које службено има полубрата, а биолошки га нема! И на концу ћерку Дојчила Кнеза која мисли да нема никога, а има полубрацу! Али ти си себи тако поделила улоге, па сад ђускај!!!

А у тој подели, ја ти пођодне шаљем Боцу у госте на три ... **не него на седам дана!**

Сӣусӣи слушалицу!

Ти ћеш мени да причаш како ја пишем, ко да си икад ишта прочитала, сем кувара! И можда неки херц роман... Е, турићу је у фарсу, само да уватим који дан да седнем за машину! И ако преживим Србобранку...

Коцо, знаш шта ми није јасно?! Мушкарци су, бре, потпуно упропастили историју, увалили нас у патријархат, у онолике ратове и несреће, у хареме, у појасеве невиности - све због тога да их нека не заврне и не утрапи им туђе копиле. А то им се још увек догађа. И стално си-

роти питају: на кога личи. А је л'да има татин карактер... а тата, наравно, и нема карактера.

(24. Уживање у тишини)

Вади тегли са макробиотичким доручком од шаргарепе и сл. Пусти неки леј инструментал.

Ковиљка, сестро, јеси ли се ти ужелела мало тишине? 'Ајмо мало да слушамо тишину и да смислимо нешто против агенције за тиху делатност...!

(25. Шифтар миљитариста)

Грицне шаргарепу. Након краће тишине звони телефон. Она диже слушалицу уморно и са досадом.

Ало, Позориште, изволите...

Да... Ја сам Душанка, изволите... Молим? Шта?

Миљијон комада за кратка деветка?

Шта ти је то кратка деветка?

Ви се шалите самном?

Муњиција? Ма немој!

Откуд ти човече, идеја да тражиш муницију у Позоришту? Јеси ти луд? Ми смо културна установа. Ми смо уметници. Како те није срамота?! Ми смо ствараоци, а не растурачи! Ош' ти да ја зовем миљиција, барабо!?

Молим? ... Ко вам је одао лозинку?

Миња из Друштва за заштиту животиња?!

Добацује Ковиљки.

Види, Миња штити животиње, али људе јок!

Поново у телефон

Ништа, ништа, не кажем вама!

Не, не, нема никога, сама сам, слушам вас. Аха.

Да. ... Прави кеш?

(За себе.) Сам га је Бог послао. Или ђаво?

У ӣелефон.

Шушка? ... А ко је на слици? ... Ујка Сем? ... зељено, вољим те зељено... овај... како да вам кажем...

Па, кад је већ тако, ја имам неке везе у једној чувеној приватној банци. Ми се, наравно, тиме не бавимо, али ја лично знам ко се бави и за девизну провизију од 20%...

Мољим?

Добро, ако је свугде у свету 10%, онда ћемо ми да се договоримо на 12% - зато што код нас све иде мало теже... Дакле, 12% одмах по утовару. ОК?

Да, да, сигурно, ми смо апсолутно против рата. ... Наравно. Јасно. Знам да браните кућни праг. ... И ми!

Па... могу да вам обезбедим и превоз... али могу само преко Унпрофора, ако вам се не гади...

Добро, значи, 15% од укупне вредности на тржишту...

Е, то не могу да вам гарантујем!

Можда буду из Хрватске, а могу да буду из Босне или из неког трећег одрађеног рата. Надам се да нећете правити питање. То је и онако потрошна роба!

Не, не, немојте се "зафаљивати". Не треба ми црвена ружа, далеко било! Али ако већ имате некакав малецки фондић за репрезентацијицу, може један магнумчић 323...

Нека није дамски.

Ја и не намеравам с њим да обављам дамске послове...

Да, да, да, и мало припадајуће муницијице. Тек толико да и ја могу да станем на кућни праг свијетла образа... Јасно.

И ја вама! ... Дакле, чујемо се у 13.35.

Сустиши слушалицу.

Лоооооова! Србобранка, скоте смрдљиви, скинућу ја с врата и тебе и твоју Агенцију за тиху делатност!

Ковиљки.

Коцо, немој ти да мислиш да сам ја неки ратни профитер. Овај би то и без мене набавио... а мене би она змија... Нужда закон мења.

Ја сам ситница рибица. *(Пева.)* И треба ми лова.

Јеби га, и ситна риба треба да дише...

(26. Син Боголуб - спавалица)

Окреће бројчаник.

Боцо... Ало, Богољубе, сине, па ти још спаваш! Дижи дупе из те рупе, сместа. Сместа! Мораш хитно да ми обавиш један деликатан послић... Није прљав, него деликатан! Ма, пробуди се, протоплазмо једна! Слушај овамо, поподне идеш на гостовање седам дана код своје нове маћехице... Зато што ја кажем!

Добро, није гостовање, идеш у госте. Професионална деформација.

Тата није код куће, али то не мења ствар!

Је л'да? Волиш што није код куће. А зашто?

Господе Боже, сине, па нећеш, ваљда, да муваш жену рођеног оца!! Дакле, ништа ти није свето! Него, о томе ћемо касније! Овог часа се дижи из крпа умиј се...

Тачно! Опери зубе!

Обуци се лепо господски, као бизнисмен. Немој фармерке и патике. Обавезно стави кравату и пејџер. ... Нека не ради!

Зато што је мени то јако важно, а да би и теби било важно дађу ти 50 долара... Добро. 75. ... 75 и ни цента више!

Кад се тако упицаниш и намиришеш, онда хитно иди у Југобандит банку и нађи ми тамо Голуба. Знаш оног гологлавог са алком и ожиљком на образу...

Е, тај што шета пит була, то је тај!

Дакле, нађи га и како знаш, доведи ми га у моју канцеларију до... пола један. Узми такси! ... Ти никад немаш лове. Па, дадох ли ти малопре 75 долара?!

Доброоо, добро, журим, узми 10 марака из фрижидера.

Строго поверљиво.

Доза за маргарин има дупло дно.

Ајде, пожури, немој да те ја назовем за пар минута и да те затекнем код куће! Ајде ћао!

(27. Мица секретарица пропушта)

Звони телефон.

Ало, Позориште, изволите... Ах, ти си, Мицо...

Шта то би? Прекинула нам се веза?

Спонтано, као спонтани абортус!

Да, да, знам да је био заузет. Мене стално неко зове.

Ето, баш ме сад звала Гордана. Гордана, жена Дојчила Кнеза. Шпанска дога. Него, да се ми вратимо на наш мали проблем. Шта си одлучила за Боцу?

Слуша и радује се из све снаīе.Показује Коци да је суīер, али тō одушевљење не īоказује саīоворници.
Мици, хладно:

Добро. Одговара ми. Дакле, шаљеш га првим комбијем до Будимпеште, а онда авионом преко Рима у Картум...

Када? ... Поподне? ... Одговара. О трошку фирме?

Одлично. Што пре, то боље. Шта да му понесе?

Па, како је заборавио наочари, кретен?! Он је без њих потпуно ћорав. Увалиће му неко уговор за увоз нуклеарног отпада и он ће то тако ћорав да потпише!

Да, да, у праву си. Све има и своју добру страну!

Ето, јесам ти рекла да можемо да будемо другарице. Поздрављам те, ћао.
Сīустōи слушалицу. Ковиљки.

Знаш Коцо, како каже За За Габор: **Ако вам је бивши муж бизнисмен, најважније је да останете у добрим односима са његовом секретарицом...** ха, ха, а ако му је та секретарица успут још и жена - тим боље. То кажем ја. Или му неће дуго бити жена, или му неће дуго бити секретарица. Јер, једном правом бизнисмену требају жена и секретарица али у два комада.
Певуши.

У Милице, у Милице, дуге трепавице...
Телефон звони. Ковиљки.

Овај хоће да ми поквари расположење...

(28. Расīад сисōтема 1 - Љушке и друштванце)

Диīне слушалицу.

Алооо... Јао, ти си љубави...

Јеси добро стигао на посао?...

Баш лепо... Кога си срео?

Из гимназије? Јеееел? И, шта раде они у Београд?

Фино... да...да... љубим те...

Штааа си урадио?... Кога си позвао?

Где? Код мене? Шалиш се!

Ковиљки.

Ови мушкарци ништа друго и не раде, него зову друштванце на вечеру!

У телефон. Љута.

Јеси ли ти нормалан човек?! Ја сам направила по живот опасне акробације да нам обезбедим интимну вечеринку за двоје, а ти ми сад нудиш твоје гимназијско друштванце. Па нисам ти ја жена, идиоте! Ја сам ти љубавница!

А да ти ниси намеравао да окренеш жену, па си забуном окренуо мој број?

Слушај, ради како знаш, али ако ти вечерас не дођеш сам на нашу вечерицу ја ћу... ја ћу...

Не досети се ничеї сем плакања.

Не знам шта ћу, али знам да ти се то неће допасти!

Залупи слушалицу, љута.

Коцо, завидим ти што си биљка!

(Распад система 2 - мамица)

Звони црвени телефон.

Рекла сам ти шта сам имала. Нећу ништа више да чујем хоћу да те **видим** вечерас!

...Ах, ти си мамице, па забога, зашто ми се не јављаш! Излудела сам од бриге. Уплашила сам се да...

Ма, не, не, не дерем се на тебе. Само сам несрећна.

Ти знаш да ја не волим онај твој брбљави аутомат.

Али, забога, мама, па зар ниси у петак фарбала косу? Знам да волиш да изгледаш млађе, али кад би скинула килажу и почупала браду - изгледала би тридесет година млађе!

Добро, добро, немој да се љутиш... Извини...

Изгледаш ми као млађа сестра...

Мамице, јеси ли ишла по карте?

К о ш т р а ј к у ј е ?

Ух, пизда им материна, куд баш данас нађоше!

Добро, добро, мамице, нећу више да псујем!

Ни ја нисам примила плату од децембра, па не штрајкујем, него радим!

Звони други телефон.

Чекај само мало, молим те.

(Распад система 3. - Теофил)

На другом телефону.

Ало... да... спустила сам ти слушалицу. Извини... Изгубила сам нерве, нећу више никад... Да... Знам да се код вас зна ко може да прекине везу... Добро... па... прекини везу ако...

Полако спусти слушалицу. Љубавник је прекинуо везу. Телефон звони. Она мало сачека.

Ало... Теофиле, ти си? Зашто да кажем драгичка и чему могу да се радујем? Молим? Шта? Како, бре, купио и већ си код куће? Не, не, добро је... Супер је, извини имам другу везу.

Спусти слушалицу и врати се на онај телефон где је имала мајку.

Ало мама, јеси ти баш била на станици или си само чула на...

Ковиљки, док ӣоново окреће мамин број.

Спустила слушалицу. Замисли. Није хтела да ме сачека пола минута!

Јој, што мајка може да ти смести, нико не може!

Замисли штрајкују шофери... Онај коцкар купио плин и сад ме тера да се радујем, а онај други кретен... Ма ко ме теро да имам два кретена, кад ми је и један превише. **То што судбина може да ти смести не може ни рођена мајка!**

Ало, мамице...

Молим? Ти си пиле мамино... како је било у вртићу? Маца моја, а ста ци певала? Браво! Мала моја луткица... Пиле, дај ми још мало баку... Шта ради бака? Каки?

Звони другӣи ӣрелефон.

Добро, кажи баки нека само каки, а ја ћу позвати касније.

Љуби те мамица, звони ми друго зврндало, мила...

(Расӣад система 4 - Боцо)

Диже другӣу слушалицу.

Ало, Боцо, сине, ти си. Где си? Јеси нашао Голуба?

Па, где је? Мооолим? Отишао пит булу на сахрану?!? Тргује оружјем а свечано сахрањује крволочну џукелу!

Молим, ништа сине... Ко тргује оружјем, ма ниси добро чуо... Не, не, ништа, нема везе! Слушај, немој да се јављаш мађехи, шалила сам се. Ма не! Шта ћеш ти тамо кад је тата у Картуму... Сврати до факултета, заборавићеш где је... Добро, сине, ћао...

Ковиљки.

Уф, свет је отишао у вражју матер! И ја сам отишла у вражју матер! Не могу да верујем да сам послала дете животињи која продаје оружје и сахрањује керове. Слудела ме она Србобранка.

Па шта, та агенција... неће ваљда да бију једну беспомоћну жену.... Неће курац! Сви бију беспомоћне жене...

Требала сам ипак да се крстим, макар у Миријеву... Како ћу пред Бога, после овога?

Требала сам да га пријавим полицији... Да! А не да...

Окрене кратко број полиције.

Ало, друже... овај извините, господине... Имам да пријавим, један случај ... једног илегалног препродавца оружја, заправо једног купца са знате... оним акцентом. Једну зеленашицу и једну агенцију за тиху делатност... Молим? Какве везе има моје име? Ја сам сасвим случајно... Човек купује оружје, огромну количину... Не, не знам где је оружје...

Заправо, радило се о муницији... Милион комада за кратку деветку... Човек ће ме звати у 13.35 и ви би... Како то мислите да одем у надлежну станицу? Откуд ја знам која је ваша станица надлежна за кратку деветку? Ама, слушај човече, овај тип не намерава да пљачка локалне пекаре него... ало... ало...

(Распад система 5 - искључен телефон)

Панично окреће бројчаник.

Ало, ало... Шта је сад? Мртав телефон... Бог те мазо...

Покушава са другом.

Ало... ало...

Слуша неко време.

Слушај шта каже, Ковиљко сестро моја?!

Укључи интерфон и чује се оф.

... Пошто нисте измирили свој телефонски рачун искључени сте из ПТТ саобраћаја... пошто нисте измирили телефонски рачун ...

Овај ОФ може да иде до краја представе, заједно са оним инструменталом.)

Шта сад да радим? Ја сам одсечена од света!

Јебем ти позориште које не може да плати телефонски рачун! Ево ја ћу да га платим!

Ево, ја ћу да будем спонзор телефонског рачуна!

Одсвакуд вади свежњеве инфлаторне лове, обраћа се најближем из публике или директно у камеру.

Ај, леба ти, господине, буди друг. Иди до прве поште и плати ми тај усрани рачун! Ево ти камара пара!

Кад су их повукли из оптицаја, оца им јебем?

Како да гледам вести, кад падам на нос од посла?

Види колика је то гомила лове. Пропаде ми.

Баца лову у ваздух и ова дуго пада.

А могла сам да купим жваку...

(Распад система 6. - нестали батаци)

У очајању, седне и на кутију са "канадским батацима"али пропадне, па схвати да нема ни батака.

Где су батаци? Ко ми укр'о батаке? Како, бре?

Ај, где су ми батаци? Милицијаааааа....Упомоооооћ....

Истрчава у бесу и паници, па се досети нечег и врати се.

Чекај, бре, како? Стално сам била ту?

Како то може?

Сама сам била. Нису могли да се истопе на ништа чак и ако су канадски... Ма да су су из хуманитарне помоћи, не могу... Ковиљка?

Ковиљка сестро! Да ли је могуће?

Ковиљка па ти си одвратни месождер, а ја сам веровала да смо пријатељице! Срам те било! Изроде!

Скоте прождрљиви!

Исецкаћу те у салату и даћу те свињама, крмачо једна!

Спрема се за писање.

Е, не остаје ми ништа друго него да будем писац. Све ћу да их откуцам, па нека им се свет смеје!

Стиди се Ковиљка!

Све ћу да вас нагурам у фарсу мајци вам га гурнем! Па кад ме нађу поломљену да се зна ко ме је поломио и ко га је послʼо да ме поломи!

Поново у публику.

Шта је шта ме гледаш? Није ти доста моје муке! Шта се церекаш? Иди кући! Не знаш где ти је кућа?

Бриши већ једаред! Пусти ме да стварам!

Ајде, марш! И тебе ћу да укуцам!

К р а ј

ИЛИ-ИЛИ
(ДО СМРТИ ИЛИ ДО СВАТОВА)

музичка монокомедија за Боду Нинковића

Београд, септембра 1999.

Посвећено нейријашељима.

Неко недефинисано и нимало чисто место. Центар осветљен, а около тајанствени мракови. Има ту чађавих цигала, можда нека распар патика, душа од лопте, срце од бојлера, пластичне флаше и конзерве, метална тепсија у којој је неко ложио варту, решетка, најлон кесе и слично... Можда и неки рекламни пано... Мало бочно, нижи, некада украсни, зидић са графитом ***„ДОЛЕ ВЛАДА“*** *који ће Ж.Г. прекрачити у* ***„СИЂИ ДОЛЕ ЗЛАТО“.***

1.ОФ: Одозго се чују ТВ рекламе.

... Мирис печених паприка...

Он се увезе на буџеном бициклу, са гомилом прљаја. Има јак касетофон, какав носе црнчуће, гитару, испред волана самоуслужна корпа са кантицама, сирћетовима итд. Мотоциклистички шлем и наочари..... Звиждуће... Проверава простор, бира позицију, загледа лево-десно, па горе... Намешта се. Опази некога у близини...

Паркира Бицикл. Скида кацигу.

Добро вече! Ово је Булевар Безнадежних оптимиста број 125, пети спрат? Мислим, није ово овде пети спрат него - то би била та зграда... Да, да, знам да се раније звао Шеталиште жртава фашизма, али сад је БеБеО, зар не?

Пошто се жртве фашизма више не шетају... Знам све, само проверавам... Долазио сам овамо, али дању, па морам да проверим у мраку, је л' тако? Мислим, све су кућерине исте и у сваку стане по три села... а станује бар по седам... села.

Ко пита - не скита, што каже наш мудри народ...

Гледа горе.

2.ОФ: Чује се најавна шпица ТВ Дневника Студија Б

Ко би рек'о да има само 16, изгледа к'о да има бар два'еситри етаже... А?

И 16 је доста кад нема струје ... извините... причувајте ми ово, молим вас...

Расклапа столицу. Распакује ствари. Пумпа табуре. Спрема се за дужи боравак...

Е сад, што се тиче тога да ли је наш народ баш тако мудар к'о што воли о себи да прича, ту се ја можда и не бих сложио с народом у потпуности... Него, навик'о се ко магаре на самар... Оно, за магаре нисам детаљно упознат, ал' по народу се лепо види... Трпи, па не зна шта је доста... не зна да престане...

Скида са бицикла канӣице и сӣрејове, ӣа наснави с ӣриӣремом ӣерена, за сада још није јасно за коју намену. Расӣоређује ӣрӣљаī, исӣробава сӣолицу на расклаӣање...

А ви одмарате? Лепо. Тако и треба. Нема ништа боље него кад човек има од чега да се одмара. Ја, на пример, немам... Није да нисам уморан, али немам **од чега** да се одмарам. Не могу тек тако да се одмарам од самог умора. Школу сам кад-и-кад завршио и од учења се одавно потпуно одморио... Нисам баш ни претеривао... мислим, са бубањем... Посао никад нисам ни добио, па не могу да кажем да се после напорног радног дана... Не могу да кажем јер није истина! А да се, опет, одмарам од чекања то ми је некако... мени би звучало мало декадентно... К'о преморио се од чекања, мо'ш мислити... Али јесте заморно, могу да вам кажем... Да сам на пример добио посао пре 15 година кад сам завршио школу, сад бих био за 15 година ближе пензији... Ала бих био перспективан, шта кажете, а?! ...

Ӣрӣасује кецељу. Нађе иза зидића каӣу од новина и сӣави на ӣлаву. Узима сӣрејове...

Нисам ја то на ваш рачун, видим да сте часна старина и заслужан пензионер...

Ви овде станујете? Одлично. Баш ми је мило! Надам се да вам не смета што ћу ја ту, можда, мало да кампујем на вашој зеленој површини. Нећу ја дуго... То јест, верујем да нећу предуго... Искрено се надам. Нада ме овамо и довела. Знам да није уобичајена појава камповање на малој зеленој површини усред стамбеног насеља, између солитера, али код мене је у питању јака емотивна потреба...

Као што сте ви малопре тамо одрадили своју малу физиолошку потребицу - не морате да скрећете поглед, видео сам вас и - не замерам!
Почиње да ūрефарбава нека слова īрафиūа на зидиħу... (вЛАда) и ūише ЗЛАТО...

Тако и ја морам да задовољим своју емотивну, јел' тако, нужду!? Уосталом, свашта се ради по градским зеленим површинама... Наручито по онима где још није подигнут никакав споменик или бизнис... Мислим тржни центар, оно"жене, кесе, жене, гаће..."... Или где није срушен који споменик... То је сад у моди - то рушење и дизање... Свуда у свету споменик траје дуже од заслужног грађанина, - само је код нас обратно! Заслужни, ако је живахан, нормално, могао је да потраје и 88 година, а споменик му, ако доживи 10 - пуна шака браде! **Код нас дуже траје топли споменик него мермерни!**

Ви мислите да ја алудирам? Видим, мрштите се... Не, не! Не спушта се Живорад Гвозденовић на тај ниво! То сам ја... Живорад... Зовите ме Гвозден...
Него, само примећујем: сами себи ометамо оријентацију. Како да објасниш некоме ко треба да ти дође у госте или уопште, негде да стигне? Како да му кажеш: "Крени Улицом која се некад звала Тако и Тако, а сада се зове Не Знам Више Како, дођи до места где је ономад била Његова биста, а јуче посадили Киоск са жвакама, пређи преко парка у коме је преко ноћи никао стамбени блок, а тачно преко пута ледине на којој цикља шикара у којој цветају најлон кесе, па тик поред фабрике адаптиране у театар - скрени лево. Како да објасниш човеку, кад чак ни

лево није више оно што је било, а камоли десно! Напред и назад да и не помињемо! То се тек не зна шта значи!

3. ОФ: Прӧтӱтњи један мӧтоцикл

Ипак се ви, мени, мргодите! Добро нећу више о томе, премда је било без задњих намера. Уосталом, можда та збрка није ни тако лоша! Кажу да су у Другом светском рату Енглези поскидали и побркали све путоказе по Британији, бојећи се швапске инвазије и да су онда хапсили свакога ко залута. Е, сад, кад би код нас почели да хапсе свакога који залута могли би све да нас похапсе.

Ми смо сви залутали... Ето, и ја сам забасао у причи, а почео сам о зеленој површини...

Свашта се ради... Ево овде је, на пример, неко пекао паприке! Кол'ко мало пре! До самог заласка сунца. Цигле су још топле, а и мирис је још увек присутан...
Оӈуши, ӣа лирично.

Мирис печених паприка у крошњама дивљег кестена.

И то, Бога ми завидну количину! Домаћинску. За добар ајвар! Ако могу да проценим једно петнаест тегли. Односно три вреће паприка. (Да нисте баш ви? Јок!? Ни једна пензија не покрива три вреће паприка!) Кол'ко сутра - прексутра неко ће да сецка купус... Ред главица, ред рибанца, два-три зрна кукуруза, ради боје... Имам пуно разумевање! Људи немају авлије, као што су имали тамо одакле су дошли, али стомак, видите, још увек имају, а иде зима... И то - ко зна каква зимчуга?! Прогнозе нису

ни мало ружичасте... Не мислим метеоролошке, то је, хвала Богу, још увек у Божијим рукама, него ове друге... Ове што су у рукама живих богова, да простите! Па се људи сналазе како знају и умеју. Спремају се. Јер, знате ону на којој смо одрасли: **Ништа нас не сме изненадити!** И - све нас изненади...

Види неку џукелу. Гађа је каменом.

Марш!

Нањушио се.

4. ОФ: Скикне џукела и удаљи се лавеж

Уосталом, није паркић само за џукеле! Извините на изразу, можда и ви имате кућног љубимца... Ја, додуше, преферирам мачке које се не изводе у шетњу, али немам ништа ни против човековог најбољег пријатеља, односно пса. Мада мислим **да је један онај човек коме је џукела најбољи пријатељ!**

И искрено речено, нисам баш одушевљен кад угазим у производ, тог јел'те... пријатеља... Заправо, боље је животињама! Слободније су... безбрижније...

Треба и ми да будемо животиње!

Докле ћемо против света? Ако свет тврди да смо дивљи, нецивилизовани, грубијани, да смо такорећи људождери једни, треба на то најзад, да пристанемо! Процес демократизације... ако већина мисли... наручито ако јачи хоће... У реду!

Зашто бисмо тако бандоглаво, безуспешно доказивали да смо људи?

Као да је то па нека предност - бити човек!? Тлачитељ осталог живог света и загађивач околине. Треба да прогласимо себе, односно Србе за - животиње! Ако се мора, расписаћемо још један референдум за историјско "НЕ". Јесу ли Срби људи? НЕ! То би нам било треће историјско не, а трећи пут Бог помаже. Има уосталом више научних доказа да смо ми стварно животиње:

5. ОФ: Поиздаље се чује звоњава ӣрамваја, ӣа ӣролазак исӣоӣ...

Прво: Трпимо као марва.

Друго: Изумиремо, као и многе друге ретке врсте, као кондори, као бели медведи, као тигрови, дакле као и све остале крвожедне врсте.

Треће: Да смо крвожедни, то не подлеже дискусији. Заводу за трансфузију стално недостају све крвне групе. Куда иде сва та крв? Пију крвопије.

Велики Свет је, у последње време, врло нежан према изумирућим врстама. Према зверкама, а не према људима. Зашто да то не искористимо? Будимо звери. Шта би нам фалило да мало брину о нашем парењу, о исхрани о загађености наше околине, да нас мало перу од нафтних флека и детоксикују, као пингвине? Где би нам био крај кад бисмо добили статус изумируће животињске врсте! Можда би и Брижит Бардо дошла да се слика с нама, и њој су, вероватно досадиле фоке.

6. ОФ: Цвркуӣ врабаца

Може се са сигурношћу очекивати да бисмо ускоро постали врло тражени као егзотични кућни љубимци

код светских моћника и снобова. Постало би питање престижа имати уз пит-бул-теријера или анаконду и **свог кућног Србина.** Мазили би нас и пазили, посебно **ако Србин још зна и енглески као неки скупоцени папагаји.** Визе нам не би биле потребне, а ни пасоши, јер би нас шверцери животиња преносили преко граница као што преносе аргентинске птичице. На чему се, кажу, зарађује боље него на дроги. Ионако смо навикли да шверцери на нама профитирају.

Да ли знате да парење расне персијске мачке кошта 250 ДМ? За парење Србина, са наравно расном Српкињом могли бисмо добијати 2500.

Јер персијске мачке ипак не изумиру, јел? А и паре се чешће. Мислим мачке, персијске... Да и ми узмемо неку конвертибилну кинту, може и у еурима! Нек' се врти лова!

Не би нас више ни разоружавали. Све звери имају природно наоружање, канџе, зубе, отровне бодље... Лако бисмо могли доказати да су машинке, утоке, кашикаре, нама урођени као тигру очњаци и - пустили би нас на миру. Наши преговарачи, ако дођу до речи, очас би убедили представнике великог света да ми рађамо синове са петардама и пиштољима који просто током детињства, као и све, спонтано мутирају и порасту у хеклере, минобацаче, калашњикове...

Скида кецељу и капу и остаје у оделу са лептир машном. На бицикловом ретровизору - поправља фризуру.

7. ОФ: Издалека се чује авион.

Могуће је једино да би нас држали по резерватима, али то није трагично. Ионако живимо у резервату, а и са-

фари на Србе већ је одавно почео. Недавно смо имали тај аеро-сафари, (видите ја још увек имам ове... рефлексне последице). А то ускоро може да се претвори и у тенко - сафари... Боље да будемо животиње! Конфорније и безбедније!

8. ОФ: Одјавна шӣица ТВ Дневника Сӣудија Б

Одлазите? Приспавало вам се? Надам се да нисам ја узрок... Па добро, онда до виђења и лака вам ноћ! Лепо сањајте... Ej, господине! Чико! Испаде вам нешто. Ало...
Са самоī ӣросценијума īледа шӣа је ӣо исӣало, ӣа се дере из свеī īласа, као īлувом.

Ало! Чича! Испаде ти слушни апарат! Ej!
Поӣрчао би за имаīинарним чичом кроз ӣублику, али се не усуди да осӣави своје сӣвари

А ја се чудим што ме он гледа бело! И ћути к'о заливен...
Узима инсӣрумен̄ӣ.

Оде деда к'о метак! Е мој чича, шта ће да ти каже баба кад се појавиш без апаратића...

Уосталом, можда је и боље да не чујеш... *(шӣимује)* Ми... ми... ми...
Укључи касеӣофон. Појача даљинским

9. ОФ: Play back за ӣрву серенаду

Пева ӣрву серенаду.

Док друге људе хвата сан,
шта радим ја, овако сам?
Док пада ноћ на овај град,

шта радим ја, овако млад?
Док пада мрак на овај свет.
шта радим ја, овако леп?
Ја мислим на моју Злату, на петоме спрату!
Ја мислим на моју Злату, на петоме спрату!

У моме оку њен љупки лик,
У моме уву њен мили глас,
У моме грлу мој болни крик
Ма, чекаћу је, као пас!!

Чекаћу да сиђе Злата, до улазних врата!
Чекаћу да сиђе Злата, (макаааар!) до улазних врата!

Одозго долети кеса са ђубретом и звекне поред њега. Разлети се разно...

10. ОФ Мушки глас (одозго): Ево ти за твоју песму!

Виче.

Шта је? Смета ти песма? Више би волео да лупам тепихе!? Ил' да цепам дрва?! То је музика за твоје уши! Сиђи лично да бациш то ђубре ако имаш ишта иза дугмића на шлицу! А пошто немаш ништа да закопчаваш, ти затвори прозоре и зачепи уши! Ниси сам на свету! Има овде још пенџера, нико није луд да пева теби! Није чак ни за твоју зграду. Ти си сто четре'с двојка!

За себе.

Чудно... 125, па 142. Где је ту логика?

Прелудира, певао би даље...

11. ОФ Мушки глас** (одозго)**: Умукни будало пијана!

Више за себе.

Какав смо ми ово народ? Музика му смета, а ђубре фрљачи кроз прозор? Чим неко запева, одма' пијандура... Нормални људи певају од радости, од среће, од љубави, а наши само од ракије... Добро, понеки... и од... вина...

Пије пиво из конзерве.

Неколико конкретнијих акорда.

Опет се спрема да запева...

12. ОФ Мушки глас** (одозго)**: Јел' знаш ти кол'ко је сати?

Тихо.

Немам појма. И не занима ме!

Некоме кога је управо уследао. Пролазнику.

Је л' вама познато колико је сати? Не питам због себе, него нека будала одозго, мислим да би могао да буде са седмог или можда са осмог спрата, он се јавно распитује за тајминг. **Један од оних типова којима је увек пет до дванаест.**

Имитира саговорника који слеже раменима, и није га баш разумео, иде помало за њим.

Немате ручни часовник? Тако и треба. Кажу да срећни људи не носе сат. Зато га ни ја не носим, премда баш не бих могао да се похвалим да сам неки срећковић...

Испрати га погледом, враћа се на своје место.

Кинез без сата, да не поверујеш... Прод'о човек и сат... шта ће...

13. ОФ: Play back за другу серенаду

Пева другу серенаду

Ти се, Злато, само правиш
да ћеш да ме заборавиш
ал' ја знам да нема шансе
да побегнеш од (наше) романсе.

Нико ме спречити неће....
да с тобом дођем до среће...
Срушићу све барикаде
са снагом своје наде.

Толико се дуго знамо
и била си моја само.
Моја срећа, моја туга
не треба ми нека друга!

Нико ме спречити неће....
да с тобом дођем до среће...
Срушићу све барикаде
са снагом своје наде.

Кунем ти се сунцем које сија,
да ћеш бити моја ил' ничија!
Кунем ти се срцем које куца,
да ћеш бити моја - или пуцам!

Можда се негде мало сакрије, или склони због бојазни да ће опет неки немузикални кретен нешто да баци.

14.ОФ. женски глас: *(из близине, тихо и љубазно)* ***Пссс... псссс, извините комшија, стварно лепо певате, али могу ли те ваше серенаде само мало тише...***

Тихо и у поверењу, имагинарној младој жени, нпр. из приземља.

Могле би, да она није толико високо! Да је она тако као ви, у приземљу, могло би и тише и суптилније, ал' пошто морам да добацим до петице... Али ви нисте сасвим у праву поштована госпођо или госпођице... То нису обичне серенаде. Ја овде не певуцкам! Ја штрајкујем певањем. К'о што неки штрајкују глађу, тако ја песмом! Зато што за гладовање немам превише талента, као што сте, вероватно, већ приметили... Код мене се ради о животу или смрти, можете ми слободно веровати на реч! Ако се она не смилује на моју чежњу, жудњу, бол и усамљеност, ја сам решен да овде умрем на месту!

Одлучан сам да певам док се не појави, па макар то потрајало до снегова. Док снегови не завеју - па и дуже... Спреман сам и да ноћивам и да дањивам овде. А као крунски аргуменат - понео сам овај ашов! Погледајте! Ако ипак не услиши мој вапај, ја ћу својим рукама, ево овде, да ископам себи гроб и да се сахраним!

А ви опростите што то случајно испада и под вашом застакљеном терасом. Ја не могу без ње да живим и чврсто сам решио ДО ГРОБА ИЛИ ДО СВАТОВА! Или ће она за мене да се уда, па да срећно живимо до даљњега - или ћу ја ево овим планинарским ашовчићем...

15. ОФ женски глас: *(латиноамерички сентиментално)* ***То је стварно романтично, али.***

Па, сад... Не би са баш могло рећи да је тако страшно романтично. Она је моја жена! То јест, није ми баш сасвим онако супруга, али ми је ипак жена! Живели смо две године као голубови. На тавану. У мојој гарсоњери. Волели се и пазили и мазили. Слагали смо се к'о лего коцкице... Све је било како ваља и по реду. Детенце смо направили, регистрацију заказали у општини, и у цркви, сватове позвали кад... она побеже и сломи ми срце, к'о чачкалицу! Само тако, једне вечери дођем у наше топло гнездашце, баш сам био испратио тату на аутобус и дочек'о зета Зељу с воза, и нађем поруку у фрижидеру, крај пребранца:"Волим те, али не могу да се одродим са пола државе!"

16. ОФ: у близини... саговорница шмрца

Је л'да је потресно и енигматично?! А, кад сте већ тако љубазни и пуни саосећања и разумевања, рећи ћу вам и у чему је била ствар.

То нисам никоме до сада испричао...

Она је јединица, не зна шта је род рођени. А ја сам човек фамилијаран! Признајем, истина је, да за те две године нисмо ни једну једину ноћ провели сами у нашој спаваћој соби, односно у нашој јединој собици... Ил' је теча дошао код лекара, ил' је стрина свратила на редовну контролу, ил' је сеја послала децу да купе патике, ил' буразер мор'о да дође на фудбалски дерби с јаранима, или пак ујка стиг'о на стогодишницу матуре, а кумашин довез'о

да прода коју кацу сира... Углавном, не знам када и како направисмо то бепче, али она је била у седмом месецу, кад сам ја нашао ту поруку крај ‘ладног пребранца... ”Волим те, али не могу да се ородим са пола државе!”...

А раније није могла да се одлепи, док смо били нераздвојни! К’о шипка и бубањ! Све смо заједно и договорно радили. Водила ме код доктора по потврду да нисам... урачунљив - само да не идем у војску, да се никад не раздвајамо! Мене жив блам да поједе - шта ћу ако се прочује по завичају!? А она ми шапуће:”Немој да се снебиваш! Сви сте ви, мушкарци ионако луди!“

17. ОФ: *(из некоӣ сӣана)* ***шӣица Весӣи – РТС***

Ено, види! (А баш смо гледали вести на телевизору!) Матора дртина излази из авиона и маше, а одрасли мушкарци стоје на киши и чекају. Смешкају се док им се цеди за врат! Прострли му црвен тепих, да му буде шљапкавије, док улази у републику. Љубе се к’о педери, просипају симпатије, а њихови телохранитељи стрељају очима к’о копци! Носе му кишобран, к’о да је кљакав!” ...

Погледам ја, збиља, са те тачке гледишта и видим: расни млади момци к’о гора, стоје на тој истој кишурини и не трепћући пију - ни-у-шта! Онда један са чварцима, млати ногама к’о дрвени лутак или робот, дере се и сам себе у главу удара, песницом! Као поздравља мокру крпу!

Показује како је ӣо на свечаној смоӣри.

А онај што му носе кишобран озбиљно клима главом. Да сам то тако глед’о у позоришту, ја би рек’о - лоше, брате, претераше! Мало после опет неки - нису исти

они, ал' су исти такви! Момци у најбољим годинама, волу реп да ишчупају, а скачу са ранцима на леђима... То се зове пуна ратна спрема и има једно 50 кила.

Бацају се лицем у блато, само зато што један у белим рукавицама - урла!

18. ОФ: *(из некоī сīана)* ***Одјавна шīица Вести РТС***

Скандира - īева, као на америчкој војној вежби.

Убеди ме да смо ми мушкарци **природно одлепљени** - одем и узмем ту потврду!

Сад се, ретроактивно, може казати - да је она мени живот спасила у овим ноћима кад је отаџбина заискала своје - а мене ни у каквим списковима нема! Не трзам се ни на звоно, ни на телефон. Док други спавају по туђим таванима и подрумима! Сад би и они узели ту потврду, ал нико више не даје! Ја њој дугујем свој живот! Буквално!

И - после свега тога - у фрижидеру крај пребранца!

Ви се сад сигурно питате зашто баш у фрижидеру!!? Зато што ме волела, па није хтела да неко други нађе, пре мене, и да ми се смеју.

Наравно, наш'о је први зет Зељо, он је сирома' константно гладан...

Душу су ми извадили... крвцу су ми на сламчицу...'Тео сам у земљу да пропаднем! Чак сам се мало и наљутио, али..

Био сам сигуран да ће да се врати... Знам кол'ко ме воли и чекам стрпљиво.

Пет година...

Ни да се јави! И њој било тешко, па пресекла, ко на пању!

Онда, више нисам мог'о да издржим и кренем да је тражим... Две године. Тражим је и састављам песме... Открио сам је пре неки дан... Ту је, на петом, код неке пуковниковице, неке аспиде, неће ни на апарат да је зовне... Писмо сам јој написао, убацио у сандуче, ал' не знам дал' јој је аспида дала... Сачекивао сам да је сретнем, да се у зенице погледамо... Не могу да увребам када излази... Ваљда у зору... И - имам ли ја неког избора, ајд' реците поштено (?!) видим да сте особа сензибилна и душевна ...

19 ОФ женски глас: *(скоро кроз сузе)* ***Ама, све вас разумем али ја не могу да успавам бебу. Чим је спустим, кмекне, а има 11 кила и руке ми отпадоше... Падам на нос од умора...***

Па, шта не кажете! Људи смо, забога! Ако ви не можете, има ко може!

Само ви њу спустите у креветац, а ја преузимам пуну одговорност!

Свира неки леп инструментал или дечију успаванку, У почетку се можда чује и бебећи кмекет, али после замукне...

Таман да чујете шта сам спремио за своје невиђено чедо...

20. ОФ: Play back за Успаванку

Док тако свирућка успаванку за комшиче од 11 кила, чује се.

20 а. ОФ** (поткрај успаванке умиксано**) заустављање аутомобила и лупање вратима истог. Затим одлази ауто.

Он погледа, а око му севне. Устаје, у по мелодије и пожури у леви портал. Чујемо га оданде, кратко, а затим га поново видимо...

О, дозволите да помогнем! Дозволите, молим вас! Не могу да гледам да једна крхка млада дама... тако сама...

Ево га, како иде уз сам руб сцене, са два њена огромна кофера и ћаска са имагинарном лептицом која лебди у ваздуху изнад публике.

Није ми тешко, напротив! Не знам где да потрошим оволику снагу! Него не могу да се начудим да вас нико није сачекао. Ови данашњи момци не знају ни шта је ред, ни адет, ни шта је паметно! *(Стане)* Ако желите, можемо у природном окружењу да попијемо кафицу. Имам онај мали примус... Заостао из ратних резерви. Надам се да неће опет затребати. *(Спусти кофере)* Баш сам планирао, ал ме мрзи да пијем сам. Дивна је ноћ, признајте! Нисте расположени?

Зграби кофер, као да је она хтела да их узме.

А ви са неког дугачког пута?! (*Оценио по тежини кофера.)* Са аеродрома, претпостављам... Могу да се кладим да вас је таксиста преварио бар за 100%! Барабе су то. Превејане и неопеване! Да смо се раније срели, ја сам могао да вас чекам са задовољством и бесплатно! Немојте да се стидите, реците нешто, да вам чујем гласић... Боју сте божанствену набацили, значи ви са неке обале...

У супротном порталу.

Већ смо стигли?! Штета што сте тако близу! Надам се да лифт не ради и да ћу вас пратити бар на седми... Нека оставите... Ја ћу! Ама, ја ћу, шта вам пада на памет, пустите то! Ја, као прави мушкарац, не могу да дозволим да једна нежна и беспомоћна...

21. ОФ: Ударац. Врата од зграде се залупе. Закључавање.

Јао!

Упадне из портала као да га је неко тамо звекнуо жестоким нокаутом. Нос му разбијен, крв цури кроз прсте...

Увек сам мислио да су те беспомоћне најопасније. Ху, мајку му, ал' је незахвална... Мутава, а незахвална! К'о да би ја 'тео нешто на силу...

Бакће се са крвавим носом и рукама.

И к'о да је па она нека риба! Није мојој Злати ни принети! Можда и није женско, него неки травестит... Не смеш више да будеш ни услужан у овој невероватној земљи!... **Постало је опасно бити фини, културан и лепо васпитан...** Уф! Што сам пунокрван!

Умива се водом из флаше. Угледа некога...

Швалерски, тако да помислимо да призива пријатељицу ноћи а не мачку.

Дођи мале, не бој се! И тебе су искористили, па избацили на милост и немилост улице и суровог великог света. Цц, цц, цц, прићи ближе, "да те бака боље види..." Дођи да се утешимо међусобно... Ако хоћеш можемо мало да будемо бескарактерни!

То ја, кад сам на дијети, па кад не могу да се уздржим, него навалим да ждерем, онда сам себи искрено кажем да сам бескарактеран. А не могу да се савладам кадгод ме овако изнервирају... Ајде да заједно будемо без...

22. ОФ: Мјаук мачке, из близине.

Е ти си ми јадна карактерна да карактернија не мо'ш бити. Сама кост и кожа.

К'о манекенка! Слаб "мену" по контејнерима, а? Све разграбе јачи, к'о и свагде. 'Оћеш мало пива? Оћеш чоколаде? То је једино што још имам од слатког живота. Чоколада. Теби, другарице моја... или си можда шваца... прићи да проверимо... Бојиш се...

У сваком случају теби могу истину да кажем - ти ме свакако не разумеш...

Ако може да се анимира ӣрава мачка, овде би моӣла да одради своју ролу.

И ја сам ти овде, исто к'о и ти због, "вис мајора" И мене су избацили на неки начин... Дош'о ми синоћ сестрић. Избеглица. Од жене избег'о... Шта ћеш, терор је терор, не мора да буде организован, ни подржан од иностанства... Прихватим га, изразим дубоку забринутост, пружим пуну подршку - ал' он наш'о па заш'о! Кад вечерас - довео и утеху! Каже, у његовом положају, то је хуманитарна помоћ! Слушај! То што ће он ноћас у мом кревету са том рибом коју је покупио у трамвају... Само, риба је крупна реч, сочна. А та његова сиротица, јадна, кржљава, буђава, никаква... истек'о јој рок трајања. Кад скине аљинче, ја не знам дал' ће ишта да остане! Добро је рек'о! Права хуманитарна помоћ! Нисам мог'о више да

их гледам! Избегнем из рођене куће од избеглице и хуманитарке!

23. ОФ: *(још један, друīачији)* ***Мјаук мачке, из близине***

Тек вечерас сам разумео оно што је мени моја Злата говорила пре девет година! Да заменимо стан и да заборавимо сопствену адресу! Па кад нас питају где станујемо - не знамо! Која ти је слава? Нисам одавде, дошʻо сам бициклом, ха, ха...

Али чак и та епизода има своју добру страну. Јер, да није он узурпирʼо мој кревет, ко зна би лʼ се ја и вечерас одлучио да се обратим мојој Злати за реконструкцију наших међуљудских односа...

Расīали неки јак акорд и развали народњак.

Моја Злата обла ко граната!
Више вреди него сто дуката!

24. ОФ: Прест̄рављени мјаук мачке која бежи..

Де ћеш бре! Ама, не мош ти њему ништа! Пацов је то! Појешће те бре, еј...

Цццц... Мацо...

Зат̄им, даљинцем укључи касет̄офон и запева један ӣрави белканто.

25. ОФ: Play back за Белканто серенаду

О, моја Злато,
животе мој,
Волим те драга,
само сам твој...

Ја љубим, сваки делић тебе,
А ти ме нећеш, срце ми зебе.
Ја сањам сваки прстић твој,
а ти ме нећеш јој, јој, јој, јој...
Осврни се на моју љубав.
Многе мисле да сам убав!
И изнад, а и испод паса,
многе кажу да сам даса.
Нисам кржљав, нисам мали,
погледај ме, шта ми фали?!

Одозго цвет.

26. ОФ: Чује се лирска музика, (почетак Ноћног програма Радио Београда

Којом му она даје знак и која траје за време пантомимског разговора. Он је пресрећан. Мирише цвет. Пантомимски је зове да сиђе. Она неће. Он инсистира. Она га погоди у главу пластичном флашом. Музика престаје...

27. ОФ: Аплауз и смех из близине...

Он примети народ који се окупио. Љути се.

Шта пијуните, к'о да игра мечка! Шта сте се окупили? Ово је ствар интимне природе, а ви мислите да вам се догађа Народ? Или мислите да је митинг опозиције? Е, нема код нас опозиције!

У овој земљи нема праве опозиције. Сви су негде на власти, ко у републици, ко по општинама или градским владама. Онај који не влада ни у својој републици, ни по

чаршијама, тај дрма савезном државом. Зато се иста раздрмала...

То што су сви они међусобно сукобљени не значи да је ико опозиција, - **јер прва и основна карактеристика праве опозиције је - да није на власти!** (а сви ови јесу). Чињеница да би они хтели и туђу власт не доказује, да јесу опозиција - него само да су лакоми.

Једино ја нисам на власти чак ни у паркићу!

Чак ни у свом стану! То је довољан доказ **да сам ја једина права опозиција, данас и овде!**

Опозиција, то сам ја!

Јер ја, кад год 'оћу да уђем у своје купатило, са неком хитном биолошком потребом - тамо се већ неко увалио и - чита. Кад год пожелим да ставим кафу - неко је већ турио чај, а ако намерим нешто да прегризем, разни су већ испрљали тањире и прибор које морам прво да оперем. Перем, па ждерем! Како се приближим свом кревету - затекнем неког ко тамо већ усрдно хрче. Хрррр! Једина места где ми је приступ стално отворен су судопера, усисивач, и корпа за прљави веш.

28. ОФ: (чује се оӣеӣ звоњава и ӣролазак ӣрамваја)

Покушао сам да применим модерне методе и да се отцепим, (са терасом) али ми није успело. Делом зато што је кућни савет проценио да је гарсоњера недељива целина, а делом стога што терасу нисам ни имао. Први комшија ме чак оптужио за покушај отцепљења туђе територије, али ме је извадио Хашки суд констатацијом да је сецесија

туђих територија на Балкану признати народни обичај. Такорећи обичајно право!

Пошто, дакле, нисам успео ништа да урадим у својој рођеној кући и пошто сам ја једина стварно обезвлашћена опозиција у овој напаћеној земљи - **предлажем да се распишу нови, поштени, избори на којима бих ја победио на свим нивоима, од месне заједнице, општине и чаршије - до републике и савезне државе. Па сви други нек' постану права опозиција, јер они то воле, они ће тиме да се поносе - а мени је већ досадило!** Па, нек' шетају...

29. ОФ: протупњи аутобус

Као и свака опозиција у напредном свету, и ја имам план и програм изласка из кризе, односно опоравка земље и демократизације.

Елаборираћу:

За ефикасан опоравак земље, прво је нужно да **укинемо све привредне гране**, као нерентабилне. Дакле, укинути индустрију (која је ионако срушена), бродоградњу (пошто се остатак мора повлачи, а реке су нам премошћене - по дну), пољопривреду (јер, као што је познато наш народ не воли да ради), и туризам (јер су туристи плашљиви и не усуђују се да нам дођу).

А уместо свега развићемо - авантуризам! И то искључиво за стране, конвертибилне, госте. Авантуристи нису кукавице и они ће похрлити да код нас потроше своје паре! Уосталом авантуристи имају много више лове него обични туристи!

30. ОФ:*(са висине)* ***Из некоī сӣана нека свађа и цика. Разбијање сӣакла***

Будимо реални! У Великом свету живи се можда мало конфорније и лакше, него овде - али тамо је безнадежно досадно. Нема узбуђења, а то је управо оно што ми можемо скупо да им продамо!

Маркетинг: Треба да отворимо карте! Морамо им одмах отворено рећи да, ако уђу овамо није уопште сигурно - да ће изаћи. (Ако се пак не врате, није гарантовано да ће им се знати гроб, него ће ожалошћена фамилија моћи да положи букетић на неку масовну гробницу... **Они обожавају масовне гробнице**, то сте сви већ видели, па не морам да доказујем.

Ово је првенствено узбудљиво за саме авантуристе лично, а друго, стимулативно је и за њихову милу родбину. Па ћемо тако добити ситуацију у којој ће снајке куповати скупе аранжмане свекрвама, зетови таштама, мужеви драгим супругама и слично. Сигуран профит.

Друга велика предност авантуризма над туризмом, на пример, је у томе што туризам има врло ограничену сезону, или је зимски или је летњи, а изван те сезоне капацитети зврје празни! Или их акају школска деца на екскурзијама. **Авантуризам је пак временски и метеоролшки неограничен.** Он може да се приреди и прода у свако доба године, нарочито код нас који смо у том смислу једна од најбогатијих земаља света.

31. ОФ: Чује се шкриӣа кочница и удар.

Ето, оде пешак! И то је тај потенцијал! Безграничне могућности авантуре!

31. а ОФ: Брујање одлазећеī камиона

Камион са песком... Хм.

Осим тога, за развој авантуризма није потребно ни да нам скину блокаду, ни да нам обуставе ембарго! Напротив! Овако је напетије.

Авантуризам нас води до независности!

Није тачно да у великом свету сви имају пара, и зато треба да осмислимо авантуристичке аранжмане **за све дубине џепова.**

Читаву мега-акцију рекламираћемо слоганом:

Упознајте Србију да бисте више волели своју земљу!

32. ОФ: Сирена и мотор Прве помоћи која пролази...

Зависно од тога на који од београдских аеродрома слећу (Будимпешта, Софија, Букурешт, Сарајево, Скопље...Загреб, не?) и овисно од аранжмана који су уплатили, авантуристи би били сачекани на некој одговарајућој граници, и одговарајућим превозом пребачени до места авантуре.

За оне најјефтиније аранжмане не морамо да гарантујемо чак ни то!

Односно, ако је авантуриста на пример слетео у Софију, можемо да га сачекамо на Келебији. Што значи да не би ни улазио у земљу! Јер и то је својеврсна авантура, ако је полетео на пример из Париза или Токија, зар не?

Тродневни авантуристички аранжман за пилитак џеī (односи се на онај слој странаца који су нам раније најчешће долазили као туристи, дакле пензионери, кућне по-

моћнице, и остала ниско платежна популација) нудио би оно што су и раније добијали: - дочек на најближој граници и трансфер расходованим аутобусима до дестинације.

- Смештај у хотелима без воде струје и грејања (у зимском делу сезоне, а без хлађења у летњем).

- Имплицирао би следеће излете, односно авантуре. Првог јутра, потрага за самопослугом у коју би евентуално могло да стигне млеко и стајање у реду пуном неизвесности и наших (бездушних и беспомоћних) пензионера. Другог дана, вожња кроз метрополу градским аутобусима, у шпицу - висење на отвореним вратима. Трећи дан, узбудљива потрага за уљем и шећером (без резултата) и повратак до границе супротне од оне на којој су ушли и од оног аеродрома са кога узлеће њихов авион.

33. ОФ: Удаљени лавеж више ӣаса

Петодневни аранжман за средњи-средњи сталеж - садржавао би:

- Вишесатно чекање на припадајућем граничном прелазу и прелазак наше границе, са исеченим пртљагом и покиданом гардеробом, ноћу и пешке.

- Превоз до дестинације расходованим војним камионима.

- Смештај у избегличким насељима без воде, струје грејања и хране. (Тај западњачки средњи - средњи сталеж је најдебљи и они се ложе на дијеталну исхрану, а нема боље дијете од глади!).

- Први дан, излет чамцима за шверц бензина - вожња изнад дунавских мостова код Новог Сада.

- Другог дана шетња метрополом и замена девиза код уличних дилера, који гарантовано варају за пола суме, што је (знам из властитог искуства) страшно узбудљиво и може авантуристу, уз мало среће, довести и до инфаркта. Трећег дана обилазак легално срушених војних мета, као што су РТС, Кинеска амбасада, Авалски торањ или Новобеоградска топлана...

Улазнице нису урачунате у цену аранжмана. Наведене дестинације потребно је оградити, обезбедити и штампати карте, што је много мања инвестиција од поновне изградње.

34. ОФ: *(из некоī даљеī сīана)* ***Ординарни оријенīални, шоферски народњак најниже врсīе, īраје око један минуī, īа се изīуби***

Четвртог дана вожња луксузним увозним аутобусима, без клима уређаја и без нафте са пијаним возачем, чувеним међународним друмом Београд - Подгорица. Преко срушених мостова. И - ноћни прелазак унутарње државне границе.

Петог дана кафа од слане воде у Будви па, у тајној запуштеној ували, укрцавање на конфисковане рибарске бродице, са косовским избеглицама те

- навигационе нотурно а Бари... *(īева)* Перке риторно да теееe....

Шестог дана у зору, потапање бродице у међународним водама и пливање до Барија, (за пливаче) или одлазак у рај - за непливаче.

Као што се види, овде организатор части са 20% аранжмана, односно наплаћује само пет дана, а даје шест

или више овисно од пливачких способности и издржљивости сваког појединог авантуристе.

Седмодневни аранжман за виши-средњи сӣалеж. Илегални прелазак границе, пешке. Превоз украденим аутомобилима до дестинације. Смештај у новоизбомбардованим фабричким халама без воде, струје итд. И нормално, без крова! Прве ноћи - ***Beograd by night***, присуствовање истовару шлепера са кутијама шверцованих цигарета.

Ко преживи, сутрадан ујутро - шетња по минском пољу које је разминирао КФОР.

Ко и то преживи, трећег дана пополдне, иде у шетњу по локацијама нетом обрађеним бомбама са осиромашеним уранијумом.

За преостале припаднике ове авантуристичке групе, обезбеђено је, четвртог дана гостовање на аутентичној српској свадби - до зоре.

35. ОФ: Рафална ӣаљба из лакоӣ наоружања

За оне, највиталније и најспособније који надживе чак и младожењу, организује се, петог дана присуство свечаном испраћају у војску сина јединца просечног српског домаћина...

36. ОФ: Рафална ӣаљба из лакоӣ и ӣешкоӣ наоружања

Осмог дана предвиђен је повратак преживелих, али он није организован пошто се оправдано сумња да ће их бити. Ако их ипак буде, оставља им се могућност да

беже сами, како знају и умеју, главом без обзира, заједно са нашим водећим патриотима и интелектуалцима.

Деветодневни аранжман за најдубљи џеп нуди: Тајни улазак у земљу са хуманитарним организацијама, које довозе основне животне намирнице као што су базуке, хеклери, хероин и енглеска вода.. Све то седећи на сандуцима муниције и бурадима барута, маскираним у брашно. Време и место доласка непознати.

Смештај - приватни. По картонским ромским насељима, на периферијама градова. Без воде, струје итд, али са етно музиком!

Затим: целодневно сплаварење низ уличне демонстрације по метрополи или провинцији, по слободном избору...

37. ОФ: чује се удаљени аларм са неких кола, који траје

- Присуствовање демонтажи неексплодираних савезничких касетних бомби које никад нису бачене, јер то забрањују међународне конвенције.

- Хапшење од легалних власти или киднаповање од илегалних.

- Ослобађање уз помоћ једног чувеног светског сенатора (или бар лобисте), конференција за медије и помпезан повратак у цивилизовани свет.

Ексклузивни двонедељни аранжман за high societty нуди: спуштање падобраном из беспилотних савезничких летелица (које легално снимају суверену територију), на било који део наше домовине где ће их покупити наши млади авантуристички посленици на бициклима или ролерима. Затим пет дана шетње по брдима и горама наше земље поносне - до предвиђене дестинације.

37.а ОФ: ӣридружује се ближи аларм са неких кола, који ӣраје

Смештај у државним болницама, без струје, воде, хране и без лекова, нормално (јасно!)!

Вожња тенковима и борним колима које је на Косову уништио НАТО, а они су неким чудом остали у возном стању.

Целовечерње гледање једног ТВ Дневника. (Д'извините!)

Обилазак оборених невидљивих летелица. Забрањено фотографисање!

Опасна шетња са сликом неког домаћег лидера на прсима и транспарентом **"Докле, бре!"** Те - блиски контакт са полицијом.

Екстрадиција, односно изгон из државе на најближој граници, (а све наше границе су близу и ... све су ближе и ближе!) са забраном поновног уласка.

37.б ОФ: ӣридружује се најближи аларм са неких кола, који ӣраје

Извините за тренутак, ужасно ме нервира. Не могу да пратим сопствено излагање! Одмах се враћам...

37.ц ОФ: Звук разбијања сӣакла и лима. *(он разбија кола)* ***Аларми су уӈуӣали***

Он се враћа задовољан.

Као што видите из изнесеног, велика предност развоја авантуризма је у скоро никаквим потребним инве-

стицијама. Друга велика предност је што се овде могу запослити сви технолошки вишкови, незапослени и избеглице, без обзира на стручну спрему. Није потребно ни познавање страних језика јер је суштина плана да ми њима узвратимо неразумевање којим нас часте већ 10 година.

Осим тога, укупна овако запослена популација неће никада оптерећивати пензиони фонд јер је сасвим реална претпоставка да нико од њих, због природе посла, пензију - неће ни доживети!

Толико што се тиче развоја и убрзаног опоравка отаџбине, а што се тиче демократизације, доносно поделе права и обавеза и ту је мој програм потпуно једноставан. **Ја бих задржао само права, а обавезе делите како 'оћете!**

Искрено се надам да ће бирачко тело имати довољно памети да мене изабере са сувереног владара суверене државе. Уколико се пак поменуто бирачко тело покаже глупаво, као увек до сада, задовољићу се тиме да ме изабере неко млађе женско тело! Златино тело!

Гунђа за себе. Полунеразумљиво.

Припрема се убрзано за нови сонī. Одлучан.

Мисле, да Животад Гвозденовић не зна како да их разјури?!

Па, нисам ја специјалац... Ја имам одрешене руке...

Ту да ми се мотају док ја санирам свој брачни и сексуални живот...

38. ОФ: Play back за завршни сонī (иде до краја све умиксовано)

Опет почиње песму.

Рачунам, мила моја,
на твоју доброту.

Моје су карте на столу.
Нудим ти водећу ролу
У свом целокупном животу...
Месец је бледа сенка сунца...
живот је бледа сенка сна...

38. а ОФ: наставља се - разбијачки инструментални део

Преко кога иде петарда коју је неко бацио (уживо) и текст. (виче) Ово није петарда, него Томахавк, идиоте агресорски! Ала су агресивни ови са висина! Јел' то прелазно изнад две хиљаде стопа? Направио ми стрес! Чуј стрес?! Стрешчину!

38 б ОФ: (наставак) Јак аларм (као са лудих кола, али) - са бицикла

Одозго падне јаје и погоди му бицикл. Разлегне се јак аларм као са најбешњих кола. Он издалека искључи аларм. После аларма тренутак тишине.
Алармантно глуп човек!!!

38.ц ОФ: (наставак после кратке тишине) исти инструментал, преко кога је неко (одозго) пустио своју кретенску музику: Наше веза беше само варка
шта се лепиш ко таксена марка!
Ја не видех ниђе такој скота
иди, иди, из моја живота!!!
Он појачава музику са касетофона и крене да се натпевава са кретеном ...

38.д ОФ (наставак) натпевавање са кретеном

Морам да ти кажем Злато:
сурова си као НАТО!

Еј, моооја Злата обла ко граната
више вреди него сто дуката!
Мојој Злати очи ко бомбоне,
кад погледа (намигне) руши авионе!

38.е. ОФ (наставак) Горе умукне музика. Након неколико тренутака његовог солирања, почне рафална паљба. Он престане да пева, али иду бубњеви и психоделика...

Виче.

Трошиш застарелу муницију, а барабо!?

Вади пиштољ, нишани. Виче.

Оћеш грађански рат, сељачино!?

Мислиш да немам домет?

Мислиш да немам одговарајући пројектил?

Избаци пројектил из пиштоља. Виче.

Шта ми се ту правиш невидљив!?

Одозго падне леш и остане да виси...

38.ф ОФ: Разбијање касетофона и крчање, кратко, па мук.

За себе.

Упропастио ми аудио машину! Кретен!

Виче.

Злато! Промашио сам га! Гађо сам га у колено, а подвалио ми чело! Часна реч. Злато! Нисам тео, части ми...

К р а ј

ДУПЛО ОГЛЕДАЛО

монодрама за играње на туђим језицима
и територијама
док на нашој територији туђинци играју рат

Београд, октобра 1999.

Посвећено мојој другарици Љубици Остојић која стоји у реду за визу поред талијанском амбасадом од 22.часа до 4.00 и њеној ћерки која чека од 4.00 до 11.00...

Просторија, слична затворској или лудничкој самици, беле или светло зелене боје. Ту је кревет са два чаршава и столица. У једном углу WC шоља, лавабо и корпа за ђубре. Врата, су у равнини зида, исте боје, тако да се не примећују док се не отворе. Изнутра немају браву. Негде, ниско код пода, на зиду или на вратима налази се шибер за достурање хране. На "четвртом" зиду, насрам публике, замишљено је "двопло огледало", односно оно, које је са собне стране огледало, а са спољашње служи за посматрање затвореника. По горњим угловима су постављене видео камере које не морају да се виде, али се на њих игра. Негде се налази сточић или "сервир-колица"са прибором за писање и бојење. Као за радну терапију.Чује се умирујућа музика, која очигледно припада овом простору.
(Делове текста треба превести на "језик за играње", а одређене делове намерно не преводимо. Њих игра на српском у намери да излуди хипотетичког преводиоца. Ти делови су углавном пуни псовки...) Отварају се врата. Девојка, у кошуљи,боса - улази у собу.

Охохо! Ово је конфорнија рупа од оних у којима сте ме до сада држали! Још кад бисте ми рекли да ли је то затвор или лудница, или затворска лудница? *(види камере)* Опа! Имамо и посматраче. Добар дан, како сте? Ми смо навикли на посматраче, ништа се не секирајте за мене. Издржаћу...

Некоме иза себе.

Не знам како ћете ви, али ја ћу да издржим...

Имамо и дупло огледало, *(поправи фризуру, код "огледала")* хвала на пажњи...

Ономе иза огледала.

Како сте ви? Трудићемо се да будемо достојни ваше пажње...

Некоме ко ју је довео и остао напољу.

Изволите... као у своју кућу... слободно...

Врата се за њом залупе и закључају.

Ало! Ej, где ћеш? Ej, ти укочени!

На српском. Не преводити.

Де ћеш пизда ти материна?! Бежиш? Остављаш ме на милост и немилост камерама. Мислиш да ћу да се усерем? Е. јеби се!

Извините, то је било нешто између нас двоје... на српском. Мада ме ни он не разуме. Овај беспрекорни васпитач, што је прогутао метлу...

А ви посматрате? Леп послић. Миран. Само мало досадан, је ли? Жваћете свој нездрави хамбургер, пиљите у мониторе и пијуцкате своје пивце из конзерве?

И тако од девет до пет. После вас смени један исти такав. И њега смени још један исти такав. Погодила сам, зар не?

У поверењу - ја сам вештица, А она метла коју је онај налицкани тип прогутао била је моја... И само зато ја сада не могу да одлетим, јер је он прогутао моју метлу. Само зато, а не зато што сте ме ћапили и закључали...

Шалим се... О.К. Имате ме. Победили сте ме и заробили. Не могу да мрднем и не знам како да се ишчупам одавде. Морам да сарађујем. Тако се то каже.

Немам ништа против вас лично. Знам да за ово примате плату, којом можда издржавате женицу и дечицу. Изразите моје саучешће вашој поштованој супрузи. Сјајно се удала! ... Па морам мало да вас вређам, ми нисмо пријатељи, зар не?

Нисте ви криви, то вам је посао. Да пиљите. Одговорне су ваше газде... Они хоће да сазнају све о мени. А не усуде се очи у очи. Мисле да сам опасна? Они су луди! Човек стварно треба да буде потпуно параноичан, па да би помислио да сам ја опасна... Погледајте ме мало боље. Скините наочари, извадите сочива, погледајте ме срцем. Не под микроскопом, не кроз објектив. Дођите и погледајте ме лично...

Држали су ме везану док су разговарали самном...

Сад су ме стрпали овамо. Зашто? У намери да ме психички растурите. Или шта? Издржала сам ја много више него што ви можете и да замислите. Па, ако дође до нечијег психичког растројства - то сигурно нећу бити ја! Могу да се кладим у све своје ствари које су ми одузели и ставили их тамо у ону корпицу.

Ваљда верују да ћу да полудим од страха, или од досаде, или од чекања...

Према ужасу, досади и ишчекивању које сам ја преживљавала између две сирене ово је ситница...

Или мисле да сам већ луда? Само немају дијагнозу... Хоћу да кажем, мисле ваши шефови, јер ви, нормално, не мислите ништа. Вас плаћају да пијете, а не да мислите, јел' тако? Тако је!

Уображавају да сам ја нека нова Мата Хари? Па, за сваки случај - на дистанци... Јер, забога, можда ми Срби једемо психијатре или полицију? Као што рушимо невидљиве авионе...

Ми јесмо гладни, али још увек не једемо говна!

То, да немам темпирану бомбу у дупету, ни у рибици, проверила је својим дебелим, гуменим прстима она ваша глувонема лекарка! Ако је због тога студирала медицину, боље би јој било да је остала неписмена!

Дакле, нисам жена-бомба и чега се још плаше?

Да ли се боје да ћу некога да заведем, или да га хипнотишем? Преведем га у православну веру и - онда ће се он крстити овако са три скупљена прста уместо са три паралелана. То би било ужасно. Замислите: три скупљена прста! Катастрофа. Ко зна како би то деловало на психу сиротог психијатра... Или пандура...

Они су познати по својим осетљивим душицама.

Или још горе, да му улијем комунистичке идеје... Па да вам после сруши државу.

Само, ја нисам крштена, а нисам ни комуниста.

Ха?! Шта ће сад? Куда ће да ме сврстају? Немају фиочицу за мене!

За вас, као техничко лице, њих боли дупе, д'извините. Ви сте потрошна роба. Ако одлепите од моје приче, просто ће да вас замене другим. Истим таквим.

Извините, мало сам гладна, да нема овде нешто да се прегризе?

Не правим питање, било шта... свеједно ми је...

Чује се нешто као звонце и отвара се шибер иза кога је тацна са храном.

Хвала лепо. Услуга брза и ефикасна...

Све стерилисано и упаковано. Красно.

Има мало више амбалаже него хране, али није важно... Наши пророци из Кремана, Тарабићи, (живели су у прошлом веку) прорекли су да ће се ова цивилизација удавити у властитом смећу. Ако је то тачно, ви сте врло близу. Производите пуно ђубрета...

Отпакује храну, амбалажу баца у корпу, издалека... затим једе...

А ми се већ давимо. Поготово што нам и ви бацате своје ђубре... Извините!

Ово није било на ваш рачун... ако сам се добро изразила...

Неки француски писац, не могу сад да му се сетим имена, каже да је јео по луксузним ресторанима, и по контејнерима и како се никада није осећао тако јадно, као када је у неком њујоршком хотелу ждерао пицу из картонске кутије... Тачно знам како се осећао...

Као човек за једну употребу...

Ваше газде ме се боје и то ми је страшно смешно.

Људи се увек боје непознатог, а они не знају ништа и боје се свега. Тако сте прављени да будете уплашени, лојални и послушни. Потрошачи. Још једино за ваше клинце има наде... Ако буду непослушни... Као из оног вица кад питају малог Швабу шта ће бити кад порасте, а он каже: - Бићу Србин! - Ију! Зашто Србин? - пренераз се несрећни

хер унд фрау Шмит. - Зато што су они најјачи и ратују против целог света! - објасни наивно дете...

И ја сам Српкиња искључиво из тог разлога... Зато што мислим да су послушни људи упропастили овај свет... Послушност искључује одговорност! Жао ми је...

Ово последње - јесте било на ваш рачун...

Али ми нисмо најјачи... И не ратујемо против света!

Свет ратује против нас!

Па добро. Изволите. Посматрајте ме.

Имате шта и да видите.

Слободно верујте да ћу се одати неким подсвесним гестом или неким сном и да ћете тако, само ако ме довољно дуго будете гледали - открити ко сам. Ништа нећете открити. **Ја не могу да се одам, јер ја говорим истину.** Обичну, здраву сељачку истину, а то што она вама изгледа нереална - то је ваш проблем.

У мојој земљи истина је константно надреална. Бар у последњих 10 година. Немате појма како у Београду надреално мирише парк! Ваздушна опасност. Са свих страна чују се детонације. Авиони, високо негде брује. Томахавци звижде и светле чим угледају мету. Струје нема. Ми се картамо. Канасти. Ви бомбардујете. "Легалне војне мете" као што су градска топлана, електране, телевизија, мостови. И болнице. **А парк, нећете ми веровати - мирише као луд.** Као никад до тада. Како може да мирише док га бомбардује највећа војна сила Света, ја не знам - али мирише. И птице певају! Изађем да проверим да ли је то халуцинација. Није. Стварно мирише. Мрак, као у бунару. Небо ведро, што сте нам усрдно јавили још предвече из Авијана. Ни облачка. Дивна ноћ за бомбардере. И Бог је

против нас... Сва срећа што не верујем у њега. Да верујем, страшно би ме разочарао... На небу милијарде звезда...

Као на милионима америчких застава. А парк мирише...

Апсурд је у томе што се ми чудимо мирисима, птицама, звездама ... а бомбама не... Како?

Ујутро тражим трагове авиона по том истом небу.

Рачунам да су нам сигурно преорали небо кад су тако моћни... али нису.

На небу нема ни трага. Као да нису ни долазили...

Трагови су само на земљи и у душама деце...

Не можете ви да разумете толики надреализам, зато не разумете ни моју истину... **Истина је да сам дошла у вашу ледену земљу сасвим случајно.** Крај свих оних који би дупе дали да их пустите унутра - ја сам дошла ненамерно и без жеље! Просто сам добила пасош који је случајно био визиран за Канаду. Да је био визиран за Боцвану, сада бих била у Боцвани... а тамо су оваква места сигурно далеко мање конфорна....

Дакле, добро је што сам ипак овде...

Добила сам тај пасош од једног богатог обожаваоца. Кукао је да ћете нас сравнити са земљом и да ја морам да одем и да се сачувам... За семе, ваљда...

За који курац да се сачувам ја сама?! Нисам хтела да бежим, али четири недеље нисам ока склопила и осећала сам се тако пониженом. Зато што не могу ништа да предузмем. Почела сам, као многи мушкарци код нас, да прижељкујем да сиђете, да вам видим очи, да пуцам у месо... Краће речено, ухватила сам себе како жељно ишчекујем оно што ви зовете "копнена интервенција", све знајући да би то била још већа несрећа...

Као мушкарац кога нису примили у добровољце...

Побегла сам од сопствених крволочних инстинката, не од ваших усраних бомби!

Ја се не бојим ни да живим, а камоли да умрем!

Један мој комшија пуцао је на авионе. Из пиштоља. Са терасе... Сви смо му се смејали, јер нема домет, а он каже: "Знам да не могу да их дохватим - али ми је лакше кад пуцам!"

Сада бих могла да запалим једну цигарету, ако дозвољавате... Ја сам зависник, ако се то тако каже... Зависник... *(виче)* Могу ли да добијем једну цигарету, ако вам не смета?

Чује се пи, пи пи и види се натпис " NO SMOKING"

Нема пушења? Смета вам? Чувате моје здравље?

Лепо од вас. Најважније је умрети здрав!

На српском. Не преводити.

Фала курцу на ударцу! Још кад бих ја била пичкин дим и кад не бих имала тајне залихе. Ја сам, бре прошверцовала себе довде, а да не прошверцујем цигару. Алооо! Серође!

Пали цигарету

Зашто се чудите? Зато што сте ме истресли из гаћа, а ја ипак имам цигарету? Дебела гђа лекарка могла би да добије отказ због овога...

Штета... Навикла сам на мало јачи дуван... Овај ми је мало мек, али ми прија... Знате ли да у рату прво нестане цигарета? И да се, зачудо, најлакше набављају преко непушача. Чудно. Зашто непушачи увек имају цигара кад падају бомбе? Је л'да је занимљиво?

Ужасно и све јаче арлаукање противпожарног аларма.

Она изгуби контролу...

На српском. Не преводити.

Јој мајку ти набијем, који је ово курац. Јаој. Јебо те тата и тебе и брата! Искључи то срање. Полудећу! Ај, кретену! Јел' то све само због једне јебене цигаре? Гасим идиоте, угасићу. Где ми је јебена цигарета?

Нађе цигарету, повуче још један дим и баци у клозет. Повуче воду. Диже руке у ваздух. Предаје се. Чује се шум воде, а аларм престаје.

Па, јесте ли ви нормални? Овако код нас не би урлале сирене ни да бацате атомске бомбе! Ви урлате, као манијаци, због једне пишљиве цигарете!

Ради неке своје вежбе за ослобађање од стреса. Дубоко дисање итд...

Мада... Морам да признам да ни наше сирене нису баш пријатне... Само те пресеку преко стомака... Одвратан осећај. Под мојим прозором била је једна... У кости ми се увукла... У плексусу експлодира читав вулкан беса, са којим после не знаш шта да радиш...

Лебдиш у сопственом адреналину...

Нисам ја неки патриота, нисам чувала мостове ни певала по трговима. Просто **нисам могла да поднесем безлично уништење.** Чини ми се, било би ми лакше да ме је силовао и убио неки манијак, он би то барем учинио својеручно и - мени лично. А овако, да некакав пилот, образован момак, који се код куће слатко изљубио са женом и децом, стисне неко дугме... И уништи, и не знајући, ово што је моја мајка носила под срцем девет месеци и све над чим је стрепела тридесет седам година...

Мајка ме на коленима молила да одем... Отац је плакао и - практично су ме отерали. Они имају само мене...

Поверовала сам им, да ће можда бити достојанственије да мало постанем мадмазел Анет Годар, него да постанем - колатерална штета.

Осим тога, имала сам страшну грижу савести. Кад прође ракета, а не сруши се на нас, мене облије прави талас радости. Прошла је... отишла је... Као да тамо где се она устремила не живе људи... људи које је такође родила мајка или људи који су, за разлику од мене, чак родили и децу... па самим тим вреде много више него ја. Јер ће за њима плакати и родитељи, и пријатељи... и деца...

Човек вреди онолико колико је љубави уложено у њега. И колико воли... *А шта, ако су тамо камо се ракета упутила, не дај Боже - баш деца?*

И ако би било боље да је ракета пала овде него тамо?

Боље, са космичког становишта, са становишта живота...

Осећала сам се бескрајно бедном што толико стрепим за свој глупи смешни животић и што се толико радујем могућности да проживим још који сат или дан - у чекању да ме, коначно, ипак - звекне.

Било ме је страшно срамота...

Заправо нисам се радовала - ја. Радовало се моје тело...

Тело хоће да живи. Њему је то једина могућност...

Д**уша би се, да може, вероватно одлучила за нешто друго... За нешто боље...**

То вам је као издаја тела. Односно као кад вас рођено тело изда. Као кад нисте знали каква сте кукавица, а онда се у некој опасности, просто усерете од страха. Буквално се, на пример, усерете. Цуре вам говна низ ноге...

у ципеле. И ви гледате своје одвратно тело како вас издаје на вулгаран и смрдљив начин! И дође вам лудачка жеља да се ослободите тога тела... али таквог тела се не можете ослободити својом вољом. Оно више од просечног тела хоће да живи. Као што и буба шваба хоће да живи, а не зна зашто...

Неко је рекао да је разлика између вас и нас само у томе што се ви питате КАКО да живите, а ми се питамо ЗАШТО? Не знам да ли је то тачно...

Питате ли се ви зашто живите?

Одговори ми, педеру, знам да имаш микорофон. Ајде, стисни муда и одговори ми! Прекрши неки јебени пропис! Доведи у питање свој говњиви прислушкивачки посао и одговори ми: питаш ли се ЗАШТО живиш? Кажи! То је твоја патриотска дужност! Да ми објасниш да није истина све што мислимо о твом народу! Ако није истина! Можеш ваљда да останеш без посла ради истине о свом народу! Ако икада изађем одавде и ако се вратим у Београд, ја ћу поштено свима рећи: Није истина да су тако отуђени и празни. И они се питају о смислу живота. Један је даса прекршио пропис и изгубио посао, само зато да би мени рекао да то није истина. **И ја му верујем. Они су исти као ми!**

На срӣском. Не ӣреводиӣи.

Курац! Немаш ӣи ӣа муда! Исӣран мозак!

Ја се, наравно, нисам усрала од страха, ваљда имам добар генетски материјал. Како ви то кажете? Да ли сам нашла праву реч? ... А и да јесам не бих вам то признала.

У ствари, да јесам, сигурно се не бисмо никада срели...

Али та одвратна радост која ме обузимала у тренуцима кад ракета пролети ка некој другој мети, врло је слична. И то је издаја... Моје тело захтева од мене много пажње. Негујем га, купам, депилирам, сунчам, дезодорирам, пазим, масирам, бринем о његовом здрављу и - сматрам да није фер да ме икако изда! Како сам се само гадила оних распаднутих стараца што су, на први аларм, трчали у склоништа са својим ћебадима и пинкловима, као да је приоритет да они преживе! У склоништа Србије може да се склони највише 5% становништва. (То под условом да смо очистили подруме, а нисмо... Ми смо ленчуге.)

Ако је тако, онда их је ваљда требало оставити за децу... А заузимали су их искључиво маторци.

Никада нисам тамо ушла... видела сам са врата...

Да ли знате да од свих европских земаља највећи капацитет склоништа има Швајцарска? Која није ратовала чак ни у два последња такозвана Светска рата. Они могу да склоне 25% своје драгоцене популације. Ми наравно, немамо тако драгоцено становништво и можемо да сачувамо једва 5%...

Под условом, да та склоништа уопште ишта гарантују...

Трогодишњу усвојену кћерку Либијског председника Моамера Ел Гадафија убила је америчка бомба у сред склоништа... То је био приватни бункер једног диктатора и мора бити да је чврсто и савесно грађен...

Нашу Милицу Ракић, такође трогодишњу девојчицу са периферије Београда, из Батајнице, убио је гелер док је седела на ноши у свом купатилу и чекала да јој мајка намести кревет... Шта мислите која је од њих две "боље" остварила своје "људско право" да погине?

На срӣском. Не ӣреводиӣи.

Ма носиӣе се у курчину са својом хуманошћу!

Колико склоништа ви имате? Ако ноћас почне неко вас да бомбардује хоћете ли и мене да евакуишете? Ми нисмо евакуисали несрећне шиптарске терористе из затвора у Истоку и ви сте их тамо побили као псе у шинтерници. Њих преко 130. Да ли је крива наша полиција што их није евакуисала или ваши пилоти који су их побили? У сваком случају они јесу несрећници и више им није битно ко је крив...

Сутрадан на брифингу онај воштани портпарол је објаснио да је око затвора било много полиције... Око ваших затвора нема полиције? Па, да кренем ја, онда?

Како бисте ви организовали евакуација затвора? Вероватно боље, ви живите у једној уређеној земљи... правној држави. А ми живимо у говнима до гуше!

Ви, нормално верујете да вас нико никада неће ракетирати зато што сте у Савезу, заједно сте јачи... И ми смо тако веровали, само зато што нисмо криви.

Веровали смо да није могуће, а ипак се десило.

Нама се, уосталом, дешавају само немогуће ствари.

Код нас је ненормално - нормално, али шта ако се и вама деси? Јер, од кога сте ви, заправо, јачи? Од нас?! Скоро сви су јачи од нас. **Чак и ми смо јачи од себе.**

А од Кинеза? Од Руса, претпоставимо имате савременије оружје - али они су луђи. Црногорци имају стих: Бој не бије свијетло оружје, већ бој бије срце у јунака... А ни Кинези нису сасвим предвидљиви... Ах, ви се не бојите, јер то је немогуће... као што је немогуће да сам ја стигла до

Канаде са украденим пасошем... А, видите - ипак сам ту...! Ћао! Ту сам. (Толико о немогућем)

Ја знам да вама невероватно звучи да неко вољеној жени поклони, очигледно украден пасош. Знам да се у вашем цивилизованом свету лепој жени поклања цвеће, парфеми, дијаманти... али код нас, поклонити жени пасош поготово страни - то је израз не само велике љубави, него безграничног обожавања. Зато што је то скупо, опасно и што га је скоро немогуће набавити... Јер у Србији више нема странаца. Сви су побегли осим Кинеза, а зашто су жути (јел' кажете жути?) остали, немам појма...

Верујте ми, изузетан је знак пажње поклонити пасош жени, поготово таквој која не може да добије свој, као што нисам могла ја... Односно, није баш да нисам могла, него нисам ни покушавала. Ви верујете да ми живимо у једној полицијској држави, што је донекле тачно, и сасвим вам се уклапа прича да ја нисам могла да добијем свој пасош... То међутим није сасвим тачно... Могла сам, само је било врло компликовано. Мој отац је Црногорац из Србије, а мајка ми је Српкиња из Хрватске... а ја сам рођена у Сарајеву, дакле у Босни... Живели смо по целој бившој Југославији и да бих ја сада добила српски пасош морала сам да скупљам документе по целој бившој југовини, које нормално нисам могла лично да прикупим, јер немам пасош за излазак из Србије... Требало је да ангажујем пријатеље или адвокате широм пет нових држависа, да ми све то набаве и пошаљу... За пасош ми је такође било нужно Српско држављанство, а ја нисам знала ни да ли га имам. То републичко држављанство уведено је у старој Југославији 1971 и уписивали су нас по некој административној логици - по томе где живиш или где

си удата или где ти је отац био 1948... Мени је ‘71 било десет година, нормално - нисам била удата. А отац ми је ‘48 имао 11 година и живео са родитељима у Љубљани - значи у Словенији до јуна, а од јула у Македонији... на другом крају тадашње државе... Између Словеније и Македоније сада постоје три независне државе.

Независне једна од друге, али зависне од вас...

Нисам, дакле знала шта да тражим, где да то тражим и зашто? Зашто, јер да сам се ја и поломила и добила тај нови плави Југословенски пасош, без петокраке, то ми ништа не би вредело. Амбасаде су се бесрамно иселиле пред бомбардовање а за скоро све земље нужне су ми визе. За било коју визу морала сам да приложим потврду да сам стално запослена, потврду да сам вакцинисана против овог и онога - и против комунизма, потврду да нисам кажњавана, потврду да сам платила порез, потврду да сам жив човек и да нећу дисати превише вашег ваздуха...

Ја наравно јесам вакцинисана против комунизма, али не знам ко би ми дао такву потврду... Лив Улман каже да је најсигурнији начин да створите антикомунисту - то да га родите у социјалистичкој држави...

Истина, могла сам да одем, без визе, на пример у Сао Томе и Принсипе... Међутим авиони још од блокаде не лете, а баш да пливам - било ми је мало далеко. Мада пливам прилично добро...

Зато су у Београду, негде пред рат, односно како ви то зовете “мировну интервенцију - Милосрдни анђео” почели да се продају оригинални доминикански пасоши. Заједно са доминиканским држављанством за само 2500 немачких марака. То је само једна годишња плата на

пример првакиње Народног позоришта, што ја нисам... Мој брижни обожавалац нудио ми је и то, али ја нисам пристала да се одрекнем држављанства и државе која више није постојала... То се сада код нас зове југо-носталгија, тај жал за миром у коме смо живели. **Није то био неки нарочит мир, али није био рат.** Кад ми је било дванаест година живели смо у Хрватској у граду који се зове Осијек и налази се крај реке Драве. Увече бих легла у свој кревет, који је био паралелан са реком у смеру запад-исток и могла сам да замислим свој кревет у кући, кућу у граду, град у држави, отаџбину у Европи, Европу на земљиној кугли и - земљину куглу у свемиру. Имала сам своје место у космосу... Више то не могу, мада живим у Београду и кревет ми је паралелан са много већом реком. Са Дунавом...

Једино што између та два моја кревета сада постоји државна граница...

До своје двадесете године, односно до 1991. имала сам савезно Југословенско држављанство и - имала сам и државу и пасош... С тим пасошем путовала сам по целој Европи, без виза. После сте ви са вашим савезницима, растурили ту државу и сада немам ни једно ни друго. Вратите ми моју државу и ја ћу имати своје држављанство и свој пасош и - никада више нећу доћи у вашу смрзнуту земљу. Редови пред вашом амбасадом у Београду, последњих десет година били су дугачки по пола километра. Ја вам не бих стала у толики ред, па кад бисте ми дали целу Канаду све са оним пустим, леденим и неупотребљивим територијама у које сте прогнали староседеоце... Индијанце...
На српском. Не преводити!

Шта гледаш пизда ти материна! Шта ме гледаш бело к'о да није истина?! Зар им ниште узели земљу у свом мисионарском налету ширења западноевропске цивилизације - како ви то лупко и самољубиво зовете? Док се у њиховим изумирућим језицима то сигурно зове отимачина, поробљавање и пљачка! Носите се у курац са вашим лажима о ширењу културе, које сте обавили у доба такозваног хуманизма и ренесансе. Како сте само нашли тако леп у хуман назив за историјски период у коме сте истребили толике несрећне народе! То је горе него кад би Турци тврдили да су 500 година били "уједињени" са Балканом! А можда и тврде... Никад нисам читала турске уџбенике историје... Доста ми је било и наших.

За ово што сам малопре рекла мораћете да нађете преводиоца. Потрудите се мало. Нећу баш све да вам сервирам на тацни, ионако ми ништа не верујете!

Ваши вићени интелектуалци, они пргавији јасно, признају да Америка покушава да преузме улогу светског полицајца. То је којешта. Глупо поређење! Полицајац истражује, да би прикупио доказе, али не кажњава. Зар не? НАТО кажњава. Покушава да преузме улогу Бога, а не полицајца... Можда би Бог имао нешто да изјави на ту тему... ако постоји...

Директна игра на огледало, у линији просценијума. Мало секси... зеза се...

Камерман, онај... мониторција је можда пет спратова изнад нас или три спрата испод нивоа земље, а ми смо тако близу, ха? Ту си, иза огледала. Ти ниси обичан посматрач, зар не? Ти си нешто више... Овде си сасвим близу,

иза непробојног стакла и - могао би да ме додирнеш кад би имао храбрости...

'Ајде, додирни ми длан, макар кроз огледало... Можда ћеш осетити топлину. Пробај, нећу ти ништа... Не могу ти ништа... Гррр... Ујешћу те! Гркљан ћу ти ишчупати! Чувај се! Ја зам звер!... Јеси ли побегао? Или си остао хладнокрван?...

Удаљи се, резиīнирано.

Није ни теби лако...

Знам, да теби изгледа невероватно то што сам стигла довде са туђим пасошем на име мадмазел Анет Годар, који уопште није фалсификован, а да ја ипак нисам дотична мадмазел Годар. То је зато што ја нисам толико глупа као што ви претпостављате. Нисам ни толико паметна као што мислите. Само сам мало другачија... Мало луђа од вас... можда... И - верујем у чуда...

Знала сам да немам никакве шансе да прођем неколико државних граница и аеродромских контрола са фалсификованим пасошем, поред свих компјутера и свих тих холограма које сте измислили да бисте од отимачине сачували своју земљу коју сте и сами отели... Знала сам, дакле да немам никакве шансе ако фалсификујем пасош и **да могу само да - фалсификујем себе.** Тако сам решила да одиграм мадмазел Годар. Играла сам Јулију, Наташу Ростову, Нору, па што не бих и обичну госпођицу Годар? Која је 10 година млађа од мене...То је за мене био мали професионални изазов. Нисам ништа знала о њој, нисам имала сценарио, ни редитеља, али тим боље. Препустила сам све машти. Гледала сам њен потпис и њену слику у пасошу, опипавала га, носила у џепу, па у ташни неколико дана. Мислила сам на њу - како ли се облачи, како се смеје,

зашто плаче и тако сам сазнала како хода, како седи, и како говори... Било ми је занимљиво...

Ја сам глумица...

Нисам очекивала ни овације, ни цвеће, ни репризе... Ни да ће било ко икада сазнати како сам је сјајно и непоновљиво одиграла... Премијеру...

Сви они надобудни досадни Београдски критичари који су својевремено тврдили да сам престара за Јулију, или премлада за Нору. Како немам дубину, ни тежину, ни харизму, ни таленат... него по сцени шетам искључиво своју лепоту и сексипил... Они, нормално немају ништа од свега тога, па чак ни ту безвезну лепоту ни сексипил, али се од њих и не тражи **то што бих ја обавезно морала да имам ако мислим да преживим... Је л?!**

Извините, да ли бисте били љубазни да мало искључите те камере. Само на пар минута? Морам да пишким... (чека) Да ли по вашим мерилима пишање без камера спада у људска права или не? И да ли сам ја по тим мерилима људско биће или нисам? Могу ли да пишам сама, то је моја интимна ствар?! Не може?

У пишању нема политике и нема тајне, часна реч. Пишам као и сви други...Нећеш да искључиш? Па, какав си ти то човек? Баш ти наспело да ме гледаш како пишам? Да ниси неки сексуални бедник који више не може да дрка ни на најсавршенију порно литературу, него ти треба да ја шорам па да ти се дигне? Бар та порно литература вам је савршена! Ту сте светски прваци! Нећеш? Једи говна, педеру!

Покрива се чаршавом и седа на шољу. Очиūледно је да се скида исūод чаршава. Прича на срūском. Не ūреводиūи.

Ма јебаћу ја теби мајку говнарску! Па ниси ти паметнији од мене. Ти си бре само шарафчић у пакленој машини а ја сам личност! Не дозвољавам да дркаш на моју муку! Гледај своју маму како пиша, идиоте, па дркај са обе руке! Ја нећу да играм у том упишаном филму!
Изађе испод чаршава. Пишкила је. Пере руке. Прича разумљивим језиком.

Нећу ја да играм баш у сваком јебеном филму који сте смислили! Нисам хтела да играм ни у вашем усраном грандиозном ТВ споту! Нисам, додуше, увек могла да бирам улоге, али сам увек бирала бар рекламне спотове у којима ћу да играм! Оперем зубиће, насмешим се и кажем:" Научно је доказано да ваши зуби желе баш пасту..." - и добијем три годишње плате! За које, истина, једва могу да купим бицикл, али ипак... Зашто бих играла у вашем одвратном споту који ми се не свиђа? И још бесплатно! Па још, поврх свега, и да статирам. И да ме нико не примети. Да се изгубим у маси од десет милиона статиста! Нисам хтела и Бог!

Замишљам једног ћелавог, ћоравог психоаналитичара, онако са брадицом, као није фројдовац, а ипак јесте фројдовац. Специјалиста за сумњиве типове женског рода. Замишљам га како ми, на основу овог снимка, супериорно поставља дијагнозу: "Манична шизоидна параноја у конвергенцији са акутним комплексом супериорности."
Дијагнозу је измислила.

Може он да вам каже шта 'оће и могу ја да му одиграм сваку дијагнозу! Али чак и да сам стварно потпуно луда - ја видим оно што ви тако сталожени и паметни - не видите. Видим да је све ово што радите над мојом отац-

бином велики рекламни спот за ваше оружје. Јер треба сва та чуда која сте произвели изрекламирати и продати. И, забога, направити нова још страшнија! Треба их свакако потрошити, онако потрошачки, као памперс пелене... Да би могла да се произведу друга.

А ко је луд да уложи толике паре ако не види како то супериорно ради?

Како лако узлеће, лебди у ваздуху и прецизно гађа...

Е сад, што се тиче те прецизности, ту бисмо и ми имали нешто да кажемо, али не можемо, пошто сте нас искључили са сателита. То што бисмо ми евентуално рекли нормално, није истина и ни мало није важно, али је боље да се не чује, је л?

Мислите да је то "слобода медија"? То што вас они око доручка обавештавају куда лете и шта ће гађати... да бисте ви слађе папали ваше пахуљице у јогурту?

Али не! То није толико намењено вама, колико потенцијалним купцима... Јер ви сте те машине и оружје већ платили... Оно је направљено од ваших пара, вашег пореза... И ви више нисте уопште битни!

Битни су купци чије паре **још нису узете...** а ви сте, онако. успут. Панем ет цирцензес. Хлеба, хвала Богу имате, а ето мало и игара...

Уображавате да би сви ти скупи новинари и сва та најсавременија техника били ангажовани само зато да вас обавесте. Збиља сте смешни! Размислите!

Размислите док ја одспавам... Ако ми пође за руком.

Хоћу мало да спавам... Доста је било за данас...

Да ли бисте били љубазни да угасите светло... Ја сам, знате, навикнута на мрак.

Светло се битно смањи, али се не угаси.

Само толико? Ипак, хвала вам...

И ту мртвачку музику ако бисте искључили била бих вам веома захвална...

Утиша се и музика.

Баш сте љубазни... Лаку ноћ...

Легне у кревет, па седне.

Да ли би помогло да изговорим неку молитву пре спавања?

Бог је пристојан према мени зато што га никад не гњавим. Ништа не тражим.

Сада би ми, међутим, добро дошло... Да пробам?

Не знам ни једну молитву. Једину које се сећам прочитала сам код Курта Вонегата. Можда се Бог неће наљутити, ако покушам с њом... Мада мислим да је католичка... Он, ваљда, не прави разлику коју праве људи... Најбоље да одрадим у исламском мизансцену... (*клања)* Овако иде: "Боже, дај ми стрпљења са издржим оно што не могу да променим. Дај ми храбрости да изменим ствари које могу да изменим и дај ми мудрости да увек умем да их разликујем..." У ствари које Били није могао да измени спадале су: прошлост, будућност и садашњост...

Спава ми се, а не могу...

Боже, дај ми бар мало сна...

Хоћете и ви мало да одремате? Хоћете да вам отпевам неку успаванку. Озбиљно мислим. За љубазност - узвраћам љубазношћу... Ипак сте угасили светло... то је лепо од вас...

Лежи у кревету и пева дечију успаванку, неку познату, руску или енглеску, тихо, нежно, а capela... док не "исцури"... Затим по светлим зидовима заиграју нејасне слике, чује

се сӣравична сирена за ваздушну оӣасносӣ, деӣонације, ПВО и ӣреко свеīа иду јасне слике ӣламена и мосӣова који се руше... Она вришӣи, урла, īрчи се, али не може одмах да оӣера ӣе слике. Након некоī времена свеӣло се ӣали и видимо је у īолој води склуӣчану на ӣоду... Усӣаје, сломљена, смрвљена...

Не могу да спавам... Променила сам кревет и јастук, име, државу и континент, али не могу да спавам... Требало је да променим главу...

Зашто ли се уопште будим?

Као да је некакав бољитак пробудити се из кошмарног сна у - кошмарну јаву!

Јесте ми за овакву прилику оставили боје? Ја као нешто жврљам, а ваши феноменални стручњаци, после, то анализирају... потиснута агресивност... несрећно детињство... тескоба... лоше варење... разведена држава... као Роршахову мрљу!

Да ли знате да су глумци, поготово глумице, по природи свога талента сјајни психолози? Могла бих мало ја вас да анализирам, кад већ не могу да спавам...

Узима боје и црном наслика на зиду исӣокрачни крсӣ, већи од себе.

На шта вас ово подсећа? На плус у математици? На цркву? На гробље? На координатни систем? На раскршће? На Исуса? На саобраћајни знак?

Па мали кружић усред крсӣа.

А ово? На црно сунце? Црну рупу? На зеницу?

Још један круī, око малоī.

Ово? На ореол око сунца? Или на Сатурн?

Још један већи круī.

На концентричне кругове зависника од кокаина?

Још један око претходног.

А све ово скупа? Да ли вас подсећа на мету?

Постави се усред цртежа.

Да ли вас подсећам на мученика? На распетог? Је л' то грех да се упоређујем са Њим? Жене нису чисте, зар не? А зашто су жене прљаве? Зато што рађају ратнике? Ја нисам родила никога.

Некад ми је било жао... Сада више није...

Просипе црвену боју.

Да ли вас ово подсећа на кечап или на крв?

Мене подсећа на адреналин и на пакао.

Тако ми и треба кад сам од бомби побегла у земљу бомбардера!

Набацује све расположиве боје по зидовима.

Џабе сте кречили!

Фарбаћете читаву рупу за новог потенцијалног корисника!

Нека то буде моја мала освета...

"Сликање" ју је мало уморило и смирило.

Ово помаже. Стварно смирује. Увек сам желела да будем сликар.

Не знам како сам постала глумица... али нисам лоша...

Право да вам кажем никад ме не бисте ни открили да ми није досадило да играм тако перфектно, а да нико о томе нема појма. Ја сам само глумица и морам да добијем неку потврду публике. Мени није довољно да играм, ма колико да волим игру саму по себи - а да нико не зна шта и како ја то радим.

Зато сам се јавила у ону глупу контакт емисију о апсурдним доживљајима...

Зато што је тамо нека пластична водитељка причала како је чудо невиђено кад по гаражи звецка несташни, невидљиви, дух са ланцима...

Хтела сам да им објасним да је право чудо кад је неко видљив - а не постоји!

Али они су, уместо да ме зовну у програм - послали по мене полицију...

Знала сам да ће мурија доћи и није ми сметало, али...

Добро, добро, добро! Покушала сам да будем мало лукава као преријска лисица, и - није ми успело! Хтела сам да се појавим на телевизији. Да испричам јавно своју невероватну причу - зато што сам рачунала да, после тога, полиција неће моћи да ме просто одведе у мрак. Да после тога, јавност неће дозволити да ме поједе тама... Али пандури су дошли пре... И мене је, ипак, појео мрак... Мрак је, додуше, светло зеленкаст, али је ипак потпуни мрак!

Ви сте као и обично наивни ако мислите да код нас народ ради за полицију, а код вас да - полиција ради за народ. Није тачно. И код вас народ ради за полицију. Једино сам мислила да ћу претходно ограбити шансу да се појавим у програму и објасним вашим гледаоцима суптилну разлику између апсурда и чуда...

Ту сам ја испала наивац...

Шта ћете, ми смо заправо ваша колонија... Гледамо скоро искључиво ваше филмове. Па, ма колико да смо сумњичави - нешто и поверујемо...

Тако сам ја веровала да ћете ме, оног часа - чим ме ухватите са туђим пасошем вратити у Југославију као персону нон грата...

Нису ме вратили, ево већ десет дана. Ништа ми не верују... Срање...

Љута је на глупу "Анет Годар"

То што ваши извори кажу да никаква Анет Годар рођена у Лиону 1971 од оца Филипа и Мајке Симон - уопште не постоји, да је она измишљена, а њен пасош произведен од неке јаке обавештајне службе - нема са мном никакве везе! Не можете мене да кривите ако је нека кучка из CIA-а, КГБ, или МОСУД-а или било које сличне фирме, ушла у Југославију са пасошем неке непостојеће хуманитарне раднице Анет Годар - па је испала толико неспособна да су јој украли пасош. Код нас се у последње време много краде. Она је, као прави професионалац, то морала да зна! Шта се није чувала?! Крај панчевачког бувљака има шикара у којој, ако имате времена, можете сваког поподнева наћи по педесет празних новчаника са документима... Лопуже просто изваде паре, а новчаник и документе баце... Зашто сам ја крива што њу њена моћна фирма није на то упозорила!? Јесам ја крива што су њу прешле обичне јајаре?! Нама то јесте новост, али њима не би требало да буде... Ми се у томе тешко сналазимо, али она, као професионалка, морала је да се снађе! Ми смо се још пре десет година чудом чудили кад путујемо у Италију, на пример, па још у авиону почну да нас упозоравају да чувамо ташне новчанике, џепове... Мислили смо тада:"Боже, какви су лопови ти Талијани!"...

Данас смо ми много гори. А обавештајне организације морале би то да знају. Оне су нас таквима учиниле!

Мислите да нису? Па, нормално је да ви тако мислите. Благо вама! Ви све верујете! Верујете да ваши пилоти, код нас, гађају само војне објекте. На пример породилиште. Уобичајен војни циљ, јер ми тамо рађамо војнике, је л? Или мостове којима путује само војска.. Наши ци-

вили искључиво пливају. Никад не иду мостовима! Вама су тако казали на вашим телевизијама, а ви у своје, државне и приватне, телевизије безрезервно верујете.

Ми у наше не верујемо.

Ми увек тражимо истину између онога што јаве наши и онога што јаве ваши.

На пример, ако ваши јаве да је крај срушене дечије плућне болнице била војска, онда међу нама има људи, (Срба!) који кажу да смо морали одатле да макнемо војску и да тако сачувамо болницу...

А извините, куда да макнемо своју војску? То су наша синови. Ми немамо Перл Харбур, па да тамо лоцирамо армију пар хиљада километара далеко од свог становништва... Ми немамо укупно хиљаду километара и сви смо ту...

Један мој колега, глумац, био је позван у ПВО. То је специјални род војске обучен за одбрану од напада из ваздуха. Сви родови наше војске обучени су искључиво за одбрану...

Ми немамо носаче авиона за ратовање у међународним или туђим водама. Немамо ни оне дебеле огромне авионе танкере који хране керозином бомбардере у лету. Као китови!

Како можете да верујете да су они прављени за одбрану?

Онај ко се брани узима гориво на свом аеродрому, а онај ко је правио такав авион-танкер, рачунао је да ће узимати гориво за бомбардере - на туђем небу. Као и онај ко је правио носаче авиона!

Ми се само бранимо, и сви смо ту, код куће... Када је мој колега глумац из позоришта за децу, позван у ПВО,

он је отишао у Батајницу и обукао униформу. Између два бомбардовања долазио је у Позориште и играо представе за клинце. Мало пуца, мало игра за децу, све у истом дану. Исти човек. Нас нема пуно. Играли смо бесплатне представе, да деца не мисле на небо...

Сваки дан... И за одрасле смо играли бесплатно. Све сале су биле пуне.

Једном се возач вратио из Батајнице без нашег колеге и рекао:"Нисам могао да прићем, тамо је рат!" То "тамо" је 15 км од позоришта у ваздушној линији.

Колега нам се сутрадан извињавао. Било му је непријатно што је због њега отказана представа... Скењали су, ваљда, неки авиончић, па су се мало јурили са Апачима који су, из Босне, долетели по пилота. У Апачима су били исти они мировњаци који су минирали пругу Београд - Бар. Миротворци праве мир тако што минирају пругу... Возови стану. После уживамо у тишини и миру...

Између своја два посла наш глумац-ратник сврати кући на купање и бријање... Мајка му је добила слом живаца, једном кад је дошла у позориште. Нека глумица, онако у стилском костиму (играли смо једног Молијера) рекла јој је: "Како сте госпођо?" - и сирота жена је просто одлепила. "Срам вас било, играте ту у свиленим хаљинама, ваљате се по свиленим јастуцима, а мој син треба да гине за вас!" И - пљунула јој је у лице. Као да је глумица крива...

Сви смо разумели сироту жену и нико јој није рекао ни реч... И наставили смо да играмо...

Зашто ме нисте вратили, као што приказујете у вашим серијама? Или да ме размените за неког пилота? Ах, пардон, ви немате срушених авиона ни ухваћених

пилота. Оно што хеликоптери СФОР-а, који узлећу из Босне или неки други Апачи који узлећу из Македоније, Хрватске, Мађарске, Албаније и Бугарске траже по нашој територији - свакако нису оборени пилоти него - шта?

Фотографије њихових вереница? Или дугме са шлица које им је испало из Ф117а?

Боље да ме вратите одмах док још нисте потпуно растурили Београд.

Ако ви уништите моју земљу, ја ћу се овде сигурно убити! Без обзира на то што немам чиме да се отрујем, да се исечем, што немам о шта да се обесим.

Просто ћу да легнем и да замишљам како умирем... Као ацтечки врач.

Већ сам вам рекла да имам апсолутну машту...

Мислићу само на смрт - док не умрем.

Просто ћу да се уживим у умирање...

Убићу се сигурно!

Јесте апсурд да се тешком муком убијам овде где ми нико неће доћи ни на сахрану, док сам код куће лепо, елегантно, брзо и скоро безболно могла погинути заједно са својим најмилијима... Апсурд јесте, али хоћу.

Нажалост, не могу да признам да сам нечији шпијун, али да сам будала - то признајем! Ево, признајем одмах! Признајем и пустите ме кући.

Јеби га, замените ме бар за ту неспособну мадмазел Годар! Можда је ваша или ваших савезника? Требаће вам чак и ако је из КГБ... Она мора да је у неком нашем затвору, ако су је нашли без пасоша... Ма, курац су је нашли...

Како сте из Лиона добили податке да не постоји госпођица Анет Годар, и да никада није живела у Брислу,

тако проверите да ли сам ја рођена у Сарајеву и да ли сам живела у Београду! Ја нисам измишљена. Ја постојим...

Зашто не проверите... Име ми је...
Господе Боже!
Па, ви то не можете...
Ми смо искључени и из Интерпола...
Нема размене података...
Ми смо под блокадом. Под ембаргом.
Ми смо недодирљиви...
Ја... више не постојим.
Јебем те животе!
На српском. Не преводити.

Па пичка ти материна глупа! Па јебо ти пас све по списку, како си могла да се доведеш у овако идиотску ситуацију?! Где се ово нађе највећи кретену на куглу земаљској, јебем ти лебарник усрани! Јебо те тупави обожавалац и његов глупави пасош! Јебо те твој плачљиви отац!

Ово не морате ни да преводите. Мало сам псовала себе на свом матерњем језику. *(Смеје се)* Сви људи који иоле науче српски псују на српском. Црнци, Монголи, па чак и наша бивша браћа Словенци... Без обзира који им је матерњи језик сви који знају мало српског - псују на српском. Па зашто не би псовала једна Српкиња која је себе довела у овако говњиву ситуацију...

Пардон. Немам више времена за вас. Одлазим. Идем у пичку материну!

Сад ћу да умрем...

Ако не овог часа, онда мало касније...

Не знам колико ми времена треба...

Нисам никада до сада умирала...

Или се бар не сећам...

Леӣне на кревеӣ, ӣа се ӣредомисли.

Жалим.

Не могу вам приуштити то задовољство да ме посматрате како цркавам.

То је ипак интимна ствар... као и пишање...

Завуче се ӣод кревеӣ и ӣокрије се ӣо ӣлави, ӣа извири.

Ако немате ништа против радије бих умирала у полумраку и без музике...

Ако може *(свеӣло се ӣаси и музика се уӣиша)* ... Хвала...

Завуче се ӣод кревеӣ и ӣокрије се ӣо ӣлави.

У Србији кажу да треба умрети с песмом на уснама...

Баш да видим да ли то функционише...

Јахорина је планина крај Сарајева. Тамо сам рођена...

Песму не ӣреводиӣи. Пева, док не исцури. Осеӣи се јецај у њеном ӣласу...

Еј, колика је Јахорина ӣланина...
колика је Јахорина ӣланина...
Сив је соко ӣрелеӣјеӣи не може...
а камоли добар јунак на коњу...

Еј, дјевојка је ӣреӣазила без коња...
дјевојка је ӣреӣазила без коња...

Поново почињу сенке по зидовима. Затим се понавља пакао као малопре кад је заспала... Нејасне сенке. Сирене арлаучу... Јасне слике разарања...

К р а ј

ПРИВАТИЗАЦИЈА

ѿурбо-урбо комедија

Беоīрад 3.3.2003.

Посвећено Петру Кочићу

ЛИЦА:

ДЕСИСЛАВА ЂОНОВИЋ, окривљена. Оптужена за пљачку. *То је, у ствари, једна понижена жена, која покушава да од своје муке направи свој избор и своје зезање. Или бар да другима то тако изгледа. Да би преживела крије чак и своје образовање и свој укус, прави се глупља него што јесте. У озбиљним годинама, а ради голог опстанка почела је каријеру турбо-фолк певаљке, у чему је такође губитница. Као доктори наука који се баве шверцом. Транзициони лик.*

ДАКТОС, административно лице, женског пола
Аутентична, непатворена кичерка. Конзумент сваке моде од турбо фолка до љубића, од вештачких ноктију до силиконских сиса. То је "софистицирани" кич, скуп, потрошачки, заштићен медијским кампањама и рекламама. Уметница у утуцавању времена. Интелектуално остала вечно у пубертету.

СУДИЈА, лице са функцијом, женског пола, млађе
ТУЖИЛАЦ, мушког рода али не баш сасвим

Док публика улази на сцени је Дактос. На њеном столу је истакнута табла ПАУЗА 9 - 9.30. Она једе бурек са месом и јогурт. Слуша неку мутну музику са транзистора. Она је све оно што вас нервира код административних лица. Педантно напирлитана са дугим ноктима (са којима видећемо како куца!?) Пренашминкана. Пренакићена. Апатична и антипатична. Ледена према странкама. Утегнута, у минићу и високим потпетицама, као НК певаљка. Чита херц роман, нормално. Изгледа добро, али је кичер у души, ако тј. има душу. Кад публика уђе њена пауза је, канда прошла. Она склања таблу, погледа у неке папире, поправи шминку и прозива Десиславу. Врло гласно или преко микрофона

1. блок: Долазак

ДАКТОС:

Оптужена Десислава Ђоновић нека се јави у судницу број 129...

ДЕСА:

(Док шепеса кроз салу, за себе)

Долазим... оптужили ти матер, дабогда...

ДАКТОС

(Још гласније)

Оптужена Десислава Ђоновић нека се јави у судницу број 129...

ДЕСА: *(Исто)*

Ама, идем, идем шта си запела! Три месеца чекам да ме зовеш а сад одједном цркаваш од нестрпљења, не мо'ш да ме дочекаш...

ДАКТОС

Оптужена Десислава Ђоновић нека се јави у судницу број 129...

Ушеӣеса Деса на сцену.

ДЕСА:

Ту сам! Је л ово 129?

ДАКТОС:

Јесте. Ти си Десислава Ђоновић?

ДЕСА:

(За себе) Јок, него си ти! *(Дакӣосу, врло љубазно)* Па, молим вас је'л то лепо да се ви толико... мислим тако гласно, да сав свет слуша: ОПТУЖЕНА, па оптужена, ко да сам неког убила далеко било! Добар дан! *(Па кад нико не оӣӣоздрави)* То јест, ономе коме је добар, а мени баш и није од најбољих, искрено да вам кажем... а изгледа није ни вама...

ДАКТОС:

(Дискреӣно чачкајући зубић) Ти си, значи, Десислава?

ДЕСА:

Да. Деса.. Ја сам... Деса ме зову, зато што је Десислава дугачко и старомодно. То је историјско име, а данас се брзо живи. Мој отац је, нажалост, био луд за историјом... Нико више нема времена да ме зове пуним именом. Неки ме чак скраћују на Де! *(Имиӣира некоӣа)* 'Де си, бре, Де!

ДАКТОС:

(Укуцава ӣодаӣке) Оптужена Десислава Ђоновић, из Београда. Рођена?

ДЕСА:

Да!

ДАКТОС:

Датум рођења?

ДЕСА:

15. мај. У знаку Бика.

Куцање на машини. Кратко, па застане.

ДАКТОС:

Година?

ДЕСА:

Каква година?

СУДИЈА:

Година рођења. Које си године рођена?

ДЕСА:

А зашто је то важно? Овде се не суди мојој мами, па да јој треба алиби. Као није могла да почини кривично дело, јер је била оправдано одсутна, због порођаја. Ха, ха...

ДАКТОС:

(Ледено) Ово је суд... Личну карту! Имаш?

ДЕСА:

Имам...

ДАКТОС *(Мрзовољно пружи руку)*

ДЕСА: *(Судији)*

Да јој дам? Госпођици? Ево одма'... са'ћу да је нађем, само мало...

ДАКТОС: *мало сачека тако са испруженом руком, колико да Деси буде непријатно што она чека, ... а онда узме да истурпија нокти ћ...*

ДЕСА: *(Док бунари по торби, тражећи)*

Женска торбица је велика тајна, славни суде... Видите чега све ту нема...

ДАКТОС:

Док тражиш, реците нам бар школску спрему...

ДЕСА:

Моју школску спрему?

ДАКТОС:

Него чију?!

ДЕСА:

Непотребна... узалудна. Како год хоћете...

ДАКТОС: *(Мрзовољно)*

Дакле, школска спрема?

ДЕСА:

Дакле: Висока непотребна!

ДАКТОС: *(Суӣуӣи)*

Не разумем? Шта да напишем?

ДЕСА:

Напишите: Висока узалудна, ако вам се тако више свиђа! *(Нашла је ЛК)* Ах, ево је лична исправица!

ДАКТОС:

Школска спрема, прецизно... Која школа?

ДЕСА:

Пишите: правни факултет. У року. Просек 9,0. Зато сам и решила да ми не треба бранилац. Реко' дај да једном нечему послужи и то што сам дерала клупе пуне четири године. А и што да плаћам неку барабу, кад могу и сама да будем!? Не мислим бараба, него бранилац! Осим тога, то је сад у моди, кад могу господа... бивши... Што да ја не могу! *(Па сӣроӣо ӣоверљиво)* Завршила сам и средњу музичку, али вас молим да то не улази у записник, јер би могло да ми нашкоди у каријери! *(Шеӣајући, носи личњак)* Ево, слика је из млађих дана, али то сам ипак ја, надам се да се још увек види...

ДАКТОС:

Адреса је ова иста?

ДЕСА:

Јесте! Само се улица више не зове Међуратних радничких штрајкова, него... *(Дикӣира)* Слободне међукордонске

шетње... Булевар Слободне међукордонске шетње... премда је за булевар прилично тесна, кратка, уска и бездрворедна...

ДАКТОС:

То суд не занима!

ДЕСА:

А је л занима суд то што ни спрат више није други него први?!

ДАКТОС:

Значи преселила си се? А што то ниси регулисала у полицији?

ДЕСА:

Не, не нисам се преселила, него је зграда мало потонула, па сам сад на првом спрату, а не више на другом... Зато што је зидано на неком подземном потоку па...

ДАКТОС:

Брачно стање?

ДЕСА:

Несређено!

ДАКТОС:

То није одговор! Удата? Неудата? Разведена?

ДЕСА:

Све!

ДАКТОС:

Како све?

ДЕСА:

Па, логичним редоследом! Прво неудата, па удата, па разведена! Како би друкчије?! Нисам се ваљда прво развела, па удала, па неудала!? Ха, ха...

ДАКТОС:

Да ли си кажњавана?

ДЕСА:

Нормално. Сви смо кажњавани, на неки начин! Мислим кажњени од судбине, од самоуправног диктатора, од Милосрдног анђела, од "демократија то сам ја"...

ДАКТОС: (*Суђуји, у ūублику)*

Шта да напишем?

СУДИЈА: (ОФ)

Ја вас упозоравам да се уозбиљите, иначе...

ДЕСА:

Извин'те нећу никад више! Нешто ми одјутрос не ради аутоцензура, не знам шта јој је, успавала се... А иначе је она по ваздан будна, као да сам новинар, да извинете на изразу ...

ДАКТОС:

Понављам: Да ли си кажњавана?

ДЕСА:

Мислите овако формално, од суда?

ДАКТОС:

Да!

ДЕСА:

Не!

ДАКТОС:

Шта: не?

ДЕСА:

Од суда нисам до сада кажњавана, а право да вам кажем, надам се да нећу ни данас бити јер...

ДАКТОС:

Дакле, да пишем: Не.

ДЕСА:

Да!

ДАКТОС:

Да или не?

Свађа. Упада судија.

СУДИЈА: (ОФ)

Дакле, под моралном и материјалном одговорношћу тврдите да до сада нисте кажњавани и да ћете говорити истину, само истину и ништа осим истине... Изволите онда...

2. блок: Изјава

ДЕСА:

Шта да изволим?

ДАКТОС:

Дај изјаву. Прво треба да узмемо твоју изјаву. Шта имаш да кажеш?

ДЕСА:

Свашта имам да кажем!

ДАКТОС:

Свашта се Суда не тиче! Само оно што се тиче предмета оптужбе!

ДЕСА:

Значи, да кренем од почетка? Добро...

Овај... а јел могу нешто да вас замолим? Молим вас да, за време мог излагања, искључите своје телекомункационе апаратиће! Ово ми је први наступ на суду, па имам малу трему. А кажу да мобилни највише звоне баш на премијерама, као луди... Ја додуше не идем на премијере, ал прича народ... Кажу, један усред премијере узео везу и дере се: Ево ме код куће убијам се од досаде, само што нисам заспʼо! Усред премијере, можете мислити! Шта је? Није могуће да га нико нема?

Евооо... има господин тужилац. Нормално.
Само тренутак да се господин тужилац искључи...
(Заӣледа ӣажљиво)
О, господин не само да се искључује него... Измрежили сте се? Транспарентно и конструктивно? Пуно вам хвала.
Добро, бићете пар минута недоступни претплатник... али нећу ја дуго...

ДАКТОС:

(За себе, кроз зубе) Оћеш ли више, баба!? *(Па наставӣи да среӣује нокӣиће)*

ДЕСА:

(Увређена) Извините, молим вас! Ово нема нигде у свету! Ја гледам те ТВ преносе и видела сам да се свуда лепо каже Господин, чак и ратним злочинцима! Господин ратни злочинац! А ова мени ТИ БАБА. А шта мислите кад би тамо у културном свету рекли Оћеш ли више, деда!?

ДАКТОС:

Дубоко се извињавам!

ДЕСА:

Е, па овако: ја сам другарице, пардон, ... госпођо судија... *(Па се сеӣи овоӣа)* Је л се вама не чини да је овај капитализам мало неправедан према нама женама? Док сам ја била млада све смо биле "другарице". И ја, као госпођица, и бабускаре од 100 година! А сад кад би мени, на пример одговарало, да ме зову другарице, исто ко и неку девојку, сад се стално наглашава и подвлачи та разлика у годинама...
Мислим, јел то лепо да мене закачи и једна и друга неправда?!
Добро, добро, немојте да се мрштите...
(Дакӣос иӣра кошарку са ӣужвицама ӣаӣира и корӣом за оӣӣаӣке...)

Можда сте и ви заправо госпођица, ал ја не видим одавде... Нисам понела наочари, јел‘ схватате какав сам ја малер? Увек нешто заборавим...
(Мисаоно) Доста је необично да жена суди... мада кажу да су данас код нас већином жене судије... То је зато што су вам плате бедне. Чим порасту, вратиће се лепши пол. Мислим јачи пол. А... мени је и лепши, искрено да вам кажем. Шта ја могу што сам непоправљиво нормална?! Мислим стварно ме не занима исти пол... Премда, признајем, наравно, право на свачије сексуално опредељење...
У реду! У реду! Мени чак, баш одговара. Стварно се декларативно и дефинитивно извињавам, молим да ми опростите, нећу никад више, страшни суде. Пардон, славни суде...

СУДИЈА: (ОФ)
Шта то нећете никад више?

ДЕСА:
Па нећу ... нећу да заборавим наочари... Знам да то делује неозбиљно... да човек дође у овако озбиљну институцију без...

ДАКТОС:
Пређи на предмет расправе!

3. блок: О демократији

ДЕСА:
Да, да! Ево баш прелазим на њега. Односно на предмет. Дакле, ја сам свим својим топлим балканским срцем и широком словенском душом за ту распродају. Односно приватизацију. И за демократију. Премда су мени као ДЕМОКРАТИЈУ продавали најразличитије ствари. И дан-

данас се сећам кад сам први пут ишла на изборе... Давно, била сам млада (добро, није сад важно кол'ко томе има година!) Кад тамо, на листићу, један једини лик! Шта ја овде имам да бирам, питам?! **Да бирам између једног?!** "На теби је само да заокружиш, а друга су изабрали паметнији од тебе, по делегатском принципу, то ти је демократија!" Заокружим друга. Ако је то демократија, је л?! Нисам више ишла на изборе. Нек бирају паметнији, без мене. Сами. После, дошло оно самоуправљање за које су све светске новине писале да је највећа светска демократија. Ја додуше нисам читала све светске новине, ал' су ми препричавали преко мог телевизора. После каже, каква демократија, то је била смрдљива диктатура! Само управљали! Нико ништа није радио! Исти спикер каже! Није смео да зине док је друг био жив...

Онда се појавио велики демократор, за кога сад све светске новине пишу да је био велики диктатор... И опет ја не читам, него ми препричавају преко истог оног телевизора. Онда су дошли још већи демократори који су срушили великог демократора јер је варао на изборима... И то је сад опет демократија! Ја стварно верујем да су ми раније продавали муда под бубреге и да сад више нема муда, него су баш прави бубрези... Мислим права демократија. *(Дакӣос баци са сӣола фасциклу са ӣайӣирима из које сукне облак ӣрашине. Она ниша...)*

Ја верујем! Али мене осујећују мрачни, реакционарни, назадни елементи. Ваљда што сам малер, видите да сам чак и цвикере заборавила, без којих сам практично невидљива. Односно, не видим ништа, то јест ћорава сам! Мада иначе нисам, односно са цвикама...

ДАКТОС:

Престани са тим дигресијама!

ДЕСА:

Престала! Дакле, потичем из једне расветљене, напредне средине...

ДАКТОС:

Шта мислите под расветљеном средином?

ДЕСА:

Па не мислим, ваљда на зону заштићених потрошача којима не секу струју! Јер ја у тој зони не станујем, госпођице, ако ви можда станујете... Дакле мислим на просветљену средину, у којој су сви ЗА! Раније су били ПРОТИВ, али сада су сви листом ЗА. Низашта друго него само за ЗА. Прво су се, додуше, **догодили као народ,** што рече песник. То још онда, док још нико није смео да нас бије и док је волео и он нас. Ал после, кад су почели да нас бију и да нас поливају ладном водом, како фигуративно, тако и буквално, сви смо се у'ватили, прво за пиштаљке, па за шерпе, па богами и за контејнере...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Не разумем, какве ово има везе?

4. блок: О Диши и приватизацији

ДЕСА:

Објаснићу! Ево на пример, директор фирме у којој и ја имам част да будем на принудном одмору. Он је просто прави пионир приватизације. Премда има једно сто година и нико не би поверовао да уопште може да буде пи-

онир! Али он јесте! Знате, нас је једноумље социјализма држало у заблуди да су сви "пионири малени". А пионир је, у ствари, неко ко нешто први започиње. Хоћу да кажем, наш директор. Он је схватио предности приватизације још док нико није смео ни да нас бије, ни да зуцне. То јест док су сви остали чамили дубоко у мраку друштвене својине итд. И не само да је схватио, он је обавио исту! Мислим приватизацију. Он је извршио. Његов је приватизаторски геније смислио одговарајућу борбену тактику за ту револуционарну... јер у датом тренутку то је још било у илегали... И зато је геније од мог директора, пионира приватизације, све наше машине, које су чамиле под дебелим слојем друштвене прашинчине - просто расходовао, као застареле. Сутрадан их је поштено купио по динар тону, као старо гвожђе. Обрисао прљаву прашину друштвене својине и оне већ деценију, у пуном сјају, обављају послове и важне радне задатке у његовој приватној фирми. Наши радници раде му непријављени, за трећину плате, пошто у нашој фирми примају принудни...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор! Овде се не суди господину директору, него оптуженој и не видим зашто је потребно...

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се приговор!

ДЕСА:

Молим? Ја знам да се не суди њему, него мени. Уосталом, зашто да му се суди, он је родоначелник напретка и прив...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се. Оптужена, молим вас, без дигресија!

ДЕСА:

Добро, нећу више о њему, славни суде. Ја сам само хтела да осликам како потичем из једног прогресивног, напредног, ваљаног окружења. (То је оно што се некад звало околина или средина, а сад се зове окружење. Окружење је данас додуше и оно кад се нађеш опкољен непријатељима, што се некад звало обруч... ал нема везе... то се сажима језик, ваљда...)

Ево, на пример, зграда у којој живим потпуно је приватизована у првом таласу. Не само да смо сви откупили станове по цени кутије шибица. Додуше и јесу као кутије шибица, али ипак... Али не само то! Него и све остало.

5 блок: Дете без тате

Вешерницу је присвојио бивши председник кућног савета, за своју ћеркицу из првог брака и њено... дете без тате. Нормално је да се ванбрачни дека побрине за унуче, јел? Она, тј ванбрачна мамица, чак тврди да је управо дете без тате, у правом смислу речи, приватно дете. Јер деца из регуларних бракова су, је л да, заједничка, пошто су рођена под својеврсним окриљем државе. Таква деца су такорећи државна деца. Каже та председникова ћеркица. Та што је родила дете без тате и сад с њиме ужива у нашој вешерници, док ми сушимо веш по прозорима, у смогу! Тако да чим се осуши можеш поново да га пређеш, не мораш ни да га пеглаш. Мезимица! Бившег председника.

ДАКТОС:

Овде се не суди бившем председнику, него теби!

ДЕСА:

Па и не можете ви њему да судите, он је ex president. Њему може да суди само Хашки трибунал. Нема нама бољитка док не унесемо у Устав, да ћемо сваког бившег председника лепо да испоручимо у Хаг ко порцију ћевапа...

ДАКТОС:

Ово је увреда...

ДЕСА:

Увреда кога... или чега? Председника или ћевапа? А, не-не-не! То је једина шанса да престанемо да се кољемо за власт, ко бесни керови. Код нас бре, сви оће да владају, нико неће да ради. А кад би владање имало неке конкретне последице, например Хаг...

СУДИЈА: (ОФ)

Упозоравам вас.. Овде се не суди тој... мајци. Него

ДАКТОС *укуцава оӣомену*

ДЕСА:

Ма шта се одмах љутите, знам да се не суди њој, па нисмо у средњем веку! Шта фали детету без тате? Ово је XXI век. Са'ће сви да имају децу без тата! Осим педера! И то не зато што они неће, него зато што, сироти не могу... Двојица тата! Па ће да се венчавају и да усвајају туђе нежељене трудноће... Зато и тврде да је абортус убуство!

Него да се вратим на ex-президентову мезимицу из наше вешернице...! Уосталом... то је једна паметна девојка.

Продаје пицу на железничкој станици...

Дакӣос се смеје.

Шта је смешно? Морају и путници нешто да једу.

Рекла сам да једу а не да... Д, а не Б!

Добро! Продаје пицу, али је завршила чисту Философију!

За разлику од прљаве филозофије...
Ја признајем да има нешто у том њеном ставу о личној и заједничкој деци. Мада се мени чини да ипак није битно брачно стање родитеља, него пол детета. То јест, ја мислим да су женска деца стварно приватна, а да су синови... некако... више државни! Зато што иду у војску и да простите, у тај рат...
Шапат и и домунђавање судије и тужиоца
Дактос дува балоне од жваке...

ДЕСА:

Добро, добро, знам да то више није рат, него чување државне границе, само што је та граница 100 километара унутар државне територије и што се тамо пуца. А државе ионако нема, па не знам како нешто чега нема може да има границу?! Али верујем да није рат. И то су ми рекли на телевизору.

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се! Суд нема времена да...

ДЕСА:

ОК.ОК. Схватам да немате времена за тако широку дискусију и моментално се враћам на тему мене...
Укратко: ја сам из једне апсолутно подобне и приватизоване средине! Ђубретару, то је просторијица од 8 квадрата у којој смо некада држали ђубре, а зовемо је од миља ђубретара... Њу је преузео комшија из приземља и сада тамо држи узгајалиште пит-бул-теријера.
(Пева) Ја сам мала пит-бул-теријер...
Нема тамо више никаквог друштвеног ђубрета него потпуно приватни питбулови, расту, терају се и размножа-

вају. Све у осам квадрата. Економично. Зна он да је узгој ових звери законом забрањен...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се.

ДАКТОС *шаље СМС ӣоруке*

ДЕСА:

Пардон! Кућних љубимаца. Узгој је законом забрањен још откад су негде на периферији керови појели дете...

ДАКТОС:

Овде се не суди псима, него теби!

ДЕСА:

Ама, знам, керове штите друштва за заштиту животиња, а мене не штити нико! Али баш зато што се мени суди, ви морате да ме саслушате и да исправно схватите из какве ја средине потичем и каква сам ја особа, као личност! Дакле, наша мрачна смрдљива друштвена ђубретара је сада светла и приватна, а своје ђубре ми, лепо бацамо кроз прозоре. Гађамо друштвени контејнер који је ту одмах иза ћошка. И на тај начин стичемо кондицију за евентуалне уличне борбе са црвеним противницима приватизације.

Мислим, ако се повампире.

Што би могло да се деси, с обзиром на то да су изумрли!

ДАКТОС:

(За себе) Скрати, бре ...

ДЕСА

(Забрза) Ево! Подрум приватизован за приватну штампарију приватних новина, једне приватне партије. Исте се иначе деле бесплатно као хуманитарна помоћ. Само вам угурају у сандуче, па после с њима баците и затурен те-

лефонски рачун. Онда вас Пошта исључи, ни криве ни дужне!

ДАКТОС:

Упозоравам да госпођи истиче време!

6. блок: Хит

ДЕСА:

Мени стално истиче време, само немојте мислити да вама не истиче.

Дакле, око мене све приватно! На тавану приватна радио станица једне приватне банке. То је управо иста она радио станица, што је лансирала ону чувену аутобиографску песму:

(*Пева*) Скинула сам четрдесет кила
да бих тебе, душо, освојила.
Нисам јела сто двадесет дана,
био си ми и пиће и храна

Али теби ништа није доста.
Муко моја скочићу са моста!

Сећате се те песме...

ДАКТОС: *(Коју је купила песма)*

Јао! Била је велики хит фебруара у Раковици!

(Па се сабере, суди) Извините...

ДЕСА:

Видите, госпођице, то је хитић са наше таванске радио станице. Сад нам је ово... скакање са мостова максимално олакшано, откад су нам мостови скењани... овај по-

рушени. Не мораш ни да оћеш да скочиш, на пример са Остружничког моста, него ти се то деси такорећи спонтано... Зато што они мисле да ми сви обожавамо да падамо са мостова... Шта - Ко: Они? Па они милосрдни... Добро добро, добро... Где сам стала?

ДАКТОС:

Код радио станице...

ДЕСА:

Пуштају и жеље слушалаца. Оно: Милодарка и Ратомир Јоцић честитају комшији рођење кћерке песмом: Фала, жено, што ми роди сина!

А што имају рекламе! Онако џинглове: *(Имиӣира)* Чај за шарм и против затвора само за вас производи... Заборавила сам ко. Мени тај чај за шарм стварно није потребан а ни затвор, надам се, нећу закачити...

Јел тако госпођо судија?

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор. Странка прејудицира!

СУДИЈА: (ОФ)

Прихватам! Наставите, али брже и концизније!

ДЕСА:

Кажу да ће ускоро дотична приватна радио станица да прерасте у ТВ студио и да ће нам, у том случају, дозидати још два спрата и два поткровља. Само ако темељи издрже. Ја бих баш волела да дограде, прво зато што више не би прокишњавало...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ, *бесно и иронично*)

Објасните суду, мало детаљније шта је са тим прокишњавањем, молим вас! Много би ми пријало да дочекам пензију у вашем пријатном друштву!

СУДИЈА: (ОФ)

Уздржите се, колега!

ДЕСА:

Па, ето... прокишњава... Ја сам, додуше на првом, али они са шестог спрата се жале, а то су фини једни људи, онако приватно... Зато би било добро да нас надзидају... С тим наравно, да не потонемо још више и да не западнем у приземље... А друго, волела бих и зато што би било боље да преко телевизије лансирам мој нови хит:

(Пева)

Мој дилбееееере,
моја црна бриго,
варо сиии меееe
с којом год си стиго.

ДАКТОС: (*Прати, тихо*)

С којом год си стигооо...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усвајам. Морате да скратите, иначе...

ДЕСА:

Шта да скратим? Хит? Немогуће, молим вас. Ту сам ја комплетан аутор и песник и композитор и фронтмен. Осим тога како да им после узмем паре на неки дајџест песмичуљак? Ја поштено радим свој посао, дозволите!

(Судији) Шта је, боли вас глава?

ДАКТОС:

Ама не хит, него изјаву своју да скратиш, побогу!

7. блок: Све ӣриваӣизовано

ДЕСА:

А... изјаву могу, наравно. Ево скраћујем. Знам ја да је време новац. Штета само што је, у вашем случају то прилично бедан новац, ха, ха... Зато што се нисте приватизовали! Зато госпођица још увек мора да куца на дрљавој писаћој машини, док свака шуша куца на компјутеру. Ал свануће и вама. Чим постанете независни. Добићете и ви компјутере из белога света. Модерне. Фине... са упрограмираним пресудама...

Додуше на енглеском... или на немачком... то је још мало тесно...

Је л вам обећо ваш министар да ће вам сванути? Већ би он то обавио да не мора да буде у сваким вестима! Обавезе су то. Толико сликање...

ДАКТОС: *(Шаӣаӣом, савезнички)*

Казниће те за увреду суда...

ДЕСА:

Јој немојте молим вас! Малопре ме одро један плавац по новом закону о преласку улице, немам више ни кинте. Једино ако примате чекове на одложено...

СУДИЈА: (ОФ)

Ово је последња опомена, запамтите.

Дакӣос укуцава оӣомену.

ДЕСА:

Умеморисано! Дакле стали смо код зграде у којој станујем. По ходницима приватне саксије са приватним шаргарепама, маковима и канабисима. Чак је и лифт приватизовао комшија са трећег спрата. Заглавио га, лепо, крај својих улазних врата и претворио у шпајз. Каже пењање је

здраво за срце, а кад може у његовом подруму... Тај лик је, у поверењу, из једне друге партије, а на петом је један из треће партије, док је на шестом један из четврте. Па се сад џапају, јер не могу да се договоре ко им љуља коалицију... То вам је један мали интерпартијски сукоб на сексуалној основи. Односно, не зна се ко коме мајку и да ли је мајка актом задовољна или, да извинете није. Премда су сви они на некој власти, ко у општини, ко у републици, или да простите, макар у Заједници држава...

Морам да нагласим да је наша општина такође једна од водећих у стремљењима. Код нас су већ испродавани и кровови и паркиралишта, а да не говорим о томе да су сви паркови које су до сада само запишавали керови, клошари и пензионери, распродати као привремено грађевинско земљиште.

За приватне пекаре, аутолакирере и вулканизере.

Зли језици додуше лапрдају како се не зна где су паре од тих продаја, али сваки точак историје има своје клипове, зар не?

Добро, нећу више да ширим, ако сте разумели каква је то прогресивна средина! Па и шире. На самом улазу у зграду усвојена су врата и улична и ходничка, па је сада између њих приватна фотокопирница. Ма, ми смо сви толико за ту приватизацију, да одбијамо чак и да дишемо прљави, ничији, загађени, друштвени ваздух.

Него се лепо служимо искључиво својим властитим издувним гасовима!

Мислим својих приватних кола, а на шта сте ви мислили?

8 блок: Телефончек

Звони јој мобилни ҭелефон, ҭј. кукуриче. Она ӣрво не схваҭа ӣа се јавља.

ДЕСА:

Ало! Јао, Мико, па где ме нађе сад! Чуј на пијаци?! Откуд ја на пијаци у ово доба, санирај се мало. Ајде, ајде, едукуј ме, живота ти!

Сто година да погађаш нећеш убости где си ме наш'о.

Е нећу да ти кажем! Добро, бре, договорићемо се...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор! Од мене је изричито захтевано да...

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се!

ДЕСА:

Ej луче, не могу да ћаскам сад, буни се овде један главоња. Јављам ти се за по' сата. Јеси на њему? Мислим на стабилном? ОК, љуби те Де! *(Прекине везу)*

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Какви су ово двоструки стандарди, молим лепо? И на кога се односи придев Главоња?!

СУДИЈА: (ОФ)

Главоња је именица, колега! Искључите мобилни, госпођо!

ДЕСА:

Јао, извините, али не могу. Звао ме господин помоћник господина министра за Нешто. Јури ме да радим један масовни концерат против шунда, на отвореном простору... то јест на бувљаку. То је мега пројекат.

Извињавам се господину тужиоцу, идемо даље!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Децидирано захтевам да се апарат искључи! Моменталноно!

СУДИЈА: (ОФ)

Искључите га, или ћу да прекинем парницу!

ДЕСА:

А је л могу да га ставим на вибрацију. Јесте знали да овај нови модел може да служи и као вибратор? Само, не разумем зашто су онда све мањи и мањи...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Упозоравам да ћу захтевати вештачење о менталном здрављу оптужене!

СУДИЈА: (ОФ)

Изволите колега, али у том случају, лако можете да изгубите процес. Пошто ако окривљена не одговара за своје поступке...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

У реду, издржаћу још мало...

ДЕСА:

Издржаћемо ми још ко зна колико... Не дао ти бог да сазнаш колико можеш да издржиш - каже нечија, можда шпанска пословица...

ДАКТОС: Наставите!

9. блок: Бус

ДЕСА:

Хвала. Нашом улицом пролази највише ових нових приватних аутобуса за градски превоз, и ја се принципијелно користим само њима. Поготово откад су у овим ничијим,

односно друштвеним, увели ове контролоре дођоше који сад нама Београђанима траже карте. Тај социјални превоз је иначе био брука невиђена! Једанпут сам се возила са својим човеком, а била је таква гужва да сам морала да му седим у крилу.

Нешто ме зажуљало и устанем само на тренутак, да се боље наместим. Кад - једна цап - седе!

Каже, мислила је да је слободно!

ДАКТОС:

Господе Боже! Аман!

ДЕСА:

Па господе Боже, нормално! Како бре слободно у крилу мог деде дечка!?

ДАКТОС:

Врати се на предмет, забога, имамо још 5 рочишта заказаних за данас!

ДЕСА:

Још пет оптужених?!

Е ако су вам сви ко ја, нећете се леба најести!

У реду, враћам се на предмет. Само сам хтела да пре свега схватите да сам ја НАШ ЧОВЕК, односно НАША ЖЕНА. Јер ја кад погледам кроз прозор на травњак, где сам, као невино детенце, шеткала своје невино куценце. На тај некада друштвени травњак мога детињства у центру града, Шта је видим данас у ситуацији крупних корака ка интеграцији у културни свет? Видим диван киоск ... киоск са жвакама против прања зуба. То су оне ПХ 5,5 да нико не добије каријес и да можемо да се уједамо, до бесвести. Истина сви ти киосци нису у правом смислу транзиција друштвеног травњака, него више као нека привремена приватизација, али и то је корачић ка напретку, то јест ка

западу. Јер нама на западу сунце излази и отуд нас греје! И то је напредчић за наше примитивно друштво где још нисмо приватизовали ни водовод, ни ЕДБ (електродистрибуцију), ни железницу, ни небо над нама! А замислите на пример да је небо приватно?! Онда не би ни бомбардовања било! ПРИВАТЕ брате, па ти улети ако имаш петљу. Односно фантома. Но, код нас је све то још увек реакционарна, друштвена својина коју арчи когод 'оће к'о Алајбегову сламу. А то нам и свет замера, да знате!

Ми смо један дозлабога поган и злопамтљив народ! Двеста година не опраштамо сиротим Турцима што су нас кар... мислим што су владали петсто година. А, видите цивилизовани, западни свет... Они су нама практично одмах опростили што су нас бомбардовали. Ма шта одма.. још док су нас гуз.. мислим таргетирали већ су нам полако праштали што нас гађају...

А ми двеста година Турци, па Турци, па Турци, па Турци...

А сироти Турци ко зна докле би стигли да нису нас носили о врату!

ДАКТОС:

Ниси ти овде да држиш политички говор него...

ДЕСА:

Ију, па нормално да нисам! Па нисам ја овамо испоручена хеликоптером, далеко било, већ сам дошла добровољно. Не пада ми на памет да држим политички говор... пу, пу пу, ја сам стидљива, часна жена!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ, *хрче*...)

СУДИЈА: (ОФ)

Колега...

ДЕСА:

Ej колега, немој да хрчеш док ја вршим излагање.

Укључи се, конектуј се мало... Конектуј се са стварношћу!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ, *ш̄ихо*)

Молим?

СУДИЈА: (ОФ)

Задремали, сте колега...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Добро да нисам умро! Јесте ли стигли до предмета?

СУДИЈА: (ОФ)

Надам се. *(ī̄ласно)* Наставите...

10 блок: О ūљачки

ДЕСА:

У реду, у реду, завршавам увод. Верујем да је био опширан и детаљан, али то је било нужно и неопходно, јер сам ја овде оптужена за пљачку приватне имовине, као да сам ја неки назадни, источни елеменат. Неки заговорник друштвене, тојест ничије, односно заједничке...

ДАКТОС: *(Зева)*

Ајмо мало о тој пљачки, ако ти није тешко...

ДЕСА:

Истина је додуше, да сам ја формално још увек запослена у једној друштвеној фирми. Међутим, као и већина нашег света ја сам само запослена, а не радим баш ништа. Као што ни плату не примам! И само се чека да температура падне испод - 15, испод нуле, па да нас све отпусте.

Те ниске температуре служе као превенција демонстрација, знате. У демократији демонстрације нису забрањене, али се зато пиздарије десе баш онда кад су немогуће... По леду на пример... Добро, нећу о томе... Мислим да ми можете узети као олакшавајућа околност то што већ дуже време радим сасвим приватно, у једној приватној кафани. Певам знате...

Оно што народ воли...

(Пева) Дала сам ти и сребро и злато,
а ти си ме бацио у блато.
Морам да те пошаљем на гробље,
јер сам била твоје бело робље.

Дактос певуши с њом.

ТУЖИЛАЦ: (ОФ, *хрче*)

ДЕСА:

Господин тужилац не воли музику? *(Гласније, да би га пробудила)* Кажем, певам то што народ воли, кад већ не могу оно што волим ја. Нема да се бира, је л? Да може да се бира ко да ви не бисте радили нешто боље од тужакања народа, је л тако?! Сигурно сте могли да будете бар песник, ако већ не манекен. Мада сад има и ћелавих манекена... Добро, добро, немојте да се жестите, испричаћу све тачно онако како је било.

ДАКТОС:

Ајде, ако Бога знаш!

ДЕСА:

Дакле, било је то пре четири месеца у ресторану Навика. Ја сам тамо била приватно и пила своју прву јутарњу кафу...

ДАКТОС: *(Судији)*

Овде пише да она ноћу пева у том објекту.

ДЕСА:

Певам до четири. После четири не може да се ради јер навале они обријани, куроглави, са наушницама у носу, ланцима у рукама и шприцевима по џеповима...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ, *кроз зевање*)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се.

ДЕСА:

Дакле, остала сам у затвореном ресторану да попијем кафу док не проради пијаца, па да на повратку кући, успут, купим и ручак. Јер, осим свега, ја сам и домаћица. И то сасвим пристојна. Вама је, госпођо судија, сигурно добро позната судбина запослене жене коју и ја делим...

ДАКТОС: (*Зева)*

Аааааа! Ајде...

ДЕСА:

Добро, добро, само сам морала да нагласим како више нисам била у објекту службено, него приватно! А тужитељ је био пословно. На радној вечери која се отегла до радног доручка. Седели су за столом до мога и дерали се из петних жила, упорно тврдећи да певају!

А молим вас јел ово песма? *(Имиӣира)*

Милијана, моја тугооооооо
није ми се дизо дугооооооо!
Ој ђевојко, црни јадеееееее
откада ми ти не дадеееееее!

И пуцали су у лустере. Лустере, признајем, нису погодили, то јест материјалну штету нису нанели јер им је координација покрета, већ озбиљно попустила. Али су зато погодили једног голубића који је невино лепршао изнад парка у коме се иначе налази поменути објекат. Погодили

су и нека кола без возача, што су у близини била, додуше непрописно, паркирана и - ко им је крив! Успут су окрзнули и кувара јер је покушао да се повуче кроз службени излаз...
Али он је отац троје деце и неће се усудити да сведочи. Тако да немам сведока. Тужитељ је био мртав пијан!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор! Пазите како се изражавате о мом уваженом клијенту!

СУДИЈА: (ОФ)

Одбија се! Наставите.

ДЕСА:

Морам да кажем каква је била уважена противничка страна. Кравату ми је везао као подвезицу. Мислим док сам још певала... док ми није истекло радно време. Имам и доказ. Ево те кравате, коју ми је везао у три ујутро кад сам запевала моју омиљену...
(Пева)

Шта је било са љубављу нашом?
Мило моје, вараш ме са флашом!

Ти си моја мука и судбина,
моја љубав прва и једина,
моја срећа и моја милина,
мој завичај, моја отаџбина.

Шта је било са љубављу нашом?
Мило моје, вараш ме са флашом!

А кад дођеш кући, жалим што сам жива.
За све што ти смета, ја испаднем крива.
Што ми сламаш срце, опростити могу,
али не разумем, што ми сломи ногуууууу!

(Дакӣосица се оӣеӣ разїалила уз ӣесму.)
Сви одлепе на ту песму, али ми нико не везује кравату око бутине. Обично добијам паре! Ја за кравату не могу да купим ни лук, ни месо, ујутро на пијаци.
Већ у двојку је био трештен...
ТУЖИЛАЦ: (ОФ)
Подсећам славни суд да мој клијент има посланички имунитет!
ДЕСА:
Па шта онда што има имунитет? Ваљда смем да опишем како је изгледао?!
СУДИЈА: (ОФ)
Ипак, бирајте речи, с обзиром да говорите о човеку коме је народ дао своје поверење!
ДЕСА:
Тај народ је исто тако пијан!
ТУЖИЛАЦ: (ОФ)
Захтевам казну за увреду народа!
СУДИЈА: (ОФ)
Полако, колега! Регулисаћемо то...
ДЕСА:
У реду, бираћу речи с обзиром да се ради о човеку из Дневника.
За појасом, изнад гузице... како се то зове са имунитетом? Стражњица? Добро! Ту је имао затакнут хеклер, го ко пиштољ. Поклон од Министра. Не знам да л од актуелног ил од сврғнутог, тај је са обојицом кум!
ТУЖИЛАЦ: (ОФ)
Ово је превршило сваку меру!
СУДИЈА: (ОФ)
Али смо, напокон, дошли до предмета.

11. блок: Предмет расправе

ДЕСА:

Предмет, односно инкриминисани бућелар је био затакнут испод личног наоружања. Вирио је из задњег џепа. У једном тренутку глава му је пала у тањир са... Ако не морам ја не бих детаљисала чега је све било у том тањиру, мало сам гадљива, знате...

ДАКТОС:

Није потребно, напротив. Настави...

ДЕСА:

Добро дакле, тужитељ је у тањиру задремао. Ја то донекле и разумем. Уморио се. Није лако веселити се читаву ноћ у ова несрећна времена! А и био је као што рекох мртав пијан...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се.

ДЕСА:

ОК, био је у алкохолисаном стању. Као свиња! Ко крмак!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Све да је то и истина, то вама не даје право да присвајате његов новчаник!

ДЕСА:

Прво, то се не може назвати присвајањем! Он мени није платио десет песама! Ја сам само намеравала да га приватизујем, јер је постојала опасност да испадне и постане ничији. Или, што би било још горе - друштвени! То је, дакле, било не само моје демократско право, него и моја демо-

кратска потреба да га спасем од подруштвљавања. Јер сам ја, као што сам већ доказала напредна и прогресивна! Је л' вам сад јасно зашто је био потребан онолики увод?!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор! Ту о приватизацији не може бити ни говора, јер је новчаник ионако већ био приватни!

СУДИЈА: (ОФ)

Тачно!

ДЕСА:

То јесте, али мене фактички сам новчаник уопште није занимао. Премда је био репрезентативан, од змијске коже. Шта ће једној дами мушки буђелар!? Са сликама његових жена и деце. Сликама се фали али алиментације не плаћа! Могу да се кладим! Ја бих то змијско чудо вратила, само да су ме пустили! Мене су занимале само паре које су биле унутра, а које су биле друштвене, за шта ја могу да изнесем доказе, јер им знам порекло!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Приговор! Ово није предмет расправе!

СУДИЈА: (ОФ)

Усваја се! То суд не занима!

ДЕСА:

А зашто то не занима славни суд? *(Пауза, нема одӣовора)* Добро дакле, ја сам само хтела да приватизујем друштвене паре, као што је општи тренд. Односно да их прелијем из фонда Змијска кожа у фонд Дамска ташница. А приватни новчаник бих сигурно вратила, само да у том часу нису упали тужитељев бодигард, заједно са шоферчином и отели ми предмет расправе. Којом приликом су ми сломили руку. Ја схватам да су они били нервозни, јер није лако ӣоӈати целу ноћ у колима пред кафаном, док газда

лоче, ждере и пуца. Али мени моја рука треба сваки дан, ту не могу да будем толерантна, ма колико да желим...

ДАКТОС: *(Судији)*

Овде стоји податак да је лом извршен у ... пријатељској ватри.

ДЕСА:

Јесте, лом ноге, али руку су ова двојица. Они су позвали полицију која ме ухапсила. Којом приликом ми је сломила и ногу. Јер, нормално, кад четири мушкарца бију једну даму, полиција хапси - даму! Односно, хоћу да кажем сад, кад су похапсили све кримосе... Сад овај... Добро да ја пожурим! Хоћу да кажем колико је нога круцијална за моју певачку каријеру! Како да певам са штаком? Ајде: како?! Покажите ми, господине тужиоче, ако мислите да може! Па не можете да ми покажете, кад не може! Из свега овога, славни суде, произилази да сам ја у ствари, поломљена, односно оштећена страна. А мени се суди! Потпуно наопако!

А где су приче о сузбијању организованог криминала?

Ви судите несрећној самохраној уметници, док около неометано вршља мафија...

Добро, не вршља више, заборавила сам да су похватани! Пардон!

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Инсистирам да прекинете расправу, госпођо судија. Ово је изгубило сваки смисао.

СУДИЈА: (ОФ)

У реду колега! Ако баш инсистирате, молим окривљену да напусти судницу!

Дактос почиње да куца, то о прекиду расправе.

ДЕСА:

Ко да напусти, шта? Не пада ми на памет! Ви немате право да ме прекидате у сред излагања!

Ја ћу да се обратим медијима!

А господин тужилац који је кол'ко до јуче био задрти друг...

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Суд мора да прекине ову фарсу! Избаците ову жену! Захтевам!

СУДИЈА:

Усваја се! Позовите обезбеђење!

ДАКТОС:

(Сасвим са ӣросценијума ӣокушава нешто да дошайне судији, немушто. О томе да обезбеђење шӣрајкује, а то не би хӣела ӣласно рећи...)

ДЕСА:

Не можете ви мене тек тако избацити!

Ја сада нисам у улози окривљене, него у улози њеног браниоца! Где то има да се из суда избацује бранилац у пола одбране! Хоћу да кажем да се овде уопште не суди Десислави Ђоновић, него напретку и демократији. Овде се суди приватизацији, као принципу! Као мотору нашег бољитка и приближавања културном свету.

Изјављујем да НЕ ПРИЗНАЈЕМ ОВАЈ СУД!

Признаћу само приватни суд у приватној демократској држави моје партије!

12 блок: Финале

СУДИЈА: (ОФ)

Доста. Парница се прекида.

ТУЖИЛАЦ: (ОФ)

Ама, избаци је! Изнеси је, ако треба, шта млатараш!

ДАКТОС:

Ја да износим бабе, јесте ви нормални?!! Па нисам ја скупштинско обезбеђење! *(Демонстративно седне.)*

ДЕСА:

Јесам се ја због овога догодила као народ?

Јесам ја због овога лупала у шерпе? А?

Јесам ли зато бранила мостове својим телом?!

Јесам ли зато превртала контејнере, како пуне, тако и празне?

Да ме избацујете одавде ко последњи шљам?

Срам вас било!

Где ми је мобилни!?

(Батрља се и телефонира.)

Ало, Рако бре! Изем ти твоје савете и твоју модерну, Хашку одбрану!

Ма разбићу те ко дете звечку, барабо адвокатска!

СУДИЈА: (ОФ)

Зовите обезбеђење, одмах!

ДАКТОС:

Обезбеђење штрајкује, госпођо судија!

Штрајкује, зар нисте чули!?

ДЕСА:

Молим? Ха, ха, ха! Штрајкује вам обезбеђење, господо. Значи не можете ми ништа... ха, ха, ха, не можете да ме шутнете...

ДАКТОС:

Можемо да им се придружимо, госпођо!

Ни ми нисмо адекватно плаћени!

(Истакне таблу са натписом ШТРАЈК!!! Облачи гаће од тренерке и демонстративно седа на под. Испотиха почиње песму „ Дај нам сунца“.)

ДЕСА:

Молим? Па како? Извините онда...

Видимо се кад вам прође...

(Повлачи се. У телефон. Сад је потпуно другачија него раније. Једна обична збуњена и забринута жена.)

Чекај, Чекај, Рако, да те питам још нешто!

Јел то по закону да Суд штрајкује?

Ама знам да штрајкује и царина и пошта и просвета и сви остали који немају законско право. Питам те за Суд!

Како бре, све је по закону, само није по закону да ја наплатим своје песме?! Само није законито да ја принудно наплатим свој уложени рад?!

Што ме бре наговори да правим будалу од себе,

већу него што је живот од мене направио?

Да сам бре, рекла истину да немам леба, можда би ми опростили...

Придружује се дактосициној песми.

Дај нам сунца дај...

К р а ј

САМОУБИСТВО У САМООДБРАНИ
(или спасилац)

солистичка ѓротеска

Беоѓрад март - айрил 2007.

Посвећено ĩлумцима

Догађа се на сцени, вечерас

Пре почетка представе, треба најмање три пута упозорити публику да искључи мобилне телефоне. Љубазно, нежно... умилним, сензуалним, женским гласом...

На сцени се налази декор за неку представу. На пример дрњава фотеља прекривена неким брокатним, или плишаним прекривачем, нешто што игра сто прекривен раскошним столњаком, испод кога није сто него картонска кутија. Можда има и "кревет" такође прекривен истим брокатом, или плишем. Сунцобран. Можда и лепеза.

Неки стубови и степенице (ако се нађу). Обавезно мали тепих који прекрива оно место на сцени где не сме да се хода... тј. налази се на потпуно бесмисленом месту, у односу на остале елементе декора... итд.

Из ОФ-а, директор позоришта са приличним шпрахфелером и као са пуним устима:

ДИРЕКТОР ПОЗОРИШТА: Поштовани гледаоци, принуђени смо да откажемо вечерашњу представу

ТРАГИЧНА ПРИЧА О ЉУБОМОРНОМ ЦРНЦУ И ЊЕГОВОЈ БЕЛОЈ ЖЕНИ ДЕЗДЕМОНИ по Шекспиру, због изненадне болести главног глумца...

Из портала Миле му упада у реч, очигледно љут и спречаван од некога.

МИЛЕ: Ђавола болестан! Ено га пијан и испребијан у бифеу! Ма, пусти ме!

ДИРЕКТОР ПОЗОРИШТА: Извињавамо се поштованој публици и обавештавамо вас да карте можете заменити за следећи термин истог наслова, односно за петак 31. текућег месеца или...

МИЛЕ: Е, неће бити следећег термина!

Извири на сцену, али га скоро одмах увуку назад у портал.

Нећу ја више да ускачем у ово говно
Ма, пусти ме, бре, будало идиотска!

Директор прича практично без заустављања

ДИРЕКТОР ПОЗОРИШТА: ... за неку другу од наших сјајних представа. Захваљујемо се на пажњи и на поверењу. Још једном молимо за разумевање. И за опроштај! Хвала!

Страшно крчање у звучницима. Светло кратко мигне, као код преоптерећења мреже.

Миле се отргнуо и упао на сцену. У костиму Дездемоне. Згужван. У рукама му свежањ разних каблова које је ишчупао... Има и стомак труднице.

МИЛЕ; Ма пуштај ме, кретенчино увлакачка!

Упао је, и само што није пао на сред сцене, јер се једва отргнуо. У портал:

Ја ћу да им кажем! Ајд' сад ме спречи ако имаш муда!

Публици: Нек' се са ове усране сцене једном чује права истина!

Довикује некоме у кабини, у дно ӣледалишта.

Ђоле, немој случајно да ми погасиш светла! Никад нећу да ти платим оних фрталь сома европејаца што си ми узео на покеру! Па ти види шта ти више годи. Да ти овај владајући говнар одбије 20% од плате, што значи 300 кинти или да ти ја платим коцкарски дуг. А иначе, могу да ти цалнем још вечерас, ако будеш сарађивао. Снимио сам спот за дијеталне коњске кобасице!

Публици: Зарадио сам три годишње плате, за једну ноћ.

Ђолету: У кешу! Обрати пажњу.

Вади из ӣрудњака и ӣоказује новчанице. Гледај!

Публици; Нико бре не плаћа к'о месна индустрија која продаје млевене куце!

Светло двайут краткo миӣне, као да се Ђока сложио.

ОК, то смо се, значи, договорили... Само закључај врата да не примене силу. Владајуће структуре обожавају примену силе...И не јављај се на локал!

Публици Јебеш истину у мраку, јел' тако, поштована публико!?

Да изађемо и са јебеном истином једном на светло дана!

Односно под светло рефлектора!

Добро вече!

Опростите због каблова! Морао сам да их ишчупам пошто овај лаже.

А мене спречавају у изношењу голе истине!

Он и његови...

Суфлеру, у поштал. Љубазно, као дама.

Оћеш каблове, душо?! Изволи...

Само храбро, извири на светло и узми ове дивне каблове. Ајде... Прићи... Стисни којонес ... Ако имаш шта да стиснеш, мислим!

Публици, победоносно.

Нема шта да стисне! Да има то, што треба да се стисне, он би био Глумац. Не би чамио у сенци портала и шаптао текст којекаквим умишљеним барабама које не могу да савладају три реплике до стоте репризе!

У ваздух, као да га чују у бифеу.

Пардон! Извињавам се цењеним колегама и драгим колегиницама.

Ово се, наравно, није односило на СВЕ извођаче глумачких радова.

Публици, у поверењу.

Само на демократску већину! Ха, ха!

Него, да се разумемо ми нешто! Сви ови који се мувају по позоришту - сви су они, у ствари, неиживљени глумци.

Али и глумчад је неизживљена!

С том разликом што глумци нису иживљени сексуално...а ови, иза завеса и около... Они су неиживљени глумачки!

И сексуално. Нормално.

Суфлер, сиромах не сме да изађе на сцену, а све би дао да сме!

Да га само видите на генералним пробама! По сто пута извири оданде, к'о миш из помија: да каже нешто редитељу, да домахне штогод електричару... Или просто утрчи усред љубавне сцене и вришти:

Имиӣира суфлера

" Спуштај тај цуг, будало, касниш к'о пензија!"

Оӣуштено Међутим, ја имам потпуно разумевање за то, што он не сме да се појави пред вама.

Суфлеру: Да изгледам ко ти, ја не бих ни на улицу излазио! Ни на пијацу!

Публици Ма да... могао би баш и да се појави... Ионако га нико не би приметио... Педаљ, жилет и згажена трешња!

Извешӣачено, најадно "љубазан". Ка ӣорӣалу:

Ох, добро вече, господине директоре!

Већ сте стигли из тонске кабине? Брзи сте, бога ми! К'о би рек'о, за вашу тонажу! Пардон, килажу!

Па, како је ваш господин будући теча, а наш нови тонац? Је л се много потресо због каблова?

"Мирољубиво, ӣолерантно, широкоӣрудо..."

О кеј! Зашто се мрштите? Опште је познато да сте радно место тонца дали као мираз уз тетку из Криве Феје, еда бисте јој испунили њен "тисућуљетни сан" да одапне удана у Бе-

ограду! И да вам остави течин стан! (Када оду Богу на истину...)

Штета што нисте могли да му нађете неки пристојан бизнис у струци него само тај бедно плаћени послић, у тонској кабини.

Нема везе што не зна да ради! Научиће, млад је још...

Одједном зајева.

Мора да је грозна гњаважа у животу, доживети стоту, доживети ...

На рез, директору:

Ево, сад ће теча да се докаже чим преспоји ове каблове и оспособи звучнике за даље емитовање ваших лажи... Шта је? Ни вама се не излази пред лице јавности са том разлупаном њушком? Штета.

Не знам онда како ћете... пошто мени не пада на памет да вам се придружим у мраку...

Публици: Ништа га не чујем. А ви?

Показује ми нешто, к'о да је мутав... а није мутав, чули сте га малопре преко звучника...

Дивна дикција... једино што се ништа не разуме.

Знате ли шта он мени показује?! Овако:

Задиже сукњу и показује шутирање, па ко да га је неко шутнуо у дупе...

Шта би то могло да му значи? Можда ножица у дупенце?

Дирек҂тору, у ӣорҭал:

Пардон, а о чијој ногици и о чијој гузи се ради у тој вашој сликовитој пантомимској реплици, господине директоре?

Да није у питању мој задњи трап?

Публици: Ау, што сам се потрес'о!

Вулӣаран ӣест, дирек҂тору.

Ма тури га својој секретарици у лајаву губицу, творе смрдљиви!

Публици: Извините за ову малу... дигресију...

То је господин који вам се лично обратио преко озвучења.

Глава наше уметничке куће. Како оно каже народ? Од чега смрди риба? Е, од тога смрди и уметничка кућа!

А што воли да се обраћа, к'о да је председник!

Мислим, воли да се обраћа вама и онако народу преко телевизора.

Поводом премијера. Свечано и радно...

А после премијере, тај једва чека да неко сломи ногу, да нека остане у другом стању или да се, као што је вечерас случај, звезда ансамбла нароља, па да може да вам се обрати и откаже представу. Зато што је скупо да се игра и плаћају хонорари.

Штеди!

Тај иначе мисли да театар не постоји ради глумаца, (ни ради вас)!

Него ради тога да би он био диша!

И наравно, верује да је настао пре шест месеци.

Театар. Односно, одкад је он постављен на функцију.

Никако да провалим зашто толико воли да се обраћа.

Ваљда навик'о на митинзима...

Или зато што је у души каплар. Није каплар, него капо.

Уљудно, кокетно, као дама, директору:

Нама, мислим ансамблу, обратили сте се само три пута.

Једном, приликом инаугурације....

Публици: Значи кад се угурао у фотељу.

Јер реч ина**угурација** потиче од речи угурати се, ако нисте знали.

И два пута (нам се обратио) кад је хтео да прекинемо штрајк.

Неко иа је из иублике нешто иитао. Молим?

А, не, не. Није то био штрајк глађу.

Него обичан штрајк. Од глади.

Знате, уметници не могу да штрајкују глађу, зато што су они хронично гладни. Могли бисмо, евентуално, да штрајкујемо ... како да кажем?... жедноћом...

Односно не локањем...

Тежак уздах неверице.

ал' тешко да би то могло да се организује...

Још тежи уздах неверице...

Мислим, нисмо ми толико солидарни. Ми смо индивидуалисти...

Злобници кажу: егоисти, егоцентрици...
Индивидуалац је права реч!
Госпон диша, пак, није индивидуалац - него индивидуа!
Врло образован човек. Говори три језика.
И сви му матерњи! Српски, хрватски, црногорски и босански...
А? То су четири? Па да. Да сам знао збрајање, ја не бих био уметник, него бизнисмен!.
Полиглота (диша) тврди да се на босанском **себичан** каже **сјебичан!**
Озбиљно! Часна реч!

Директ̄ору кокет̄но.

Немој да се једиш, мацо. Дођи да ме спречиш...

Поново ӣублици, мушки.

Нема мууууу... равног!
Имате изузетну срећу и част што се вечерас дотични лик, није појавио пред вама главом и брадом, као што иначе има обичај. Њега чак и шминкају пред наступ отказивања представе. Али вечерас нису могли да га нашминкају, пошто је мало попио батине па му нос испао као крвава бабура и око му се мало затворило. Сада је комплет као киклоп. Ни Даца није могла да му поправи њушку...

Директ̄ору: Ви слободно изађите да демантујете, мистер киклопе, ако лажем!

Публици: Видите! Не изилази... Дакле, може ли се мени веровати?

Као да га нешто питају:

А? Које око? Зашто вас то интересује?

Гледа у порталл

Мислим да је десно. (Десно око му је бесно) А? Молим?

Публици Опет ми нешто пантомимише, не схватам. Овако каже...

Показује"навлачење", трудноћу, па жену са бебом у наручју

Шта би то могло да му значи?

Одједном схвати шта то значи и смркне се.

Опасно, крене ка порталу.

Ма коме ћеш ти да јебеш мајку, говнарчино!? 'Ошеш да ти откинем и то пола увета што ти је још остало?

Па, на два корака од портала застане и промени расположење.

Паз' да ме не извучеш у мрак!? Ал' си лукав! Прц!

Публици: Провокатор.

Види се да је био ДеБеовац... Морало је од нечег да се живи!

Директору: А? Па, шта, ја барем нисам био Ознаш!

Дакле, Отело уопште није болестан него је у алкохолисаном стању, како то воле да кажу наши мили органи реда. Е, па тако алкохолисан, он је ушао у *(као спикер на вестима:)*

"лаку размену вербалне ватре"са, овде присутним, господином газдом.

Разменили су и "неколико тврдих предмета". Мислим флаша и столица.

Све то, око поделе која се вечерас појавила на огласној табли.

поново као ТВ спикер:

"Вербална ватра је врло брзо прерасла у отворени разговор шакама, те су се њих двојица, горе, у самом срцу театра..."

Срце театра је наш интерни бифе, толико ваљда знате!?

Значи, разменили су неколико аперката и крошеа... толико да ни један, ни други, више нису за јавно приказивање.

Због тога отказују представу, а не због болести!

Директору Слободно ме демантујте, ако лажем!

Извол'те!

А што сам се ја обук'о нашминк'о и набубао текст да ускочим без иједне пробе, боли тебе ђока!

Према светлосној кабини

Извини Ђоко!

Светло мигне "са разумевањем". Поново у публику.

Мада... можда је и због болести, ако узмемо у обзир да су хистерија и алкохолизам такође неке бољке, је л' тако? Али, кад би се због тога отказивале приредбе по позориштима, онда ни једна не би ни могла да се

изведе. Јер увек има неко хистеричан или неко ушибан. Као наш Отело.

пијано: И ја сам тресnуо пет виљака и шест шамара, па ипак оћу да играм!

некоме у публици

Где сам оно стао?

Аха, да! Дакле, то што је колега који иначе игра Дездемону, побегао у кућу великог блата, није био довољан разлог за отказивање представе!

Него је мени наређено да набубам текст и ускочим без пробе...

У портал: Ко да мене нису звали у тај шупак па сам држ'о ниво и одбио!

Имитира душу

"Протрчиш тај мизансцен за пет минута, човече, ти си профи!"

У портал: Јесам профи, али ту Дездемону је Србислав "креиреао" 4 месеца!

Публици: Србислав, је колега који иначе игра Дездемону. Премијерна подела!

У портал: По којој то логици њему треба 120 дана, а мени је доста пола сата?!

Имитира "Ти си професионалац, примаш плату. Какву-такву."

Публици: Ха! Кад уђем у банку сви се упишају од смеха!

У портал Јесам набубао?! И протрчао мизансцен! На овом месту сам умирао 5 минута сам самцат, без Отела који је требао да ме дави,

али није имао времена. Па сам ја маштао како ме дави...

И био сам спреман да ускочим. А онда сте се вас двојица...

Публици: Кад праве премијерну поделу, мене се нико не сети. Нисам им довољно добар.

К'о ленчуга сам, не долазим на пробе и штатијазнам!

У ӣорӣал: Седи ти на првих 15 проба док редитељ "излаже експликацију" и док серу за столом. Нисам ја себе нашао на улици да пола месеца гледам "генија" како игра монодраму "Ала ми је непријатно, што сам оволико паметан!"

Публици: За премијеру сам на лошем гласу, а за шесту репризу нисам!

У ӣорӣал: Кад се звезде и миљеници, разбеже по тезгама, онда сам вам одједаред **сасвим одличан.** Онда сви рачунате на мене.

Па нисам ја Балашевић да рачунате на мене, јеби га!

Нисам ја из педесет и неке, ја сам седамдес'осмаш!

Имиӣира... "Куку, брате, ускачи, спасавај! Пропаде кућа! Пропаде свет!"

Публици: Први пут кад попустиш, попустио си за читав живот!

Спаси једном, спаси други пут...

После испадне да сам ја анониман глумац...

О мени нико ништа не пише. Критичари торочу о премијерама...
Нигде моје слике! Кад ја ускочим, афиша је давно одштампана, тако да играм под разним именима мојих познатијих колега. Нема ме ни на плакату.
Погледајте у програму! Тамо пише да Дездемону игра Србислав Балкановић! А ја, нити сам Србислав, нит сам Балкановић!
Спаси у матичној кући, спаси у конкурентској! Још им после криво што играм, по свим позориштима! Тезгарош, кажу...

У портал: Играј ти у свако доба дана и ноћи...
и мачоре и вештице, и ратнике!

Публици: Све што нико не може и неће, ја могу и хоћу....
Или морам - као вечерас...
Није мени жао да их оставим на цедилу, ал морам да једем!
Још после прдуцкају около како ја баш волим ускакања... А шта да радим кад ми не дају, нормалну улогу?!
Доооооброоооо! Лажем!
Нудили су ми ономад да играм Хамлета...
Ал, без речи, јеби га! Каже:

Имитира некоī „īенијалноī" редитеља.

„да Хамлет није био мутав, не би му се то ни десило!" Кореодрама! Држ' да набијем!
Нудили ми да плешем Хамлета!

Пантомимски показује „дал' да живим ил' да се бесим"

То као "Бити или не бити"

Бесно: **Ма, иди у манастир.**
Можда бих и прихватио ... знате како је, то улази у уметничку биографију "играо је Хамлета"... А како га је играо тога се ионако нико не сећа.
Можда бих, дакле, и прихватио тог Хамлета, али ме је било страх...
Шта мислите, ако горе стварно нешто има, па га после сретнем?
Како да изађем пред њега?
Мислим пред Шекспира!

Прекрсти се. Пауза, ӣа брзо

Бије ме глас да сам неиживљени редитељ, само зато што ми иду на нерве! Ако он може да пати што није глумац, што ја не могу да будем латентни редитељ?! Ма какав глумац! Имали смо једног који је патио што није ГЛУМИЦА! Носио је репић са машницом!

Пауза Ускакање је једини начин да их ескивирам а да ипак играм...

Пауза И ... онда су ме провалили ... па се навадили... Мислим управници...
Још ме редовно, саосећајно теше како је покојна Гоца Косановић „обожавала" ускакање. Као, мрзела је да се гњави на 50 проба и да трага за решењима... Да гледа партнере како се муче.
Да трпи неизвесност..."

Природно Јер, док пробамо, никад се не зна да ли ће премијере стварно бити или неће. То се, збиља, никад не зна... Зато је Гоца, наводно баш као највише обожавала да улети кад је све готово и да само ђуска... Свежа и неизмалтретирана од генија, газда и партнера...

Мало се замисли:

Можда је све то и тачно...

Али Гоцино име сви знају и дан данас, а моје... Нико не зна како се зовем!

Колеге ме зову Миле Ускок.

Или Миле Спасилац...

Кад ме тако представе некој риби, она мисли да радим на базену.

Али ја, упркос свему - ускачем. Глумац је зависник... Ради оно што му се нуди.

Тако сам и вечерас...

Зато сам љут!

Зато сам излетео да вам објасним!

Јер сам ускочио чак и у колегин костим премда је он нижи од мене 10 цм и тежи 15 килограма. Ципеле су број 40, а ја носим 43!

Изува ципелу, па му лакне.

Кад попустиш једном, попустио си до краја живота... што кажу код мене у Кривој Фељи... Мислим код моје бабе... Овај...

Збуњен, рашчирава или распојаса костим, да лакше дише, па побесни. У портал

Није био довољан разлог за отказивање ни то што нисте имали да ми дате сисе!

Публици: Пошто их је једна колегиница позајмила за тезгу на фолк паради.

Позориште наравно има само један пар употребљивих сиса, а мени је дато да глумим са овим...

Вади јабуку из леве корпице грудњака, а из десне крпу дугачку око километра, све говорећи даље...

Још је перверзни сценски геније смислио да је Дездемона трудна!

Као трагичније да се придави трудна супруга, него ‘нако без стомака.

Имитира редитеља, "стренцера"

"Публика је данас огуглала. због телевизије и ратова... **Придавити рођену жену, то је так' нормално, али око труднице бу се можда неко и потресал', јел'? Ово је трагедија, није реализам кужиш"?!**

Пауза Наравно, ни једна од мојих незапослених колегиница, са својим рођеним природним силиконима, није могла да одради ову Дездемону! Што је иначе женска улога, као што и само име каже...

Али то не може, зато да се не би кварила редитељска концепција.

Јер идеја, да мушкарац игра трудну Дездемону... била је идеја водиља, кључ његовог редитељског решења!

У портал. Дамски.

Генијалан кључ!

Ингениозан. Конгенијалан. Луцидан!

Дубиозан!

Опет објашњава публици.

Редитељ је, наиме, један бивши брат... што је врло деликатно, знате...

Застане, па прича некоме у публици.

Нисам рекао топли брат, већ бивши брат! То значи лик из неке од бивших братских република које су постале иностранство. Свет! Пошто су се претходно с нама братски поклали! И пошто су нас прогласили за ратне злочинце. И ми с њих! Па се ми њима сада "испричавамо", што су они пуцали на нас...

Узима јабуку, која је била сиса.

Ала ми се одједном једе бивша сиса, немате појма... Ја, чим се сетим бивше браће, одмах ми се приједу бивше сисе!

Једе јабуку и прича.

Тако је он од ех-буразера - постао чувени стрењер! Не бих да му помињем име... пошто једем... Ви га имате у програму ако сте баш толико знатижељни. Пише се са "цсзхмидт", етимолошки... Вука више не признају... Одцепили су и пола заједничког језика... (мислим на говорни језик, а не на орган за "љубљење са језиком"). Другу половину језика управо буквално преводе са немачког... Сзсхмидт је чувен у белом свету по адаптацијама класика. (На мрвог вука и зец шиљи... ону стварчицу...)

Пауза

То је сад страшно "in" - адаптације драма! У драме! Или трагедија - у трагедије!

Пошто Шекспир није знао шта хоће да каже а тај сценски маг зна.

Наравно, он је своју, антирасистичку али сексистички чисту, мушку поделу бранио "повјесном ћињеницом да су и код самог старог Вилија женске ролице тумаћили мушки."

Нормално А нипошто геј идеологијом!

Бесно: У реду! О.К. Нек' тврди шта тврди, али не дам да ме вата за дупе!

Пустим први пут, мислим, забунио се. Пустим опет 'ајде гост је. Трећи пут, да покажем како смо се помирили. Четврти пут, да не правим скандал. Пети пут, добро, попио је човек, ал, јеби га шест пута је превише! Кад већ нисам у подели и трпим га у бифеу!

Јебо'те, ако смо и бивша браћа ипак је то инцест!

Диши, женсӣвено.

Природно, наш госпо'н диша је стренцером фасциниран!

Дефинитивно. Недвојбено. Безпоговорно!

Публици. Јер је укапирао да може опстати у фотељи само ако је апсолутно одушевљен свим и свачим што нам долази из великог белог света.

Нормално Пошто је свет глобално село, диша мора да буде глобални сељак!

Као да ӣа је неко из ӣублике нешӣо ӣиӣао.

Молим?

Не знам... Одкуд вам таква идеја?!

Ма неее... Ију наопако!

Није... Наш господин директор? Не, не!

Не верујем. Ма, није!

Као да се мало двоуми.

Истина, он није жењен, али... али (дерпе) није сигурно, могу да се кладим!

Ја бих пре рекао да је сексуални сепаратиста...

Као да ће неко из публике нешто пита.

А? Не знате шта је сексуални сепаратиста?

О кеј, шта би на пример био сексуални терориста?

То би био садиста, зар не?

Е па, по аналогији, сходно томе, шта би онда био сексуални сепаратиста?

Сачека одговор, који не добија

Жао ми је, не могу да вам преведем, због присутних дама...

Тако је!

Мастурбант... Дркација, брате!

Природно:

Уосталом и да је чајник, шта се то нас тиче!?

Ја сам толерантан, како према националним, тако и према сексуалним мањинама, варијацијама и девијацијама!

Жене се ту нешто стално трте и буне, у последње време.

Формирају неке фронтове и лобије, траже поделу власти...

Разумљиво, њима су хомићи директна конкуренција.

Мени нису, бога ми!

Што више чајника, то више риба остављених мени на милост и немилост.

Да бирам, јел' тако?

Ако неко ово пренесе мојој жени - ништа нисам рек'о!

Заклећу се у ташту, ако треба!

Враћа се на ӣему.

Уосталом они су идеални за позоришне управнике.

Као на пример... добро, није нужан пример... Сви га знате.

Барем половина позоришних управника треба да буду ... ТО! Зато да би млади глумци добијали ангажман под истим условима као и младе глумице. А не да они добијају ангажман без икаквог ангажмана!

У ствари, најбоље би било да се за директоре театара убудуће бирају **бисексуалци.** Да би позоришта могла формирати колико-толико мешовит ансамбл.

Нећу ваљда доживотно да играм транце...

Нек' и даме мало глуме! Њима је глума у крви...

Бисексуалце имају још једну предност.

Они су најбољи преносиоци Сиде, што би многим младим глумцима омогућило бржу смрт. Која је, уз то драматичнија, атрактивнија, елитнија и модернија него што је полагано и мучно умирање од глади, у беди...

Као Модиљани... То је више за сликаре, мислим умирање од глади...

Јел' знате ви каква је конкуренција међу младим актерима? У ово мало државе што нам је остало школује се 250 будућих глумаца. Земља нам је мања за 60%, али зато имамо глумаца 400% више! Наравно, нико њима не гарантује да ће икада ући у позориште, него само да ће извесно време играти улогу конкуренције. Кад и ако, ту улогу одиграју најуспешније, можда могу да добију и понеку тацну или кофер за изношење на сцену... Наравно, тек пошто изумремо ми који сада носимо носеће роле.

Управнички кревет ће се неминовно опет појавити као сцена за полагање аудиције!

То је нека врста традиције...

Питам. Да ли се сексуална услуга може третирати као нека врста корупције или не? Тачније, да ли потпада под тај нови закон против корупције или не потпада?

Ја сам, у ствари страшно наиван тип... Ја те ствари и дан данас радим потпуно ларпурлартистички... Односно - бесплатно. Боље бих прошао да сам наплаћивао вршење сексуалних услуга него ово - извођење глумачких радова, јел'? Овако продајем и душу и тело...

Мени, бре не плате ни кад јебем ни кад ме јебу!

Кад јебем, кажу - уживаш!

А кад ме јебу кажу - судбина! Пих!

Некоме дирекӣно:

Ама, не јебу ме буквално, него фигуративно!

На шта ја теби личим! Мрш! Шиц!

Стани! Немој!

Поново у ӣублику.

Извини, мало сам се распричао и проширио тему. То ми је деформација још из времена док сам био председник синдиката. Не-

давно сам дао оставку, па не могу још да се навикнем...

Па шта?! Нисам ја једини који не могу да се навикнем на чињеницу да сам смењен!?

Поново у ӣорӣал.

Кажи душо... А? Добро, добро... Перику... Чекај бре! Ово је моја коса!

Публици. Наша шминкерка Даца. Далеко станује, па жури кући.

А мора да закључа све, пошто се у позоришту све краде...

Публици Врло фина девојка... Стидљива. Е, да је мало више стида у театру...

Шминкерки А? И трепавице, нормално, шта ће ми трепавице...

Е, љубави, не могу да ти додам, због тог гелиптера што стоји поред тебе. Мораћеш сама да је узмеш...

Ја сам ти овде као у светлосном рингу. Чим зароним у таму зграбиће ме неки од тих дишиних подрепаша.

Публици. Кад зарониш у таму, поједе те мрак!

Морам да останем овде где ме штите погледи јавности...

Добро, баци кутијицу...

Он ӣовори ӣублици, док скида накиӣ и ӣрейавице и док све ӣо ӣакује за Дацу.

Само тренутак да обавим ову малу трансакцију...

Немојте да ми се разбежите, случајно, јер чим ви изађете, они ће да се баце на мене

као шакали! Чудо једно како сви галаме да воле истину, а чим зинеш да је кажеш удруже се да те спрече! Срећа моја што се сви они боје очију јавности тј. ваших погледа... Они делају само у мраку...

Као и све мрачне силе...

Баца кутију назад Даци.

Чекај бре, с чим ћу ја да скинем шминку?

Не могу овакав на улицу.

Ухапсиће ме неко. Силоваће ме.

Продаће ме у бело робље, бре!

Даца му убаци влажне папирне марамице.

Хвала ти, срце си, на све мислиш!

Публици, скидајући шминку.

Изгледам као сам, а?! Еееe, то је илузија!

Џаба ја покушавам да разбијем вашу илузију о театру. Ви свеједно гајите илузију, да сам ја сам. Навикли на илузије...

Усамљен јесам, али нисам сам. Нажалост! Далеко од тога!

Истина, Даца управо одлази (ћао срце!)

И дишица се малопре негде изгубио.

Можда је отишао да зове правницу, да ми откуца отказ?

Или још горе, да зове полицију...

Ма звао би тај лудницу, само кад би смео!

Али не сме - одвели би њега.

Будимо реални: сваки нормалан психијатар, ма колико они личили на своје пацијенте, покупио би управника позоришта који

тражи хапшење глумца само зато што је изашао пред публику, јељ' тако?!

Имао сам ја једног који ми је на сеансама причао како је као мали сањарио о томе да буде глумац. Чувени ђак чувене психошколе, а ја га плаћам да ми исповеда своје снове! Чек, бре Миле, ко је овде луд!? Једног дана изађем и вратим се у нормалан живот!

Схвати да се изланuо, ӣа се вади.

Нисам се ја стварно лечио, то је онда било у моди... да се мало апстинира од пића... Онај гешталт ми дао нешто што ме бацило на мало друкчију апстиненцију (импотенцију), дошло ми да га убијем.

Убрза. Но, добро, то нема везе. Да се вратим на дишу! Давно би тај мени спустио (затворио) завесу, само да му завеса ради! Ал' не ради, као што не ради бојлер, ни водокотлић, ни алармни уређај, ни противпожарни апарат јел'да, дебели?

У сваком случају дилеја се незнано куда загубио... (Зовемо га дилеја, од миља...) али ја, упркос свему, нисам сам. Вама се то само чини јер никога осим мене не видите. Ипак, сви су они ту негде...

Неки у порталу, као суфлер. Па онда овде стоји наш дебели ватрогасац кога сам малопре у дијалогу са Дацом назвао гелиптером.

Погрешио сам.

Није гелиптер него шмокљан!

Пали цигарету.

Сви чекају да се ја приближим тајанственим мраковима па да ме извуку са сцене.

Додуше...

Тамо у кабини је наш електричар Ђоле који је на мојој страни.

Довикује ка кабини.

Ђоко, лидере!

У поверењу. Али се зато у другој кабини зноји дишин новопечени теча јер не зна како да помогне свом милом нећаку... даваоцу мираза...

Покушавају да премосте звучнике којима сам покидао каблове...али не знају како... хаха!

Ка кабини. Зоранче би знао како, господине киклопе!

Само да га нисте отпустили због тече! Сад се крчкајте у сопственом сосу!

Поново публици.

Има сигруно и неколико колега, овде иза завесе где се налазе контролне рупе кроз које увек вире...

Јесу ли се смиловали критичари да их погледају...

Иде поред задње завесе и удари по њој изненада.

Чује се јаук...

Ето, шта сам вам рекао!

Што је најчуднније, сви су они у некој паници. Сви се понашају као да ја сада и овде правим неки невиђени скандал!

Довикује колеīама.

У земљи где постоји правна, полицијска, друмска и драмска мафија ништа није скандал! Скандал овде није могућ!

Поново ӣублици.

Кад би сутра и изашла у новинама вест како је неки луди глумац **одбио да не игра** представу, ко би ту вест приметио међу извештајима о томе какве је гаће фолк звезда носила на разводу са тајкуном?

Међу списковима нових пореза и педевеа... Нико нас не би приметио, као да не постојимо. Као да се вечерас овде ништа и не догађа.

Замисли се. У ствари - можда ми и не постојимо?

Можда је све ово пуки привид.

Можда се нама само чини да смо живи?

Разīледа сцену. Пауза.

Вечерас имамо специјалну срећу што нема декоратера! Јер они би ме изнели све са ово мало декора што стоји овде. Него, нема промена у овом адаптираном Шекспиру, па су збрисали куд-који, још пре почетка.

Иначе, њих је најтеже довући на бину, пошто се вечно коцкају у декоратерској соби. Како уз ‘ладно, тако и уз топло пиво. Једини ја остављам фул кечева и силазим

да одгудим свој мали допринос уметности.
Они јок, бато мој!
Они су радници, а радника се још увек сви боје.
Без обзира на то што је диктатура пролетаријата, и сав тај њихов поредак пук'о ко звечка, као што и сами знате.
Њих се ипак, још увек, сви боје.
Нас уметнике нико не зарезује.
Ми смо сироти, безопасни интелектуалци.
Нема више "поштених интелектуалаца" само - сиромашних!

Некоме из трећег реда.
Шта се смејеш?
Теби је смешно што ја кажем да су глумци интелектуалци, а?
Ти си чуо "глупи глумац", и верујеш
- је ли?
Ама, ја бре, знам напамет више литературе него што је твоја укупна животна лектира!
Добро, нећу да се свађам с тобом, видим да си јачи!

Осталима. Паметнији попушта...

За себе, бесно. Ама, докле ћемо ми паметнији да попуштамо!
Зато нам овако и иде!

Помирезно. Дајем целу своју следећу плату ономе ко погоди зашто овај детаљ стоји баш овде!

Подиже тепих испод кога је нацртан неки облик, кредом.
Ајде, да вас чујем, даме и господо!

Зашто овај тепих стоји баш овде, а не на пример, тамо или тамо?

А? Зато што је тако смислио сценограф?

Е није, него зато што су овде труле даске и може да се пропадне у ферзенк... има доле два метра висине. То јест дубине.

Може врат да се скрши, поготово ако паднеш на неки зарђали декор.

Уздах. Натруле су даске које живот значе...
а ми немамо лову да их променимо...

Па је тепих стављен као упозорење уметницима да заобилазе труло место. Нећемо ваљда финансирати још и повреде на раду. Нема пара ни за плате!

Однекуд исӣотиха звони мобилни ӣелефон. Уӣорно. Он заӣане. Ослушкује...

Јел' то неког од вас неодложно и хитно траже, поштована публико?

Што се не искључите, забога, па дошли сте у културну институцију!

Како вас, бре није стид! Три пута сте упозорени пред почетак.

Ко је тај простак, мајку му!?

Истина, ово није представа, али ја говорим!

Ћутим 5 година, а кад сам се одважио - ти звониш!

Боли тебе уво што сам у пола реченице... у сред емоције!

Ја овде доводим своју егзистенцију и свој посао у питање само да бих вама отворио очи, а ти звониш, барабо! Ја износим пред

вас своју душу и своју џигерицу, а ти си заборавио да се искључиш, простачино!
Ја демистификујем своју уметност а ти...
Ја ћу бре сутра да останем без леба јер сам теби рекао истину а ти...
Ја бре овде вршим јавно самоубиство у легитимној самоодбрани а ти...
Ћути ко заливен! Неће да се јави...

Пауза. Звони...

Да ли ипак има мало стида или нема довољно безобразлука нау из а квешчн?

Пауза. Звони и даље.

Неће да се одазове!

Некој финој дами из ӣрвоӣ реда, док мобилни и даље звони.

Је л' видите, госпођо, какав смо ми народ?

Сӣане и слуша како и даље звони онај мобилни.

Оли се јавити, живота ти, па да наставим?!

Чека. Чује се звоњава и даље. Он се мало збуни.

Види мобилна генерација!
Рађају се са мобилним. Клинци!

Однекуд, из сӣомака ӣрудничкоӣ
вади свој мобилни.
Окреће ӣублици леђа и сикће.

Јес' ти нормална бре, да ме зовеш у пола представе!
Радим, бре жено, радим!
Шта радим? Једем говна!
Моја супруга...
Мало је љубоморна, па ме проверава.
Опростите, молим вас.
Какав блам.

Дообро, јесам кретен, признајем.

Нисам једини кретен али сам једини који признаје!

Боже... страшно...

Јако се расӣужи, искрено. Поӣӣуно је сломљен.

Кад бих сад могао да пропаднем у земљу од стида и срама ја бих са задовољством пропао, верујте ми!

Стварно сам последњи бедник!

Постао сам кусур од човека!

У шта сам се претворио...

Уосталом, нисам крив! Крив је бивши режим! Крива је диктатура!

Он је мене, као и све вас учинио бедницима!

Мислим диктатор!

Јер ја сам толико безнадежна сиротиња, па нисам смео да га оставим у гардероби...

Мислим апарат!

Рекао сам већ, да се овде све краде...

Он је и лопове направио!

Он је инспиратор!

Поново бесан.

Неки дан су нам одшрафили радијатор из гардеробе.

У Народном однели клозетске шоље са петог спрата. Оће да серу код своје куће а не у културној установи!

Оно јес' крадуцкало се и раније, помало, али без благослова. Он је благословио!

Шта умро!? Шта умро!?

Ко да је то довољно што је одапео!

Намерно је цапнуо, из ината, само да не могу да га обесе, као оног... ма оног другог, пфуј! Пи, не могу да се сетим како се звао!? Онај, бре брко. Што су га обесили на бајрам пред камерама и мобилним телефонима...

Пауза. Мобилни... Ђавоља работа, тај апаратић...

Превр̄ће мобилни. Сада се извлачи. Лаже, мада смо леп̄о видели да му је мобилни био намерно зап̄акован у ст̄омаку.

Нисам смео да га оставим, још га нисам ни отплатио... Преврт'о сам га и окрето, ко мајка Стојанову руку и замало да смислим где да га сакријем, кад сам зачуо ону буку из бифеа.

Затим су догађаји почели да се гомилају и ја сам га заборавио...

Изгубио сам нерве, кад сам чуо како вам онај јунак и манијак бесрамно лаже преко микрофона и... даље све знате... све остало сте видели...

Бесно: Ја ћу да се разведем због овога, часна реч! Па нисам ја купио мобилни да ме она проверава сваки час, него због посла!

Ожењен сам женским Отелом!

Права сам Дездемона!

Тек сада је схват̄ио како зап̄раво ап̄сурдно изг̄леда.

Резиг̄нирано:

Дође ми да се убијем... Бога ми.

Зап̄леда се у "оп̄асно мест̄о" Пауза.

Да скочим у ферзенк и нек' иде живот!

Нек' ме поједу пацови, ништа боље нисам ни заслужио!

Због ом!

Скочи на "забрањено место" (ОФ) мушки смех.

Шта је сад? Шта је смешно!

Забезекнут. Укапирао је нешто... Не може да верује.

Да ли је могуће?

Реците ми, молим вас, да ли је могуће да нас овако зајебава?

Јел' могуће да већ месец дана у свим представама заобилазимо ово усрано место и мењамо мизансцен, одкад нас је бине мајстор озбиљно упозорио да су овде иструлиле даске?

Знате како је прексиноћ колегиница, као Госпођа министарка, дочекала Нинковића:

Залети се право, па као балерина лако прескочи "опасно место".

"Па, где сте ви, забога, господине саветниче!"

Као летећа крава!

Опет га омета неко из левог портала. Бесно:

Шта ти сад 'оћеш, Ранка? А?

Костим?

И ти журиш кући?

Што, да те не чека когод?

Каква бре, слава, знам да ниси крштена!

Куд журиш, кад сви знамо да немаш ни кучета ни мачета!

Мораш да нахраниш рибице је ли?

Или си нашла неког да ти на'рани рибу?

Одједном меко, мада се није шалио. Уплашио се, у ствари.

Шта се љутиш, шали се твој Миле Ускок!

Ej, због директора нисам прекинуо, а због тебе да прекидам!

Ама, не могу да изађем, ви'ш да су поставили заседе!

А? Овде да се скидам? Пред људима?!

Ти ниси нормална!

Са пода узме трудднички стомак и гађа Ранку.

Остави ме на миру, гађаћу те стомаком, живота ми!

Публици. Промашио сам...

Ранка Петровић, мушка гардероберка.

И она хита топлом дому свом...

Поново Ранки, бацајући јој смотану "сису".

Добро, добро, добро! У реду, схватио сам...

Публици. Да ли би вам сметало да се часом пресвучем, Ранка инсистира...

Жури! Не би вам сметало?

Гардероберки. Океј! Даћу ти, ако ми принесеш моју одећу! Не могу ваљда у гаћама да причам с народом! Имам још пар ствари да кажем, па бришем и ја... Пожури...

Публици. Овај... оне су мало љуте, кад се представа откаже, јер онда не добију бонус, па испада да су бадава долазиле...

Поверљиво. Ранка је уз то још и шашава малчице.

Само мало...

Толико да може да оде, закључа моје одело и остави ме...

Па како после да идем кући овакав? Код моје Отеле...
Јес' мало блесава Ранка, али иначе ме воли.
Ја сам флит за шминкерке и гардероберке... и чистачице. Уопште за женски свет...

Поверљиво, можда само мрда уснама.

(Ко не јебе свашта - не јебе ништа!)
С мушким светом некако не умем...
Ја чим осетим длакаве мушке груди, изнервирам се.
Не волим ни длакаве рибе, а камоли сомове!

Иӣра на мелодију из "кабареа".

Не волим маљаве,
не волим каљаве,
не волим никакве
тестостеронце!

Не волим јапије,
што јуре тапије,
у ствари купиш их
за сваке новце!

Ја волим дамице,
ћерке ил' мамице,
само нек' једро је
свеједно је!

Жене су нежније,
жене су свежије,
и толерантније...

Из торбе почела излетати кеса са његовим стварима и лупити о под. Ту су и ципеле.

Опс!! Изгледа да ми је и код Ранке мало опао рејтиинг...

Значи - да се пресвлачим?

Немам избора...

Пошто, ако изађем, ови ће да ме зграбе...

Океј! Кад већ разбијамо илузије...

Пресвлачи се... после у ону исту кесу послушно пакује костим да би га бацио гардероберки. Прича јер му је непријатно, па се вади...

Ја сам, у суштини стидљив човек и мени је ово врло незгодно....

Не знам како се то неки хладно скину голи голцати на сцени...

К'о она мала некидан... Нисам још сти'го да одгледам. Кажу да јој је рибица избријана са страна, па изгледа као Хитлерови бркови...

Показује брке. Овако...

Мада... друго је унутар пројекта... ту ја нисам ја, него... Да ми је на пример неко дао да играм Дон Жуана, можда бих се и ја скинуо го-голцат као, Лаза Ристовски и Тика Станић...

Мислим, шта мени фали?!

Имам све потребне органе који се од једног мушкарца очекују...

И не само то, него они имају и потребан изглед...

Кажем, из лика бих још можда некако и могао да се разгаћим, кад би мотив био довољно јак.... Или мотив... или хонорар...

Што је такође добар мотив.

Заправо, најбољи!

Мислим - хонорар. Лова, као мотив.

Ако је хонорар добар, онда је и мотив добар, зар није?

Али овако приватно, ја као ја.... под сопственим именом и презименом... Онако, ко што кажу да је бивши министар смакнуо гаће и севнуо дупетом, под својим личним идентитетом.

То не бих могао! Никад!

Јер ја, кад се скинем...

Ја онда морам нешто да урадим... са том својом голотињом, је л'?

Неку логичну следећу радњу, јел' тако?

Ил' да се истуширам ил' да.... извините... радим оно друго... Па оно што се, такође ради у гологузом стању.

Ранка, дођи вамо да демонстрирамо.

Сӣаковао је костим и баца га у ӣорӣал. Гардероберки.

Ево ти костим! Јеб'о те костим! Трчи кући!

Види дишу у ӣонској кабини.

О, ено је глава од које смрди риба, поново код тече!

Публици. Нису ништа паметније смислили него да ме покрију музиком!

Једино што тече још није научио да поукључује све машине...

И да премости откинуте каблове.

Док он научи, ја ћу да свршим!

Довикује управнику.

Остао сам људима дужан причу о вашем фајту, управниче!

О тој подели коју сте истакли око које је избила туча између вас и колеге Отела.

Публици, док завршава облачење и тражи чарапе:

Господо, да пожуримо!

Почиње трка са течом!

Дакле! Комад који треба да играмо зове се, ако сам добро запамтио: ПРЕДЛОГ ЗА РАЦИОНАЛИЗАЦИЈУ РАДА ТЕАТРА У СВЕТЛУ БУДУЋЕГ ЗАКОНА О ПОЗОРИШТУ. То је један комад који је написао, односно осмислио и издиктирао секретарици, наш газда, вољен вазда!

Трагична фарса коју треба да играмо наредне 4 године.

Комад у коме не можеш да одбијеш улогу!

Као што не можеш да одбијеш улогу коју ти додели живот. Коју ти додели Бог.

У овом случају диша је постао бог!

Он је нас извођаче, нас уметнике, нас директне произвођаче уметничког доживљаја, на огласној табли, на месту где иначе

качи поделе за нове пројекте - изделио у четири групе.

Није нашао чарапе. У портал.

Ej, Ранка, бре где су ми чарапе?

Ранка чарапанка!

Публици. Побеже... Мораћу да идем бос...
Јел' пада нешто?

Обува циӣеле на босе ноїе.

'Де сам оно стао? Е, да!
У прву групу ставио је малобројне срећнике и пријатеље неког важног, (или неког опасног) који су наравно неопходни за даљи рад театра и за даљи развој националне културе!.
Која мора да се денационализује и утопи се у светску! Односно, да се приватизује! Да се изврши денационализација и приватизација свега! Како фабрика и рудника, тако и културе!
Али нас неће да купе чак ни Румуни, нисмо профитабилни!
Зато се неколицини одабраних нуди 4-годишњи уговор о раду. Са свим бенефицијама које право на рад нуди слободном грађанину.

Ослушне... Теча ме, изгледа снима!? Човече, провалио је технику!

Довикује. Снимај! Снимај, ако умеш, пресело ти, дабогда!
Био сам ја и на њиховој црној листи, па могу и на вашој!

Наставља, ӣублици:

У другу је турио ситну бораниjу којој нуди уговор по пројетку. За хонораре којима не мо'ш да купиш тоалет папир. Нема потребе да шипчиш до продавнице, можеш одма' да

се убришеш уговором! Чим се усереш од среће што те удостојио позива.

Јер теби треба да је част што играш на даскама које живот значе,

Довикује. Зашто, јебига, министру није част да буде министар, и зашто он не ради џабе? А мени треба да је част и да ринтам за обећања!?

Нормално, јавности.

Дакле у тој другој групи су они које главни јунаци убијају у првом чину, ми који стојимо и ћутимо, у другом плану. Иза звезда које умно беседе.

Закључује: Сви ми који играмо народ и који јесмо народ!

У трећој су ветерани, који на овај или онај начин, испуњавају услове за пензију. Или имају године, или стаж, или су, далеко било, имали мождани или срчани удар... или неки политички удар..

Било шта с чим се може у превремену...

А у четврту је бацио недодирљиве, ником потребне. Оне које је бивши мрачни режим учинио сувишнима, менталним инвалидима, па их после издржавао, као што је издржавао гомиле паразита.

Јер нови режим ће да издржава само биране паразите! Не може више свако да буде паразит. Само одабрани.

Нема више малих паразита и пицајзли. Само великих!

Сиђа из четврте групе иде право на улицу.
Он д стрит! Бај д фит он д стрит!
Нек те издржава ко те правио, што да те држава издржава?!
Она ће да те зовне кад јој затребаш да је браниш.
Да погинеш за њу!
Да је опеваваш или да јој рађаш наталитет!
Да изађеш на изборе и бираш између зла и горег!

Пауза. Своје име сам прочитао у другој групи.
Нисам се ничем бољем ни надао.
Нисам ја никада био миљеник судбине...
Само што више не долази у обзир да се разводим, јер нећу имати шта да ждерем!
То што сам ја постао, зове се слободан уметник. Слободан од посла, од лове, одславе, од клопе слободан... Слободан к'о Слободан!
И, пристао сам да ускочим у Дездемону, јер не могу да бирам.. ни да се шокирам... Сад ми је дефинитивно остало још само да ускачем!
Али Отело се шокирао!
Он је себе очекивао у првој групи.
Кад се тамо није нашао, рачунао је на дактилографски пропуст. Свестан је он да има 64 године, мада признаје само 49.
Одлепио кад су му показали његово презиме у трећој групи. За одстрел. Пензија!
Попиздио је што не може да врати, додељену му ролу.

Човек није навикао на ударце судбине...
Јер је дубоко уверен да је бесмртник.
Већ је био нашминкан у црнца и управо је савладавао свој стандардни пети пред-представни виђак, кад су му увалили истину под нос, као врућ кромпирић.
Како је урликнуо!

Урликне, па објасни, хладно

Он је боем са дијагнозом.
У гејзиру сопственог адреналина бљувао је ватру толико да се димило и чуло све до директорове канцеларије.

Имитира колегу, бесног.

"Јесам ја, за ово, киснуо у шетњама?
Јесам ја, због овога, пио сузавац?
Ово ми је "хвала " што сам му био бесплатна конференса на митинзима и демонстрацијама! Док су други наплаћивали!
То ми је хвала што сам био идеалиста!"

Објашњава. Наиме, он и мистер диша су били у коалицији, док се иста није распала.
Наш храбри газда је покушао да се евакуише кроз службени улаз, али су га спречили и довукли у бифе. Тако је дошло до конфликта због кога је отказана вечерашња представа.
То је гола истина, а болест је гола лаж!
Нико није болестан!
Сви смо ми болесни! (пацијенти)

Ослушне. Чујете ли ово пуцкетање?

Оно значи да је теча најзад укапирао како се укључује наш нови ЦД плејер који је повезан и са интерфоном, па може да ме ућутка и без звучника...

Значи да ће ускоро да нас преплаве таласи музике.

Баци каблове у портал.

Ово ме више не чува од њихове хистерије.

Довикује ка тонској кабини.

Касно Јанко на Косово стиже!

Све сам рекао!

Сад свирајте колико вам воља!

Публици. До виђења, поштована публико!

Гледајте ме у некој другој представи, у неком другом театру, кад се неко други разболи!

Одлази у портал али га тамо ударе и баце на сцену. Нема куда. Мора кроз публику.

Ма, знате шта! Вама ће сутра да врате паре на благајни, а ви бисте мене могли мало да частите што сам вас забављао!

Ја сам, због вас, сутра добио отказ!

Будите реални, радио сам читаво вече...

Нема везе што сам говорио истину, вама је било смешно.

Истина је увек најсмешнија.

Слатко сте се церекали!

Морам и ја да вечерам, жив сам човек...

И глумац је хомо сапиенс!

Слободно, слободно примам и ситниш!

Добро, бре, нисте видели Отела, али сте зато видели комедију:

Како је глумац постао просјак!
Уживали сте у фарси:
Како нестаје позориште.
Шта је? Ни ти немаш ни за кифлу?
У реду, ево ти за кифлу... ево и теби за бонбону...
Мени ништа не треба, ја имам своју уметност...
Који еврићи?
Ма овај сомић је лажњак, као што је све лажњак у театру!
Ко и у животу, јеби га!
Ај, Ђоле, извини буразеру.
Нисам снимио онај спот.

Цепа лажну лову.

Платићу ти од прве лове био си сјајан!

Музика, гласно али касно.

Светло се гаси... Потпуни мрак.

А преко музике, случајно, чује се овај разговор.

(ОФ) Благајница:

Директоре, Директоре, сaʻће дʻизађе публика, јелʻ да враћам паре?

Директор: Какʻе паре, бре! Ко им је крив што су ово гледали! Што нису изашли на време!

К р а ј

О СУДБИНАМА ТЕКСТОВА

КАКО ПОСТАТИ ЖЕНА КОЈОЈ СЕ СВЕ ПРАШТА је прва моја монокомедија писана за "Јеж", а затим изрежирана за Миру Катић, тада младу и перспективну осјечку глумицу, која је то успешно играла. Давно. То је заправо био интегрални сатирични текст за који сам само нашла сценско прилагођење, тј. игран је као предавање. Измислили смо и додали разна "учила" а, чини ми се, да сам текст нисмо прилагођавале уопште.

НА РУБУ СВЕГА, лего монокомедија. Настала је као и већина мојих "малих форми" на захтев глумица. У време најстрашније инфлације и несташице кад смо набављали брашно у Атељеу 212, а уље у Народном музеју послала сам такав текст у "Јеж". "Јеж" није успео да набави папир за штампање броја. Текст ми је вратила Злата Нуманагић уверавајући ме да морам да јој га проширим на монокомедију, са којом ће дипломирати 25 година по завршетку ФДУ. Напишем ***Ало овде ја***. Она успешно дипломира, одигра пар комада и - уда се у САД. Саша Николић узе да ме јури да јој пишем, крај живог мужа писца. Дам јој исто ово, са обећањем да ћу избацити неке делове и

дописати актуелније... Она се ухвати за обећање па ми је свако мало тражила да јој још нешто напишем... Потрајало то, па нас претекне неко с насловом ***Ало оће мобилни.*** Ми променимо наш у ***Нежељени ефекти***. Красан наслов који нико није упамтио кад је представа освојила Златну колајну публике на ФМИП-у 1996. Кад су ме звали да уђе у антологију монодраме ја опет променим наслов у горенаведени зато што ово овде није ни она верзија текста коју је играла Злата, ни оно што је играла Саша, а није ни све што сам написала. Одабрала сам оне телефонске разговоре који су мени најсимпатичнији, од оних који су, остали у компјутеру... Ако би неко сада хтео да је игра морао би (тек када пита) да избаци бар 30% што је врло лако јер је Лего. Недавно је снимљена за ТВ.

ИЛИ-ИЛИ (До смрти или до сватова) музичка монокомедија за Боду Нинковића настала је тако што сам, нешто после бомбардовања написала сатирични текст ***Опозиција, то сам ја*** - за "Јеж". Имао је неколико шлајфни. Оставила сам га у позоришту крај факса јер нисам успела да добијем везу и пошељем га. Бода га је прочитао и тражио да му напишем тако неко зезање које би играо сам. Смислила сам човека кога је оставила девојка а он покушава да је врати тако што испред њеног солитера упорно пева (или пушта са касетофона) серенаде. У међувремену ћаска са људима који пролазе, окупљају се, или га гађају са прозора солитера... Направили смо представу са 12 проба, што је рекорд за монодраму. Била је у селекцији Фестивала монодраме у Земуну и Фестивала глумца у Никшићу, али није нигде победила. Можда зато што је

то прича о губитнику. Иницијални текст ***Оӣозиција, ӣто сам ја***! био је дуго хит на интернету, без ауторизације.

ПРИВАТИЗАЦИЈА, још један текст направљен од сатиричног, писаног за новине, па касније дорађеног за играње. Жижа Стојановић ме је дуго спопадала са "Дај ми нешто да играм. Највише на свету волим да глумим" па сам јој дала то, чим сам се сетила да га имам. Дорадих га за њу. После се испоставило да морам и да га режирам. Овај текст може се играти и са четверо глумаца. Ми смо радили са две глумице, а остали су били off. Друга је Радица Маринковић која игра дактилографкињу. Представа је освојила Златну колајну жирија публике на Фестивалу монодраме у Земуну 2004. И Радица је тада играла ОФ - иза паравана. У другим ситуацијама третирамо је као дуодраму. Игра се и данас, на гостовањима пошто нема матичну сцену. Верзију са 4 глумице играле су касније васпитанице Женског завода, односно затвора у Параћину. Била је то друга њихова представа по мом тексту. Прва је била ***Доба бараба***, коју сам гледала. Ову другу нисам.

ДУПЛО ОГЛЕДАЛО, једина монодрама, тј. једина која није комедија и једина која није настала на захтев глумаца него током бомбардовања у сврху самоизлечења од сурове јаве. Неколико глумица је почињало да је ради, али како ја нисам могла да режирам (јер су ми већ досадиле 1-глумац-игра) нису издржале. Преведена је и на енглески. Објављена у монографији Фестивала Минодраме 2000. Срећом није више актуелна, али може послужити да се сетимо онога чега не волимо да се сећамо.

САМОУБИСТВО У САМООДБРАНИ је монокомедија поручена од једног глумца за кога сам се могла кладити да је никад неће урадити. Зато сам поставила услов да је заврши у року од две године од када ја завршим текст. Зато се нисам бунила кад ми је исплатио пола договорене суме. Која је, уосталом, била симболична. Прошло је већ више година, а он је није урадио, дакле немамо никаквих обавеза једно према другоме. Још увек је, на жалост, јако актуелна па смо је Марко Марковић и ја направили за Фестивал монодраме 2007.

Осим три пута као текстописац и редитељ (од чега два пута "победнички") појавила сам се још два пута на Фестивалу монодраме као редитељ и драматург. Оба пута са монокомедијом ***Како ухватити, задржати и отарасити се мушкаца*** по књизи За Зе Габор. Први пут, раних осамдесетих прошлог века, је играла Олгица Спиридоновић, која је ту представу, (у Атељеу 212 и на многобројним гостовањима), одиграла преко 600 пута. А други пут са Златом Нуманагић, која је много година касније играла у знак сећања на покојну госпођу Спиридоновић. Нису победиле на Фестивалу. Злата ову представу игра и данас.

МОНОСАТИРЕ
МИРЈАНЕ ОЈДАНИЋ

У нашој савременој драмској књижевности, мало се који писац може похвалити успешно изведеним монодрамама. Тај мало који писац је Мирјана Ојданић чије се монодраме играју с великим успехом; током последњих неколико година чак четири њена монодрамска текста приказана су у такмичарском програму Фестивала монодраме и пантомиме, а глумице Александра Николић и Жижа Стојановић добиле су високо признање – Златну колајну жирија публике. Када се једном добије ово ласкаво одличје, може се закључити да је реч о случају, али када се добије два пута сасвим је извесно да није реч о случају већ о програму који се успешно спроводи у континуитету. Мирјана Ојданић, дакле, има и континуитет и програм и даровите глумце који тај програм остварују, а њене монодраме публика прихвата с нескривеним задовољством.

С посебном пажњом истичем жанровску одредницу којом је Мирјана Ојданић означила своје монодраме; списатељица вели да су то **моносатире**. У досадашњој историји монодраме, а такође и у теоријским радовима, сматрало се да је монодрама најпогоднија

сценска творевина за излагање каквог трагичног догађаја о коме се говори у исповедном облику. Најпознатија дела која доказују ову тезу свакако су монодраме Стриндберга, Јуџина О' Нила и Бекета; комади ових аутора на прикладан начин говоре о трагичном осећају света које је било доминантно у XX веку.

У земљи Србији, на крају XX и почетку XXI века, ствари стоје нешто другачије. Уместо трагичног и безнандног виђења човекове судбине, писци у Србији нуде сатирично и хуморно сликање човекове егзистенције, које се у монодрамском исказу пробраћа у комички сценски облик. У таквоме кључу написали су монодраме Драган Алексић („Балада о Љуби Мољцу"), Драган Ускоковић („Чеговић"), Радивоје Бојичић („Ало, овђе мобилни"), Мирјана Бобић Мојсиловић („Верица међу шљивама"), Миодраг Карацић („Прва брачна ноћ") и Александар Поповић („Франше д' Епере на Јужном булевару"), али најизразитији писац који репрезентује хуморно-сатирични ток монодраме свакако је Мирјана Ојданић.

Свих шест монодрама смештених у ову књигу жанровски се могу означити као моносатире. „Сатира је, вели теорија књижевности, књижевно дело у коме је на подругљив и духовит начин изражена оштра осуда једног друштва или људских мана. Њен основни циљ је да укаже на друштвене или моралне слабости и пороке, да их изврге руглу и подсмеху и да на тај начин допринесе њиховом отклањању". Дефиниција сатире, како се види, у целости је применљива на комаде Мирјане Ојданић, па и на „Дупло огледало"; ово дело можемо посматрати као списатељичин сатирични обрачун с лицемерјем моћних кругова на западу који су смислили и извели

бомбардовање наше земље, али и са стереотипима којима тумачимо нашу позицију и улогу у међународној заједници. Мирјана Ојданић, дакле, као и просветитељ Доситеј два века раније, настоји да нас доведе до сазнања да се морамо поправити, да треба да изменимо своја схватања, да напустимо митоманију као основу начина мишљења и понашања, да осим цивилизацијских артефаката који нам стижу са Запада треба да прихватимо и западњачку рационалност у начину живота – и све то Мирјана Ојданић предузима и чини списатељски духовито и мудро, свесна да је реч о подухвату према коме осећамо отпор, али и послу који треба започети макар га окончале генерације које ће доћи после нас.

Сада се, како видимо, може дефинисати монодрамски програм Мирјане Ојданић – сатирично истраживање и критичко сликање наших мањкавости – не бисмо ли се ослободили предрасуда и нарцисоидности као предилекције. Програм захтеван, али неизбежан. Ваља га примењивати одмах, као и сваку терапију која предвиђа горке али ефикасне лекове.

Фестивал монодраме и пантомиме с особитом пажњом прати списатељски рад Мирјане Ојданић, подржавајући је у жељи да разноврсним и живописним драмским текстовима обогати нашу драмску књижевност посвећену театру једнога глумца. Ова књига моносатира сведочи о заједничком напору Фестивала и списатељице, о напору који је донео значајне театарске и књижевне резултате високих уметничких домета.

Радомир Путник

Telekom Srbija

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821 . 163 . 41 - 27
821 . 163 . 41 . 09 - 27 Ојданић М.

ОЈДАНИЋ, Мирјана
Сами са публиком : моносатире / Мирјана Ојданић. - Земун : Фестивал монодраме и пантомиме, 2007 (Београд : Бирограф). - 261 стр. ; 21 цм

Тираж 300. - О судбинама текстова : стр. 253-256. - Стр. 259-261: Моносатире Мирјане Ојданић / Радомир Путник.

ISBN 978-86-904439-5-6

а) Ојданић Мирјана (1951-) - Монодраме
COBISS. SR - ID 141270540

Антикарикатура ауторке.
Антикарикатура је цртеж на коме се изгледа боље него у животу. Ову ликовну врсту негује само Жак Кукић.

Мирјана Ојданић, рођена као јединица у мешовитом браку, у коме је отац био мушко, а мајка женско. Половином XX-ог века, у средини мешовите државе која се касније драматично развела.

Од оца наследила знатижељу, симпатију за стваралачке игре, храброст, неамбициозност и антипатију према ауторитетима и моћницима. Од мајке толеранцију, оптимизам и љубав за зајебанцију. Све материјално наслеђе, очевину, мајчину, обе дедовине и бабовине задржала једна државица-распуштеница.

Припада непостојећем покрету театарске гериле. ФДУ завршила пре три деценије и још ништа није заборавила. Последњих петнаестак година више се бави писањем, не због зрелости него због компјутера, пошто је за машину била превише лења, а оловком не би написала ни целу разгледницу.

Родила јединицу, много бољу од себе, таман како треба.